

Предговоръ

За да дамъ пълна картина на политическата работа на международното еврейство противъ християнитѣ и другитѣ, искамъ да спра вниманието на читателя върху ония исторически документални данни, които отъ хилядилѣтия отварятъ очитѣ на всички човѣшки поколѣния. Научно обосновани безброй литератури трудове, библейски и евангелски сказания и последнитѣ действия на жидомасонството за излишенъ пжтъ ни се натрапватъ и ни принуждаватъ да обърнемъ внимание на всичко онова, което става въ международната политика.

Последната голѣма война и дошлигѣ следъ нея тежки години още веднѣжъ подчертаватъ победата на Израиля за смѣтка на потоцитѣ кръвь и сълзи на другитѣ нации. Подиръ тая свѣтовна касапница, която създадоха масонитѣ, почти всички капитали се преселиха въ еврейскитѣ джебове и всички държави се озоваха въ ржцетѣ на върховния кагалъ, който невидимо си играе съ тѣхъ, като съ пионки въ шаха...

Криза, криза и криза навредъ, въ цѣль свѣтъ, а между туй еврейтѣ, които живѣятъ всрѣдъ тая криза, не я чувствуватъ, а наопаки, съ свѣткавична бързина увеличаватъ състоянията си, — всички християнски богатства постепенно минаватъ въ тѣхни ржце.

Доколкото ми позволиха обстоятелствата и възможността, въ тая книга азъ привеждамъ въ хронологиченъ редъ историческитѣ данни и своитѣ обяснения къмъ тѣхъ

ГЛАВА I.

Защо въ свѣта нѣма миръ? Защо партийнитѣ раздори трещатъ като грѣмотевици въ всички държави?

Защо всички народи изпитватъ такава остра материална нужда? Защо паричниятъ въпросъ е тъй неразрешимъ, както въ странитѣ победителки, тъй и въ победенитѣ страни?

Защо безработицата расте тъй бързо?

Въ тази слѣпа улица натика хората невежеството на държавнитѣ дипломати, които съзнателно затварятъ очи дори и тогава, когато нѣкой обръща вниманието имъ върху онова, което става.

— Всичко туй е пристрастно гледище на антисемититѣ,
— много често отговарятъ властницитѣ.

Майсторската ржка на евреина размжща водата въ държавното езеро и лови най-хубавата риба за себе си, а съвременниятъ либерализъмъ му помага да върши незабелязано тази работа. По такъвъ начинъ истинскиятъ виновникъ винаги остава въ сѣнка, незабелязанъ, презъ всичкитѣ дни на нашето битие.

И нашето око тъй свиква съ това, че гледа на действията на евреитѣ, като на обикновено явление, макаръ че тѣ се ползватъ отъ всички случаи, отъ всички елементи и всички сръдства, а особено умѣятъ блѣскаво да използватъ ония лица, които стоятъ начело на управлението въ дадена страна.

Евреинътъ майсторски създава интриги между управницитѣ и ако това му се диктува „отъ горе“, той незабелязано предизвиква криза въ управляващитѣ кръгове и тогава отъ кабинета се отстраняватъ всички ония, които въ недостатъчна степенъ сж прокарвали въ живота еврейскитѣ въпроси.

Хитростта, лъжата, измамата и желанието да се използва всеки подходящ момент живѣятъ въ кръвта на всѣки еврейинъ. Тѣзи качества сж се запазили въ плътта на еврейската раса, още отъ времето на древния Израиль.

Политиката и тогава се е прокарвала отъ еврейтѣ по сжщитѣ пжтища на лъжата и измамата, както и сега. За достигане целта си еврейтѣ винаги сж приготвяли плана отдалеко и съ такава смѣтка, че той да не бжде забелязанъ отъ оная нация, противъ която е насоченъ политическия походъ.

Нѣма нужда да се спираме и обясняваме подробно раждането на Мойсея, изпращането на кърмачка за него, защото всѣки може въ втората книга на Мойсея „Изходъ“ да прочете между редоветѣ, какъ е станало наистина извеждането на еврейтѣ отъ Египетъ и какъ майсторски е билъ предварително настаненъ при двора на фараона, за отглеждане, бждещиятъ водачъ Мойсей, предназначаванъ за защитникъ на еврейскитѣ интереси при двора. Въ този духъ той е получавалъ скришомъ възпитание още отъ детинство.

Въ това време Египетскиятъ царъ съ ржцетѣ на своитѣ поданници издигалъ градове, строилъ пжтища и разработвалъ земи. Еврейтѣ пкъ и тогава, както сега, не били усърдни въ работата и отбивали своитѣ повинности за смѣтка на египтянитѣ. При построяване на шосейни пжтища отъ единъ градъ до другъ еврейтѣ не рѣдко се криели изъ храститѣ и седѣли тамъ цѣль денъ, а египтянитѣ трѣбвало да работятъ за тѣхъ и за себе си; така продължавало безъ край.

Веднѣжъ началникътъ на работниците намѣрилъ въ храститѣ единъ скритъ еврейинъ и започналъ да го бие (Исх.2,11), а Мойсей, който излѣзълъ да види своитѣ братя, видѣлъ какъ египтянинътъ биелъ еврейина. „И като се огледа насамънататкъ и видѣ, че нѣма никого, той уби египтянина и го скри въ пѣсѣка“. (Исх.2,12).

Когато фараонътъ узналъ това, Мойсей избѣгалъ въ Мадямската земя, гдето се наелъ да пасе овцетѣ на Иотора; тамъ той се криелъ като убиецъ. Библейскитѣ сказания гла-

сятъ, че Богъ чулъ стенанията на еврейския народъ и изпратилъ Мойсея, за да го отведе въ земя, гдето въ рѣкитѣ тече медъ и млѣко.

Богъ се явилъ на убицеа и го избралъ за водителъ на евреитѣ, защото и „разбойника благоразумнаго во единомъ часѣ раеви сподобилъ еси Господи!“

Мойсей водилъ евреитѣ четирийсетъ години въ пустинята. Защо ги е водилъ тъй дълго при такива тежки условия?

Богъ имъ изпращалъ манна, но заедно съ това Божията дѣсница ги наказвала, като най-непокорна и жестока раса. (Исх. 32, 9). Богъ искалъ да изтрѣби евреитѣ въ пустинята, като най-развратенъ народъ. (Исх. 32, 7—10), но Мойсей измолилъ отъ Бога помилване и водилъ евреитѣ изъ пустинята, за да измре по-старото поколѣние, а за народилитѣ се издавалъ закони, поучавалъ ги да бждатъ покорни, училъ ги да се покланятъ на истинния Богъ и т. н., а въ действителностъ и до днешно време колко сж далеко евреитѣ отъ всѣка истина и какъ имъ е сродна лъжата, измамата, мошеничеството и всѣка жестокость! Златниятъ телець, — това е богътъ на Израиля, останалъ такъвъ и до днешно време (Исх. 32, 2).

* * *

Всѣко извращение носи непоправима вреда за нацията. Въ Франция половото извращение оказа пагубно влияние върху раждаемостта. Въпрѣки непрекъснатата грижа на французитѣ за децата, — все пакъ нацията намалява.

Евреитѣ трѣбва особно да знаятъ това, тъй като тѣ сж обзети отъ едно своеобразно извратено понятие да се смѣтатъ „богоизбранъ“ народъ. Като чете човѣкъ Библията, не е мжно да разбере, че Богъ се е отнасялъ съ древния Израилъ, като майка съ сакато отъ рождение дете. Всички грижи на майката неотстъпно сж надъ него, а въ сжщото време тя има и други деца, покорни, добри и послушни, които безъ съмнение обича повече отъ този изродъ, но отдѣля тѣмъ по-малко внимание, защото тѣ и сами си проби-

ватъ пътъ къмъ доброто и къмъ щастието, за радостъ на майката.

Така и Богъ-Отецъ непрестанно се е грижелъ за това развратено детище, което се е занимавало съ зли работи презъ всичкитѣ дни на живота си.

Богъ-Отецъ видѣлъ, че всички народи, освенъ евреитѣ, сж си търсили дисциплина на духа и въ това намирали въздържашия центъръ отъ зли деяния. Той е знаялъ, че рано или късно всички народи ще познаятъ истиннаго Бога. А еврейскитѣ народъ не е ималъ никакви сдържачи начала въ всички области на живота си. Развратъ, лъжа, измама, рабежъ, жестокостъ къмъ другитѣ живи същества и много други разнообразни сквернодействия сж били любимо занятие и катадневно явление въ тѣхния животъ.

Особно ярко характеризира лошитѣ настроения на евреитѣ пророкъ Иезекилъ.

Ето една отъ главнитѣ причини, които сж накарали Бога-Отца да избере Израиля и да му се яви.

Обаче явяването на Бога-Отца не оставило у него никакви следи. Евреитѣ използвали и самаго Бога за своя згода.

Наричайки се „избранници“ и любимци на Бога, тѣхнитѣ вождове въвеждатъ въ заблуждение новитѣ поколѣния, то ги възпитаватъ въ фанатизъмъ: „не осквернявате ли себе по примѣра на бацитѣ си и не блудствувате ли подиръ усотиитѣ имъ?“ (Иезекилъ 20, 30).

Поквареното детище въ лицето на Израиля се превърло въ вредоносно, сжщинско зло, но Богъ-Отецъ не го тавилъ и за спасение изпратилъ Единородния Си Синъ Исусъ Христосъ, когото евреитѣ сжщо искали да използватъ революционни цели противъ владичеството на римлянитѣ.

Ако прокараме паралелъ между деянията на Бога-Отца Неговия Синъ Исусъ Христосъ, ще се убедимъ за лишенъ етъ, че еврейската раса е оная заблудена овца, която пасатъ търсѣлъ и не можелъ да намѣри. „Кой отъ васъ, айки сто овце, като изгуби една отъ тѣхъ, не оставя де-

ведесетъ и деветъ въ пустинята и не тръгва подиръ загубената докле я намъри?“ (Лука 15, 4).

Така блуждае отклонилата се овца отъ стадото Господне и до днешенъ день.

Обаче съвременната усилена работа на еврейството противъ християнската вѣра може да се излѣе въ катастрофически изходъ. Една отъ тѣхнитѣ основни задачи е да водятъ упорита пропаганда противъ учението на Исуса Христа, при което тѣ не искатъ да знаятъ, че умразата у тѣхнитѣ противници се натрупва всѣки день все повече.

По-рано, като строели своитѣ планове, тѣ тайно ги прокарвали въ живота, а сега става все по-ясно, че всички нещастия въ разни слоеве на обществото се сѣятъ отъ еврейска ржка.

Господари на златото, на свѣтовната борса и политика, тѣ не се спиратъ предъ туй, че чашата на търпението у „гоитѣ“ може да се препълни и тогава ще се чуе отъ всички краища на свѣта друженъ всеобщъ викъ на негодуване, който ще се свърши много печално за потомцитѣ на Израиля. . .

Извратеното понятие за „богоизбранничество“ заслѣпява очитѣ на евреитѣ, тѣ слѣпо вѣрватъ въ него и вѣрватъ изъ пжтя на мрака и тъмнината, забравяйки онова евангелско сказание, че Исусъ е онзи Месия, който е „пратенъ само при загубенитѣ овце отъ дома Израилевъ“. (Мат. 15, 24).

Както разказва Евангелието, мисията на Сина Человѣчески се е състояла именно въ това, да намъри загубенитѣ овце и да ги присъедини къмъ общото стадо, защото „Азъ съмъ добриятъ пастиръ: добриятъ пастиръ полага душата си за овцетѣ“. (Иоанъ 10, 11).

Колко усилия сж положени, за да се върнатъ въ стадото заблуденитѣ овце! . . .

Исусъ Христосъ, знаейки, че приближава времето за Неговитѣ страдания и кръстна смъртъ, пакъ се мжчилъ да пробуди съзнанието на евреитѣ и изпратилъ ученицитѣ си да проповѣдватъ Неговото учение, като имъ казалъ:

— Отивайте най-вече при загубенитѣ овце на дома Израилевъ. (Мат. 10, 6).

Проявявайки знаменията на Бога-Отца, Исусъ изцѣривалъ болни, възкресявалъ мъртви и правилъ други чудеса, но всичко туй минавало незабелязано за евреитѣ. Тѣ се отнасяли съ предубеждение къмъ Христа и само когато той направилъ чудото да нахрани петъ хиляди души, което било изгодно за тѣхното революционно настроение, тогава Израилъ се приближилъ до Него, като искалъ да се възползува отъ Неговата Божествена сила.

Апостолитѣ Матей, Марко и Лука ни сж разправили чрезъ Евангелието за чудесата и ученията Христови еднакво, и само евангелистъ Иоанъ обобщава по-подробно сведенията за събитията, за които първитѣ трима сж прѣмълчали. Ала между първитѣ трима и последния, Иоанъ, нѣма никакви противоречия.

Описанието на Входа Господень въ Иерусалимъ, Тайната Вечеря, посещението отъ Петра на Гроба Господень, предателството на Иуда и другитѣ разкази се сливатъ въ едно и у четирмата евангелисти. Ходенето на Исуса Христа по водата е описано и отъ четиримата евангелисти, при което първитѣ трима съобщаватъ, че ужъ то било направено безъ опредѣлена цель.

Въ това се чувствува нѣкаква съзнателна недоизказаностъ, когато четете евангелията отъ Матей и Марка. — „И веднага Исусъ накара ученицитѣ Си да влѣзатъ въ кораба и да минатъ преди Него насреща, докле Той разпусне народа“. (Мат. 14, 22, Марко 6, 45).

Защо е побързалъ Исусъ Христосъ тѣй настойчиво да изпрати ученицитѣ си отвъдъ езерото?—Той е знаялъ, че на евреитѣ се харесало нахранването съ петъ хлѣба петъ хиляди революционенъ народъ и че тѣ ще искатъ да го използватъ. Тримата евангелисти не сж предали впечатлението, което е направило на Израиля чудесното нахранване, а само апостолъ Иоанъ обяснява, че това чудо е имало предимство предъ всички други чудеса, възбудило народния възторгъ и вѣрата въ Бога-Сина Исуса Христа, че заблуденитѣ овце отъ дома Израилевъ сж се върнали при своя добъръ Пастиръ.

„Тогава човѣцитѣ, като видѣха чудото, направено отъ Исуса, рекоха: Този е наистина пророкътъ, Който има да дойде на свѣта“. (Иоанъ 6—14).

Водачитѣ на Израиля, като се убедили, че Исусъ Христосъ съ чудесата и учението си е привлѣкълъ революционно настроенитѣ народни маси, решили да го взематъ силомъ и да го провъзгласятъ за царь Иудейскі. Но Той, знайки тѣхнитѣ планове, за излишенъ пжтъ имъ доказалъ, че не ламти за земна слава и чрезъ минаването си по водата избѣгналъ насилственото възцаряване. (Иоанъ 6,15).

Решението да се прогласи Исусъ Христосъ за царь Иудейски еврейтѣ отложили за другъ день и наредили наблюдение надъ Него. Ако Исусъ Христосъ пожелалъ да се отдалечи заедно съ ученицитѣ си, вѣроятно настроенитѣ военно революционни маси биха Му попрѣчили. На еврейтѣ допадало, че Исусъ останалъ самъ съ тѣхъ, а следователно не би могълъ да се противи на тѣхното намѣрение.

Но защо тримата евангелисти сж премълчали причината за чудесното ходене по водата, която, както виждаме отъ евангелието на Иоана, е била желанието Му да избѣгне отъ тѣхнитѣ ржце и отъ насилственото възцаряване?

Премълчали сж по сжщата причина, по която сж премълчали и за възкресението на Лазаря и за последвалата смъртна присжда надъ Исуса.

По онова време трѣбвало да се премълчатъ още много други работи, защото е сжществувала жестоката Иудейска държава и поясняването тази страна на събитията би било равносилно съ доносъ за подготвяното общонародно революционно възстание, подъ ржководството на Синедриона и книжницитѣ.

Евангелиститѣ напълно разумно сж се ограждали отъ подозренията на иудейтѣ, способни за предателство и враждебни на подготвяното голѣмо възстание на Израиля противъ римското владичество, избухнало съ всичка сила въ 67 година подиръ Рождество Христово.

Иоанъ Богословъ е писалъ четвъртото евангелие по

аръ разрушението на Йерусалимъ и на еврейското царство отъ еспасиана и Тита. Тогава вече можело да се съобщи всичко, щото нуждата отъ предпазливостъ вече не съществувала, еврейтѣ били слѣзли отъ арената на жестокото управление.

Евангелистъ Йоанъ нѣмало нужда да премълчава ония рани на евангелскитѣ събития, за описването на които би могло да последва страшно наказание отъ Иудейското правителство надъ Божествения писателъ.

Петъръ, защищавайки Исуса, отсѣкълъ ухото на архиепископския рабъ Малхъ и нито единъ отъ първитѣ трима евангелисти не се решилъ да спомене Симонъ Петра, а сж се ограничили само съ израза: „единъ отъ ония, които бѣха Исуса“, безъ да го нарекатъ дори ученикъ.

Само Йоанъ е казалъ името на оня, който отсѣкълъ мечъ ухото на раба Малха.

По сжщата причина тѣ премълчаватъ и за възкресението Лазаря, осъденъ отъ Синедриона на смъртъ, избѣгалъ въ пѣръ, и комуто тежало напомнянето за смъртъта му и възкресяването. Еврейтѣ и тамъ следѣли християнитѣ и възбуждали противъ тѣхъ езичницитѣ и различни хора отъ измета обществото. (Деянния 14—2, 17—5).

Първитѣ евангелисти не сж споменали и за възкресението на Лазаря и апостолъ Йоанъ е чувствувалъ, че читателитѣ на първитѣ три евангелия недоумяватъ защо е станю такова тържествено чествуване на Христа при влизането последния пътъ въ Йерусалимъ, когато близкитѣ на Исуса очаквали враждебно отношение на еврейската столица къмъ Него и „следвайки подире му, бояха се“ (Марко 10, 32).

Четвъртиятъ евангелистъ потвърждава, че ученицитѣ сж мислели Христа да не се доближава до Ерусалимъ, когато Той имъ съобщилъ, че отива да възкресява единъ четириднешенъ мъртвецъ.

„Равви! Сега иудеитѣ искаха съ камъни да Те убиятъ, какъ ли тамъ отивашъ?“ Но всички послушали мжжестве-призивъ на Тома, който казалъ: „Да идемъ и ние да идемъ съ Него“. (Йоанъ 11, 8—16).

Апостолъ Йоанъ ни разяснява, че тържественото посрѣщане на Исуса съ палмови клонки станало по случай възкресението на Лазаря, което привлѣкло много евреи къмъ вѣрата въ Христа. Тази връзка на събитията евангелистъ Йоанъ потвърждава: „Затова Го и посрещна народътъ, защото бѣ чуль, че Той стори това чудо“. (Йоанъ 12, 18).

Отъ първитѣ трима евангелисти само Лука е направиль едно загатване за това събитие: „Благословенъ Царьтъ, който иде въ името Господне!“ (Лука 19—38). Но веднага се доближили фарисейтѣ отъ срѣдата на народа и казали: „Учителю, запрети на ученицитѣ си“. (Лука 19, 39).

Въ наше време днешнитѣ фарисеи ни забраняватъ да говоримъ истината за тѣхъ съ силата на златото и ако нѣкой дрѣзне да отвори очитѣ на човѣчеството върху страшната кабзла, която сковава християнството съ невидимата сила на Израиля, то Бенъ-Израиль започва да крещи отъ всички краища на свѣта: — „Това е незаконно гонение противъ еврейтѣ!“

И цивилизованитѣ страни въ най-добрия случай протестиратъ, или пъкъ просто съ дипломатически ултиматумъ поискватъ да се замлъкне. . .

Народътъ тържествено е прославяль Исуса за чудесата, които Той е правилъ предъ очитѣ му, но водачитѣ на еврейската раса и тогава съ свойственото имъ нахалство не позволявали да се говори за това.

И сега еврейтѣ пакъ забраняватъ да се приказватъ неизгодни за тѣхъ работи, но само по други начини.

„Въ ржцетѣ на съвременнитѣ държави има една велика сила, която създава движението на мисълта у народа, — това е пресата. Тя е вече въ наши ржце. Чрезъ нея ние получихме влияние, оставайки сами въ сѣнка, благодарение на нея ние събрахме въ свои ржце златото“ . . . (П. 2. Евр. пр.). Съ това именно еврейтѣ побеждаватъ, защото „вестницитѣ на цѣль свѣтъ сж наши!“

Ние цитираме това, за да представимъ на вниманието на читателя всички обстоятелства, които сж ни подбудили

още веднъж да разкжсаме завесата, задъ която се криятъ тайнитъ замисли на „избранниците“ . . .

Първитъ евангелисти сж премълчали онова, което ни съобщава апостолъ Иоанъ, за назрѣващата презъ времето на Исуса Христа еврейска революция, ржководена отъ Синедриона.

Отъ посоченитъ по-горе евангелски епизоди се разяснява и друга една, незабелязана отъ библейската история истина. Еврейската революция отблизо засѣга земния животъ на Исуса Христа. Тя е оказала влияние дори върху нѣкои евангелски събития. По-нататкъ ние ще видимъ, че пакъ тя е била главната причина на възбудената противъ Христа народна умраза, която Го заведе по-късно на кръста.

Имаме ли нѣкакви други исторически данни, че избухналото въ 67 година следъ Христа еврейско възстание е назрѣвало отдавна? Разбира се, имаме.

Нѣма да се простираме върху крайно свободолюбивото и бунтовно настроение на „Бенъ-Израиля“ въ течение на цѣлата негова история, която започва съ епохата на Давида и стига до най-висока степенъ напрежение въ епохата на братята Макавеевци.

Най-вѣрниятъ приятелъ на Израиля, пророкъ Иеремия е посветилъ четвъртъ отъ своята книга да убеди своитъ съотечественици да не възставатъ противъ несъкрушимата сила на царя Вавилонски, но неговитъ увещания нѣмали успѣхъ дори тогава, когато почти всички евреи били вече въ пленъ.

Незначителна по брой тълпа нападнала дебнишкомъ представителитъ на Вавилонската военна властъ и съ това обрекла себе си на смъртъ, а страната — на окончателно опустошение. Въ сжщото настроение сж били евреитъ въ време на живота на Исуса Христа на земята и презъ всички епохи на нашето лѣточисление.

ГЛАВА II.

Подъ бдителната власт на римлянитѣ евреитѣ не сж имали възможность да организиратъ възстания въ градоветѣ, но тѣхнитѣ водачи увличали народа подире си въ пустинята и тамъ образували бойни отряди. Тѣзи опити винаги сж бивали потушавани отъ римската военна сила. Днесъ обаче евреитѣ сѣятъ смутъ между народитѣ на свѣта съ помощьта на блуждаещи демагози и всѣка замислена отъ тѣхъ игра се завършва съ потоци кръвь отъ другитѣ племена. Подиръ това дохожда на редъ кризата, а следъ това държавното злато се прелива въ джеба на Израиля.

Отъ свидетелството на члена на Синедриона Гамалиила скоро следъ Възнесение Господне ние знаемъ: „Преди нѣколко време бѣ се явилъ Тевда, който говорѣше за себе си, че е нѣщо и присъединиха се къмъ него около четиристотинъ души; той бѣ убитъ и всички, които го бѣха последвали, се разпрѣснаха и изчезнаха. Следъ него, когато бѣше преброяването, яви се Иуда Галилеець и увлѣче следъ себе си доста народъ; но и той загина и всички, които го бѣха последвали, се разпилѣха“ (Деян. 5—35, 36).

За всѣко възстание противъ сжществуващия строй по образа на небесната иерархия Исусъ Христосъ е казалъ: „Който не влиза презъ врата въ овчата кошара, а прескача отъ другаде, той е крадецъ и разбойникъ“ (Иоанъ 10, 1).

Съ тази притча Исусъ Христосъ ни е разяснилъ, че овчата кошара е държавата и който по законенъ пжтъ застава на чело на нея, той е — „Който влиза презъ вратата, пастиръ е на овцетѣ“ (Иоанъ 10, 2).

А историята свидетелствува, че Израиль никога не е влизалъ въ овчата кошара презъ вратата, а е „прескачалъ отъ другаде.“

Възстанническите предприятия на бунтовниците сж про-
цължавали и презъ време на апостолскитъ проповѣди.

Когато апостоль Павелъ е билъ арестуванъ въ Иеру-
салимъ, хилядникътъ го попиталъ:

— Та не си ли ти онзи египтянинъ, който преди нѣ-
колко дни разбунтува и изведе въ пустинята четиритъ хи-
ляди мъже разбойници? (Деян. 21, 38).

Отъ евангелието сжщо знаемъ, че фаталниятъ Варава
бѣше хвърленъ въ тъмница за извършенъ въ града бунтъ
и убийство“ (Лука 23—19, 25) — и съ това именно е при-
лѣкълъ на своя страна съчувствието и симпатията на народа,
изразени въ такава настойчива форма предъ Пилата, при
частието на първосвещеницитъ и членоветъ на Синедриона.

Като се вземе предъ видъ революционното настроение
на еврейтъ, ръководени отъ Синедриона, ставатъ ясни съ-
битията около чудесното нахранване на петъ хиляди души
съ петъ хлѣба. Съвсемъ ясно е защо това чудо е направило
такова впечатление на революционнитъ евреи. Исусъ Хри-
стосъ е правилъ много чудеса предъ очитъ на Израиля, но
сички дотогавашни не сж имали за еврейтъ такова значе-
ние, като последното. Еврейтъ намѣрили у Исуса Христа най-
важното нѣщо, което е необходимо за възстанието и което
е можело да се намѣри, — готовия хлѣбъ. Нѣмало нужда
еврейтъ да се въоръжаватъ съ топове, картечници, пушки
и други огнестрелни орждия: работата се решавала съ жива
сила и студено оръжие, — тѣ имали едното и другото въ
достатъчно количество. Да се снабдятъ обаче съ провизии
при онова бдително наблюдение на римлянитъ било невъз-
можно, тъй като възстанницитъ съсредоточавали силитъ си
само въ пустинни мѣста.

Въ Аравийската пустиня, следъ молитвата на Мойсея,
богъ изпращалъ на разбунтувания Израиль небесенъ хлѣбъ, а
говиятъ пророкъ може да ги насища съ своето чудо на светецъ.
Такова Той трѣбва да бжде принуденъ, макаръ съ сила, да
остане на чело на еврейското възстание. (Тѣ не можали да

предвидятъ, че Исусъ Христосъ ще ги напусне презъ нощъта, минавайки по водата като по суша).

Но неочакваното и тайно отдалечаване на Исуса Христа по водата е било за евреитѣ нежелателенъ и неприятенъ сюрпризъ. Отъ евангелието на апостолъ Йоана, гдето се разказва за по-нататъшния разговоръ на евреитѣ съ Исуса Христа се вижда, че тѣ Му напомняли за небесния хлѣбъ при Мойсея и искали да се продължи чудото съ нахранването. Да говорятъ открито на Исуса Христа за желаното възстание евреитѣ не сж могли, но когато разбрали, че Той имъ повѣдвалъ за хлѣбъ духовенъ, новозаветенъ, евхаристиченъ, тогава постепенно настроението имъ преминало отъ възторгъ въ ропотъ и негодуване.

Беседвайки съ иудеитѣ, Исусъ Христосъ обещавалъ на повѣрвалитѣ въ Него свобода нравствена, вмѣсто политическа, като обяснявалъ малоценността на последната, но това сжщо не имъ допадало. „Избранниците“ грабнали камъни да Го убиватъ.

Това обстоятелство хвърля свѣтлина върху ония тъмни пжтища, по които Израилъ прилага своитѣ набеязани политически програми.

Така до скоро синоветѣ Иудини се възхищавали отъ чудото на нахранването, наричали Исуса свой пророкъ и дори искали да Го избератъ за Царь Иудейски, а когато Той се отказалъ и се оттеглилъ отъ тѣхъ по водата, тогава тѣ не се поколебали да дигнатъ камъни срещу Богочеловѣка. Апостолъ Иоанъ ни обяснява, че единствено беседитѣ на Христа, въ които се изказвало несъчувствие къмъ въоръженото възстанже, сж били повратниятъ пунктъ отъ възхищението къмъ враждата.

Евреитѣ се приготвили да убиятъ Исуса, защото не се подчинявалъ на тѣхнитѣ заповѣди, и само новото чудо, — възкресяването на Лазаря, поколебало намѣрението имъ, ала не за дълго.

Като не намѣрили Исуса на мѣстото на нахранването, евреитѣ въ недоумение се качили въ лодки и отплували за Капернаумъ, гдето, за голѣмо очудване, срещнали Христа.

Като видѣла Исуса, тълпата Го спрѣла: „Равви, кога си дошелъ тука?“ — Исусъ отговорилъ съ упрѣкъ: „— Вие Метърсите не защото видѣхте чудото, а защото ядохте хлѣба и се наситихте. Грижете се не за тленна храна, а за храната, която пребивава въ животъ вѣченъ, който ще ви даде Синътъ Человѣчески“. — „Вашитѣ бащи сж яли манна въ пустинята и сж умрѣли: а хлѣбътъ, който слиза отъ небето, е такъвъ, че който го яде, нѣма да умре“.

До тогава еврейтѣ не губѣли надежда да убедятъ Христа да стане за тѣхъ втори Мойсей — Предводителъ и позовавайки се на чудесното водителство на Мойсея, повтаряли: „Господи, давай ни винаги такъвъ хлѣбъ“. Тѣ се надѣвали, че тогава успѣхътъ на възстанието ще бжде осигуренъ. За Израиля това е било една отъ най-голѣмитѣ ценности, — да не носятъ съ себе си никакви провизии и, безъ да се трудятъ предварително, да бждатъ нахранени.

Но когато чули думитѣ Христови за духовния хлѣбъ и за вѣчния животъ, разбрали, че Той нѣма да се съгласи да имъ стане водачъ и тутакси затаили мѣсть противъ Него.

„После това Исусъ ходѣше по Галилея, защото по Иудея не искаше да ходи, понеже иудейтѣ търсѣха да Го убиятъ“. (Иоанъ 7, 1).

Тази беседа на Исуса Христа съ разпаленитѣ революционни елементи станала въ Капернаумъ Галилейски, откъдето веднага била съобщена въ главната квартира на възстанницитѣ, Синедриона, и тамъ решили да се разправятъ съ Исуса Христа по свое усмотрение, понеже не подкрепилъ шовинистичнитѣ имъ надежди.

Съ каква бързина е взимала деятеленъ характеръ клерикалната и общонародната вражда противъ Исуса се вижда отъ Неговитѣ по-нататъшни дѣла.

Когато братята на Христа отъ Иосифа Го викали на празника на шатритѣ, Той имъ говорилъ за ненавистьта на народа къмъ Него и дохождалъ въ Иерусалимъ тайно. Но следъ като дохождалъ, възбуждалъ благоговейното очудване

на народа съ своето учение и открито имъ казвалъ: „Защо искате да ме убиеете?“ (Иоанъ 7, 9).

Тѣзи думи били неочаквани и не всички още знаели, че слугитѣ на фарисеитѣ били вече изпратени да хванатъ Исуса между народа, но никой още не се осмѣлявалъ да сложи ржка върху Него.

Това обстоятелство противоречило на смисъла на закона, съ който се управлявалъ еврейскитѣ народъ. Тоя законъ строго забранявалъ да се осжда който и да било безъ отговорни доносници, които, обвинявайки въ нѣщо човѣка, трѣбвало да сложатъ ржцетѣ си върху главата на обвинявания и подиръ смъртната присжда първи да хвърлятъ камъкъ по Него. Никой не се наемалъ да изпълни този обичай надъ Исуса Христа, защото клеветническиятъ доносъ се наказвалъ съ сжщата мѣрка, каквато той е подготвялъ за своята жертва. (Втор. 19, 19). Очевидно, въ Синедриона не е било тъй лесно да се заобиколи този законъ, но евреитѣ въ такива случаи намиратъ изходъ съ помощта на златото.

Това имъ струвало всичко трийсетъ сребърници

И за какво решили да се заловятъ вразитѣ Христови, за да могатъ да Го арестуватъ? Тѣ не сж могли да Го обвинятъ, че не искалъ да участвува въ възстанието. Затова решили да се върнатъ къмъ старото обвинение, — изцѣлението на разслабения въ сжботенъ день.

Това изцѣление, извършено въ Иерусалимъ, е предхождало чудесното нахранване въ Галилея.

Лъжливитѣ врагове го изтължували като обикновено лѣкуване и когато станало ясно, че Исусъ Христосъ не съчувствува на замисляното възстание, злобата на Синедриона и Иерусалимскитѣ фанатици-революционери пораснала до такава степенъ, че тѣ не се поколебали да повдигнатъ отново въпроса за изцѣлението; защото истинската причина за своето ожесточение не сж могли да разкриятъ.

Исусъ Христосъ е знаелъ кжде е главната причина на тѣхната вражда и още на другия день следъ като дошелъ въ Иерусалимъ, напомнилъ отново на жадуващия за полити-

еска свобода Израилъ за висшата духовна свобода, която ой е донесълъ на земята съ Своето Божествено учение. Но ародътъ вече се колебаелъ между вѣрата и ожесточението.

Искреното слово на Исуса и убедената Му изповѣдь за леговото послушание на Отца, вече малко вливали вѣра въ гоистичнитѣ души на слушателитѣ; тѣ не могли да се ткжснатъ отъ любимата си мечта за вдигане въоръжено ъзстание противъ римлянитѣ, подъ ржководството на очакания Месия. Тѣ сж били обладани отъ жестокия стремежъ а унищожатъ управницитѣ у всички народи и покорятъ ѣлия свѣтъ, основавайки тѣзи надежди на лъжливо тълкуане на седмата глава отъ книгата на пророкъ Даниила.

Изпърво еврейтѣ наклеветили Исуса Христа, че ужъ илъ възбуждалъ народа и го каралъ да не плаща данъци а Кесаря.

Но този опитъ се оказалъ недостатъченъ за възбуждане роцесъ противъ Исуса и фарисейтѣ били изобличени въ укава лъжа.

Още при първия разпитъ Пилатъ открилъ у еврейтѣ трашната ненависть къмъ римското владичество. Когато Исусъ Христосъ, отговаряйки на тайнитѣ имъ мисли, напомнилъ на Израила за истинската свобода, — това още повече излобило тълпата евреи, които Му отговорили: „Ние сме еме Авраамово и не сме били роби никому и никога“. Съ ози провокаторски отговоръ тѣ искали да предизвикатъ Исуса Христа да спомене за римското иго и по тоя начинъ а могатъ да изтъкнатъ обвинението, че Христосъ нарича ебе си Царъ Иудейски и възбужда народа противъ Кесаря.

При това тѣ заплашили Пилата, че ще донесатъ за него на Кесаря...

Отъ юридическа гледна точка, еврейтѣ, както и другитѣ народи, които сж се влѣли въ Римската империя, сж се юлзували съ автономия, която римското правителство постепенно съкращавало, а въ сжщото време еврейската революционна теократия се стремѣла да я разшири, включително о възстановяване на отдѣлна държава. При такива полити-

чески условия настроението на народнитѣ маси бива раздвоено: отъ една страна, помежду си тѣ се оплакватъ отъ подтисничество, но отъ друга, ако нѣкой отъ страна имъ посочи тѣхната подчиненостъ, тогава тѣ започватъ да говорятъ съ гордостъ за своята широка автономия и за своето равноправие съ нацията, която ги е покорила.

Винаги при таково раздвоено настроение преди всичко у народнитѣ маси отсъствува искреността.

Исусъ Христосъ изобличилъ евреитѣ въ това, като ги нарекълъ синове на дявола и лъжци и обещавалъ на ония, които повѣрватъ въ Него, небесно царство вмѣсто земното.

Още преди Пилатовия сждъ нравственитѣ наставления на Божествения учитель не се харесвали на евреитѣ; постепенно настроението имъ къмъ Него ставало все по-хладно и когато окончателно се разбрало, че Исусъ Христосъ не ценя за нищо тѣхната политическа свобода, тѣ се въоръжили противъ Него и очаквали само момента, за да убиятъ Оногова, Който е билъ изпратенъ при заблуденитѣ овце.

ГЛАВА III.

Еврейската политическа ситуация не е измѣнила своята форма и до нашитѣ тежки дни. За достигане на своята цель еврейтѣ не се спиратъ предъ никакви прахосвания нито на време, нито на срѣдства, а заедно съ това премахватъ отъ пътя си всички ония, които могатъ да попрѣчатъ на осъществяването на тѣхнитѣ задачи.

Разликата е само въ това, че преди разрушаването на Иерусалимъ тѣ сж действували открито, лично сами, създавайки само лъжлива формална обстановка около нежелателното за тѣхъ лице, а днесъ всичко това се прилага отъ чужди ръце, съ помощта на златото.

Прѣвъ и най-добъръ видимъ резултатъ отъ тѣхнитѣ действия е подготовката за възбуждане формално обвинение противъ Исуса Христа.

Презъ всичкитѣ времена отъ историята на нашето лѣтоброение ние все повече и повече се убеждаваме, че икономическата реконструкция, когато обещава благоприятни резултати за християнството, винаги се намира въ зависимостъ отъ еврейската политическа атмосфера. Тѣ създаватъ съответно на своитѣ планове такава обстановка, че всички притоци на печалбата потичатъ по онова корито, по което иска Бенъ-Израилъ, и въ резултатъ всичко пропада. Израилъ, изпълнявайки изгодни, само за себе си, материални задачи, нанася съкрушителенъ ударъ на „гоя“ и съ това насища своята жажда за мѣсть.

Това не е измислица на антисемититѣ.

Еврейнтѣ винаги гледа да причини на не еврейна нѣкаква вреда, морална или материална. Той получава удовлетворение дори тогава, когато тази вреда се изрази въ най

незначителна форма. Еврейската нация е по характеръ аморална, завистлива и отмъстителна. Тъзи качества, които минаватъ по наследство презъ всичкитѣ времена на тѣхното съществуване, особно сж се проявили презъ времето на земния животъ на Исуса Христа.

Когато е било извършено чудото съ възкресението на Лазаря, Синедрионътъ забранявалъ да говорятъ за него дори ония, които сж били очевидци. Възкресението на Лазаря особно озлобило еврейтѣ, защото то засилило раздѣлението и накарало членовѣтъ на Синедриона да се страхуватъ за революционното единодушие на покорния имъ до тогава народъ. Поразителното чудо съ възкресяването на четиридневния мъртвецъ съ особна яснота потвърдило Христовитѣ обещания за вѣченъ животъ и увеличило броя на повѣрвалитѣ въ Него, но въ това време, когато едни устроили тържествено посрѣщане на Христа, други донесли за това чудо въ Синедриона.

Народниятъ възторгъ послужилъ като последна сждбоносна причина за смъртната присжда надъ Исуса.

Първосвещеницитѣ и фарисейтѣ събрали съветъ и казвали: „Какво да правимъ сега? Този човѣкъ прави много чудеса. Ако го оставимъ така, всички ще повѣрватъ въ Него, — и ще дойдатъ римляни та ще ни разорятъ и страната и народа“ (Иоанъ 11—47, 48).

Нѣкои мислятъ, че Синедрионътъ се страхувалъ да не би римлянитѣ да взематъ започващото се християнско движение за бунтъ и да заробятъ Иудея, но ние виждаме, че тѣ въ лицето на Пилата сж гледали да спасятъ Христа, като сж знаели, „че сж Го предали отъ завистъ“. — „Нима азъ съмъ иудей?“ — питалъ Исуса Христа Пилатъ. — „Твоятъ народъ и първосвещеницитѣ те предадоха на мене. Какво си направилъ?“

Не отъ това сж се страхували първосвещеницитѣ и фарисейтѣ, че римлянитѣ ще взематъ християнското движение за революционно, а отъ това, че подъ влияние на учениетъ Христово революционното настроение у народа ще охладнѣе.

Фарисеитѣ виждали, че народнитѣ маси постепенно представали да взематъ участие въ опозиционнитѣ протести противъ римлянитѣ. Тѣ не могли да се съмняватъ въ истинското възкресение на Лазаря и въ другитѣ чудеса на Христа, тѣ знаели, че Исусъ не е виновенъ, а се съгласили съ присъдата на Кайафа само затова, че ги е тревожила растящата вѣра въ Исуса Христа.

Злобна завистъ обзела водачитѣ на еврейския народъ и „първосвещеницитѣ се сговориха да убиятъ Лазаря, защото поради него мнозина иудеи ги напуснаха и вѣрваха въ Исуса“ (Иоанъ 12—10, 11).

Тържественото влизане на Исуса въ Иерусалимъ не предизвикало никакво безпокойство у представителитѣ на римската власт, макаръ че „цѣль градъ се потресе“ (Мат. 21, 10), защото по сжщество то е било съвсемъ антиреволюционно.

Мирното олицетворение на духовната власт на Спасителя е било чуждо не само на насилието и оржжието, но и на всѣки земенъ разкошъ и царствено величие. То е било изпълнение на казаното отъ пророкъ Захария: — „Ликувай отъ радостъ, дъще Сионова, тържествувай, дъще Иерусалимова: ето твоятъ царъ иде при тебе, праведенъ и спасаващъ, кроткъ, възседналъ на ослица и на младо осле, синъ на подяремница. Тогава ще изтрѣбятъ колесницитѣ у Ефрема и конетѣ въ Иерусалимъ и ще бжде счупенъ военниятъ лжкъ; и Той ще възвести миръ на народитѣ и владичеството Му ще бжде отъ море до море и отъ рѣката до земнитѣ краища“. (Захар. 9—9, 10). Пророческото сказание на Захария тѣй явно се е изпълнило при тържественото влизане на Небесния Царъ въ Иерусалимъ, че подиръ него да не вѣрватъ въ Божествения пратеникъ е свойствено само на евреитѣ, — „заблудени овце отъ дома Израилевъ“.

Съ такава яснота е дошелъ при тѣхъ Месия, чуждъ на военния революционенъ духъ, че и дума не може да става за пришествието на нѣкакъвъ другъ Месия, когото очакватъ фанатичитѣ на иудаизма. Съвсемъ ясно е, че стоящитѣ въ

снова време начело на управлението фарисеи и книжници не сж искали да намалятъ своето величие между народнитѣ маси, защото сж чувствували, че развиващото се подъ тѣхното ржководство възстание противъ римлянитѣ се е поколебало, благодарение на отказа на Исуса Христа да вземе участие въ него. Фарисеитѣ казвали помежду си: „Видите ли, че нищо не помага? Ето цѣль свѣтъ трѣгна подире му“ (Иоанъ 12, 19).

Въ що не сж успѣвали фарисеитѣ?

Въ опититѣ си да спратъ чествуването на идващия Исуса Христа и въ подготовката на възстанието.

Затова именно тѣ решили да Го убиятъ.

Но не било лесна работа да се произнесе смъртна присъда надъ невиненъ човѣкъ.

Необходимо било щото трима или двама свидетели да възложатъ ржцетѣ си на главата на Исуса Христа и да заявятъ точно въ какво го обвиняватъ. Въпрѣки всички грижи на фарисеитѣ и на Синедриона, никой не се решавалъ да извърши такова страшно и дръзко престжпление.

Освенъ това, подавяващото мнозинство на народнитѣ маси е било по онова време на страната на Исуса. — „И търсѣха поводъ да го махнатъ, но се побояха отъ народа“ (Марко 12, 12).

Всичко туй е ставало вече подиръ царственото влизане на Исуса Христа въ Иерусалимъ. Отъ това се вижда, че промѣната на народното настроение, което поличало при Пилата, е станала въ продължение на два-три деня.

Още въ срѣда на страстната седмица водачитѣ на евреитѣ се страхували отъ добре разположения къмъ Исуса народъ, защото въ този день Иуда „обеща и търсѣше сгод-но време да имъ Го предаде не предъ народа“ (Лука 22—2, 6).

Съ това обещание на предателя Иуда едно затруднение е било отстранено, — намѣрилъ се свидетель и най-сетне е станало възможно да бжде Исусъ арестуванъ.

„Тѣ се зарадваха и се споразумѣха да му дадатъ пари“ (Лука 22, 5.)

Предателят Иуда имъ билъ потребенъ не за да посочи кжде Исусъ се осамотява съ ученицитѣ си, а за да иматъ основание, съгласно библейскитѣ закони, да Го заловятъ съ посрѣдството на доносникъ. Фарисеитѣ се затруднявали още отъ това, че по римскитѣ закони безъ предварителенъ арестъ и безъ утѣрждението на Игемона тѣ нѣмали право да погубятъ Исуса. Иуда не съвсемъ точно изпълнилъ обещанието си! Предателятъ не се решилъ да сложи ржцетѣ си върху главата на Божествения учителъ, а замѣнилъ този обрядъ съ цѣлувка, като предварително заявилъ на фарисеитѣ и на стражата, която била съ него: „Когото цѣлуна, Той е; хванете Го и водете зорко“ (Марко 14, 44).

Ето защо Исусъ Христосъ казалъ: „Иудо, съ цѣлуване ли предавашъ Сина Человѣчески?“ (Лука 22, 48).

Цѣлуката на Иуда не е била посочване, а обрядъ, който замѣстилъ възлагането ржцетѣ на доносника върху обвиняемия, защото мнозина отъ ония, които сж били съ Иуда, ако не всички, сж познавали Исуса по лице. Обрядътъ е билъ неточенъ, затова войницитѣ не се решили отведнѣжъ да хванатъ Исуса, докато Той Самъ не имъ помогналъ.

Съ силата на Своя Духъ той повалилъ всички на земята и казалъ: „Кого търсите?“ — „Исуса Назорея“ — „Азъ съмъ“.

„Тогавъ четата и хилядникътъ и слугитѣ иудейски хванаха Исуса и Го вързаха“ (Иоанъ 18 — 4, 12),

Защо всички въ такъвъ голѣмъ брой се нахвърлили върху Христа и Го вързали? Защото Той съ предварителното обетование на Своя Светъ Духъ повалилъ всички на земята. Исусъ Христосъ и тука проявилъ знамение на Бога-Отца, но евреитѣ не Го познали.

Въпрѣки изискванията на закона, Исуса Христа завели на сждъ предъ първосвещеника ношно време, а подкупениятъ доносникъ, следъ като върналъ на Синедриона трийсетѣ сребърника, измжчванъ отъ гризене на съвѣстѣта, отишелъ та се обесилъ.

Законътъ гласѣлъ: „Не може да се предава нѣкой на смъртъ по показанията само на единъ свидетелъ. Ржцетѣ на

свидетелитѣ трѣбва да бждатъ върху него преди всички, за да Го убиятъ, а сетне рждетѣ на цѣлия народъ“ (Второз. 17—6, 7). „Издери, изследвай и добре разпитай“ (Второз. 13, 15).

Безъ двама-трима свидетели да сждятъ обвинявания е невъзможно по закона, а подкупениятъ предателъ се скрилъ и се обесиль. Пакъ затруднение. Какъ да се заобиколи законътъ ?

Съ трийсетѣ сребърници евреитѣ успѣли да извършатъ формалноститѣ по арестуването, но по-нататкъ се срѣщатъ непреодолими прѣчки.

Еврейскитѣ водачи сж чувствували, че мнозинството отъ народа е още на страната на Исуса, а въ сждцото време тѣ сж схващали явното и съзнателно нарушение на изискванията на закона, което вършатъ, затова първосвещеницитѣ и фарисеитѣ двойно сж се страхували да не бждатъ избити съ камъни. (Деян. 5, 26).

Завистята на първосвещеницитѣ и фарисеитѣ, личната злоба и мѣсть, а още повече упоритото стремление къмъ осществяване революционния планъ, надъ който тѣй много се трудили, — взели връхъ и тѣ започнали да търсятъ лъжесвидетели.

Апостоль Иоанъ разказва, че при първия разпитъ първосвещеникътъ Анна питалъ Христа за Неговото учение и за ученицитѣ Му. Тогава Исусъ Христосъ му напомниль, че трѣбва да Го обвиняватъ ония, които сж слушали Неговото учение въ Синагогата и въ храма. Съ това Той посочиль изискването на библейския законъ, но единъ отъ служителитѣ удариль Исуса и казалъ: „Тѣй ли отговаряшъ на първосвещеника?“ (Незаконниятъ разпитъ предъ Пилата. Иоанъ 18—22—35).

Изморени отъ безуспѣшния разпитъ на лъжесвидетелитѣ, сждитѣ започнали да искатъ сами отъ Христа, да имъ каже Той лично, че Той нарича себе си Синъ Божи, но Исусъ имъ отговориль: „Ако ви кажа нѣма да повѣрвате; ако ви пкъ и попитамъ нѣма да Ми отговорите, нито да Ме пуснете“ (Лука 22—67, 68).

Веднѣжъ Исусъ попиталъ фарисеитѣ: чий синъ е Месия? Тѣ Му отговорили: Давидовъ. — „Какъ тогава Давидъ по вдѣхновение Го нарича Господь?“ (Матей 22—42, 46). И никой отъ фарисеитѣ не можалъ да отговори на този въпросъ. . .

Струва ми се, че и сега евреитѣ не сж въ сѣстояние да отговорятъ за какъвъ Синъ Человѣчески, който отива при Бога на облацитѣ, е говорилъ пророкъ Даниилъ? А между туй Исусъ Христосъ въ утвърдителенъ смисълъ казалъ: „Отсега ще видите Сина Человѣчески, седналъ отдѣсно на силата и идещъ на небеснитѣ облаци“ (Матей 26, 64).

Тѣзи думи дали поводъ на първосвещеника да разкъса одеждитѣ си и да обвини Исуса въ богохулство. — това обвинение и до днесъ фанатицитѣ евреи предаватъ отъ родъ въ родъ.

Евреитѣ и сега четатъ това пророчество на Даниила: „Гледахъ въ ношнитѣ видения и ето на небесни облаци идѣше сякашъ Синъ Человѣчески, дойде до Стария по дни и биде доведенъ при него. И Нему бѣ дадена властъ, слава и царство, за да Му служатъ всички народи, племена и езици; владичеството Му е владичество вѣчно, което нѣма да премине и царството Му не ще се разруши“. (Дан. 7—13, 14).

Всички народи, племена и езици Му служатъ вече почти 2000 години, единственъ Израилъ очаква другъ Синъ Человѣчески, а Царството на дошлия се мжчи да разруши, въпрѣки пророчеството на Даниила, че „Царството Му не ще се разруши“.

Царството на Сина Человѣчески, — това е църквата, която евреитѣ започнаха да разрушаватъ въ Русия съ ржцетѣ на обезумѣли безбожници, но колкото и да се мжчи Израилъ да го разруши, все пакъ то ще остане и ще крепне во вѣки вѣковъ.

Кой би могълъ да обвини Исуса въ привеждане думитѣ на свещения пророкъ Даниила?

Само лъжеобвинителитѣ, само заблуденитѣ овце на дома Израилевъ.

Кайафа се престорилъ, че не разбира това древно пророчество и въ присъствието на книжниците и старейшините разигралъ една сцена на свещено негодуване, възбудено ужъ огъ богохулството.

Синедрионътъ допусналъ нарушение на закона при водене на разпита и въ квалификацията на мнимото престъпление — и единогласно осъдилъ Исуса на смъртъ.

Пророчеството на Даниила евреитѣ отнасяли къмъ Месия, който, въ образа на единъ обикновенъ човѣкъ, споредъ тѣхното извратено тълкуване, ще се прослави съ своитѣ дѣла и ще завладѣе на земята цѣль свѣтъ, а главно — богатството. Исусъ Христосъ е знаялъ тѣхното лъжливо тълкуване за долождането на Месия, затова и убеждавалъ Никодима, че човѣкъ никога не ще се удостои съ такава слава, защото „никой не възхожда на небето, освенъ само слѣзлиятъ отъ небесата Синъ Человѣчески, който е на небесата“.

Ако евреитѣ сж били увѣрени, че Месия, бидейки простъ човѣкъ, ще се удостои съ такава слава, тогава къде е бохулството на Исуса Христа, който отнесълъ тия думи за себе си? При туй въ онова време, когато Той билъ сътворилъ предъ очитѣ на народа множество чудеса?

Първосвещеницитѣ, книжниците и цѣлиятъ Синедрионъ сж могли да не се съгласятъ съ Исуса Христа и да твърдятъ, че тази слава принадлежи на другъ човѣкъ, но да съзиратъ хула въ пророческитѣ думи, това сж могли да направятъ само отъ завистъ и съ скрита злоба да се престорятъ на забравили за съществуването на тѣзи пророчества.

Така и постъпили Кайафа и цѣлиятъ Синедрионъ.

Ние обаче предлагаме на вниманието на читателя да се спре на събитията въ Христовия животъ, за да се убеди въ какво строго съгласие съ сказанията на библейския законъ Исусъ Христосъ е живѣлъ и училъ народа.

Глупавото мнение на завистливитѣ евреи и до сега твърди, че ужъ Исусъ Христосъ билъ народенъ революционеръ и нарушителъ на закона, а между туй самиятъ Синедрионъ е билъ и едното и другото, което ние виждаме отъ

последвалитѣ събития, съпровождаци Христовитѣ страдания.

Кога е станалъ прочие преломътъ въ чувствата на народа къмъ Исуса ?

Мнозина мислятъ, че народътъ е дошелъ при Пилата подиръ Синедриона и неговата жертва и че причината за тѣхното дохождане при Игемона е била изключително по дѣлото на Христа.

Подобно неочаквано и безпричинно на пръвъ погледъ присъединение на народнитѣ маси къмъ шестуващата враждебна купчина на Синедриона и неговитѣ привърженици, които водѣли Исуса Христа на сждъ предъ езичника, е за мнозина неразбрано, защото самото предаване и първоначалниятъ разпитъ сж станали нощемъ, поради страхъ отъ народния гнѣвъ. Такъвъ внезапенъ преломъ изглежда съвсемъ неестественъ, понеже съчувствието на народнитѣ маси къмъ Исуса Христа продължавало и въ петъкъ сутринята.

Тълпата народъ, която се събрала предъ преторията на Пилата, съвсемъ не била тамъ заради обвинението на Исуса Христа, а по съвсемъ други обстоятелства. Когато започналъ разпитътъ на Исуса Христа предъ Пилата, по обичая на предишнитѣ години, явилъ се народътъ и започналъ да иска да се освободи единъ затворникъ за Пасхата. Тѣзи викове за изпълняване на обичая се издигнали вѣнъ отъ всѣ каква връзка съ сждебното дѣло на Исуса Христа.

Това събиране на народа е било случайно.

Ония, които довели Исуса Христа на сжда на Игемона, заварили народа вече тамъ, една часть ходатайствувала за освобождението на Варава, другата гледала просто отъ любопитство събралитѣ се членове на Синедриона съ Божествения Затворникъ, а останалитѣ дошли по разни свои лични работи.

Защо тѣй настойчиво народътъ ходатайствувалъ за освобождението на Варава? Защо той го обичалъ толкова? Защо Пилатъ тѣй упорито не искалъ да освободи Варава? Народътъ никога не се застъпвалъ за прости разбойни-

ци, а искалъ за тѣхъ по-строга наказание! Затуй, защото Варава не билъ простъ, обикновенъ разбойникъ, а предводителъ на революционната шайка, известенъ на евреитѣ по бунтовнически работи противъ римлянитѣ, който не веднѣжъ билъ правилъ бунтове съ убийства.

Затова именно водачитѣ на революционното движение възбуждали народа да моли Пилата за освобождението на Варава.

По-горе вече казахме, че Исусъ Христосъ не пожелалъ да стане ръководителъ на еврейското революционно движение, а между това Синедрионътъ възлагалъ голѣми надежди на Него. Тѣ вѣрвали, че ако Исусъ застане начело на бунта, успѣхътъ на страната на Израила ще бжде осигуренъ. Евреитѣ приготвявали въоръжено възстание и не се поскжпили дори за царската корона на Исуса, стига само Той да имъ помогне да осществятъ своя планъ. Въ тѣзи сждбоносни минути народнитѣ маси не били противъ Исуса и се колебаели само въ избора между Него и Варава. Лукавитѣ фарисеи се възползували отъ подходящия случай и внушили на народа да моли за освобождението на героя на революцията, когото Пилатъ не искалъ да освободи и затова предлагалъ невинния за нищо Исусъ, знаейки, че тѣй или иначе той ще трѣбва да Го освободи за народа, който Го обичалъ. Само съ настойчивото искане на Синедрона народната симпатия била изказана къмъ Варава.

Въ това престѣпно събитие изключителна роля изиграли първосвещеницитѣ, които имали особно влияние върху народнитѣ маси и ги придумали да молятъ Пилата за освобождението на Варава, а не на Исуса.

Злобната ненависть къмъ Христа била още далечна отъ народа, но подиръ нѣколко десетки минути се разпалила съ такава страшна сила, че народътъ, съ заклинание за душитѣ си и за потомството си, искалъ распятието на Исуса.

Членоветѣ на Синедриона много добре сж знаели, кое обвинение ще бжде най-сжществено за римския управителъ и за-

това, по еврейска привичка, не се спрѣли и предъ най-злюбната клевета. Тѣ обвинили Исуса Христа, че ужъ внушавалъ на народа да не плаща данъци на Кесаря и посѣга на царската власт, тогава, когато Исусъ билъ си навлѣкълъ народното негодувание тъкмо съ това, че се отказалъ отъ еврейската царска корона и училъ всички да плащатъ законнитѣ данъци на римлянитѣ.

Думитѣ на Исуса предъ Пилата, че Неговото царство не е отъ мира сего, още повече убедили Пилата въ Неговата невинност, толкова повече, че римскиятъ управителъ знаелъ отъ по-рано, че евреитѣ предали Исуса отъ зависть.

Процесътъ на Исуса Христа се завършилъ съ сѣдбоносния изходъ, понеже Пилатъ билъ отъ по-рано сърдитъ на евреитѣ и подигравайки се съ тѣхното революционно настроение, имъ казалъ: „Искате ли да ви освободя Царя Иудейски?“

Много е възможно ходатайството за Варава да се е почнало преди довеждането на Исуса Христа, защото евангелистъ Иоанъ казва: „Тогавя пакъ се развикаха всички, като казваха: не Него, а Варава“.

Защо тукъ се споменува думата „пакъ“?

Имаме основания да мислимъ, че ходатайството за Варава се е започнало по-рано и е било прекъснато съ дождането на Синедриона заедно съ Христа. Пилатъ именно поискалъ да се възползува и да пусне на свобода невинния Исуса вмѣсто нежелателния за него бунтовникъ.

Въ народнитѣ вѣкове още не било се опредѣлило враждебното отношение къмъ Христа, а имало само настойчиво желание да се спаси революционниятъ разбойникъ Варава. Пилатъ решилъ да изпълни искането на тѣлпата, която съчувствувала на Варава, но заедно съ това искалъ да отмъсти на евреитѣ, като осмѣе тѣхната любима революционна идея за националенъ царь, който ще свали римското иго. Като изслушалъ вѣковетъ за Варава, Пилатъ искалъ да удовлетвори злюбнитѣ чувства на евреитѣ наполовина, и взелъ Исуса и заповѣдалъ да Го биятъ. Заповѣдалъ да изплетатъ тръненъ вѣнецъ, да го сложатъ на главата Му, да Го облѣ-

като съ багреница и като Го биятъ, да се гаврятъ съ Него, повтаряйки думитѣ: „Радвай се, царю Иудейски!“

Пилатъ се надѣвалъ, че подиръ тѣзи гаври еврейтѣ ще се откажатъ отъ искането да бжде предаденъ на сждъ и казалъ на народа: „Азъ не намирамъ въ него никаква вина!“.

Отъ общочовѣшка гледна точка страшно е да се бичува човѣкъ, признатъ отъ самия управителъ за невиненъ и да се гаврятъ съ Него. Презиращиятъ и гордъ римлянинъ мислѣлъ, че ще окаже голѣма милость на Исуса съ това, че въ замѣна на исканото смъртно наказание ще се задоволи съ бичуването и осмиването Му. Но това осмиване не се е отнасяло толкова за Исуса, колкото за автократическитѣ замисли на еврейтѣ. Освенъ това, Пилатъ се мжчелъ да възбуди състрадание у народа къмъ измжчената жертва на фарисейската умраза.

Римлянинътъ не мислѣлъ, че осмиването на еврейския идеалъ ще се стовари върху Оногова, въ чието лице била поругана революционната идея и поради невъзможността да отмъстятъ на виновника на това оскръбление, членоветѣ на Синедриона още повече се озвѣрили и искали смъртното наказание на Исуса. Ала и тогава още чувството на любовъ у народа къмъ Исуса е било въ колебание и не било съвсемъ изтръгнато. Но още по-голѣма злоба и умраза почувствували първосвещеницитѣ, старейшинитѣ, книжницитѣ и фарисейтѣ поради това, че чудотворецътъ не защитилъ съ нѣкое ново чудо честта на еврейтѣ и на тѣхнитѣ бждещи царе, че позволилъ на поганцитѣ езичници, въ Неговото лице да се гаврятъ съ тѣхния националенъ идеалъ и когато Го видѣли, отведнѣжъ започнали да викатъ:

— Разпни, разпни Его!

ГЛАВА IV.

Само викането още не е било достатъчно, за да се накаже Исусъ: трѣбвало нови доводи, които да убедятъ Пилата да се съгласи да разпъне Исуса, толкова повече, че и народътъ още се колебаелъ между предишното си чувство и състраданието къмъ Исуса. Първосвещеницитѣ, слугитѣ имъ и фарисеитѣ изнесли смъртна присъда надъ Христа възъ основа на своя законъ, като мотивирали обвинението съ това, че Исусъ Христосъ билъ нарекълъ Себе си Синъ Божий.

Както знаемъ, такъвъ законъ нѣма и ние знаемъ, какъ Исусъ Христосъ по-рано отклонилъ отъ Себе си това обвинение. Колкото се отнася до Пилата, това обвинение направило нему обратно впечатление: „той повече се побоялъ отъ доноса и като се осамотилъ съ Исуса за нѣколко минути, търсилъ начинъ да Го освободи“.

Обаче, опитнитѣ интриганти-евреи знаели съ какво могли да го принудятъ и започнали да го заплашватъ съ доносъ:

— Ако го пуснешъ, ти не си приятель на Кесаря!

Тѣзи думи подействували на Пилата и той решилъ да признае обвинението въ оскърбление на Величеството. Той седналъ на лифастротона и се надѣвалъ да поправи работата съ три думи:

— Ето вашиятъ царь!

И съ тоя възгласъ окончателно погубилъ Исуса Христа.

Първиятъ възгласъ: „Ето човѣкътъ!“ предизвиквалъ къмъ състрадание и не билъ съдбоносенъ, но въ думитѣ: „Ето вашиятъ царь!“ еврейтѣ доловили презрителната подигравка надъ тѣхната мечта: „Ето какво ще напрая азъ съ всѣки вашъ великъ царь! Вие ли, презрѣни, ще мечтаете за сваляне на нашата власть!“

Евреитѣ започнали да викатъ още по-шумно :

— Вземи Го и Го разпъни!

Този викъ билъ вече всеобщъ, отъ цѣлия предизвиканъ отъ първосвещеницитѣ народъ.

Евреитѣ пренесли своята безсилна злоба противъ Пилата върху Оня, който единственъ отъ всички е могълъ да не допусне подигравкитѣ съ еврейската мечта за националенъ царь.

Когато Пилатъ, продължавайки да се гаври съ насъбраната озвѣрена тълпа, я попиталъ :

— Вашия царь ли да разпъна? — тогава вече не викалъ цѣлиятъ народъ, а само изтъщенитѣ въ лицемѣрието първосвещеници викали :

— Ние нѣмаме другъ царь, освенъ Кесаря!

Тука Пилатъ пакъ доловилъ заплашително загатване за донось и предалъ Исуса на евреитѣ за разпятие.

За да отмъсти на бунтовния Синедрионъ, той съчинилъ единъ оскърбителенъ за евреитѣ надписъ и заповѣдалъ да го заковатъ отгоре на кръста. Първосвещеницитѣ протестирали, но Пилатъ не обърналъ внимание на тѣхнитѣ молби и оставилъ текста на надписа надъ кръста :

— „Исусъ Назорей Царь Иудейски“, — по еврейски, гръцки и римски.

Този надписъ раздразнилъ цѣлия еврейски народъ и го лишилъ отъ последно чувство на състрадание.

На първосвещеницитѣ, книжницитѣ, старейшинитѣ и фарисеитѣ той послужилъ като поводъ да се гаврятъ надъ разпънатия Исуса, безъ да се страхуватъ отъ народния гнѣвъ.

Понеже настъпвала великата сѣбота, евреитѣ помолили Пилата да се пречукатъ краката на разпънатитѣ и да се снематъ. Като пречукали колѣнетѣ на двамата разбойници, разпънати заедно съ Христа, войницитѣ се доближили до Исуса и като видѣли, че Той е вече мъртавъ, единъ отъ тѣхъ съ копиего си пронизалъ ребрата му. Това обстоятелство, съгласно съ Писанието — „Костъта Му да не се пречули“, за-сигнало съвѣстѣта на народа, когато се връщалъ отъ мѣстото

а наказанието и мнозина се разкаjali и започнали да се явятъ въ гърдитѣ, съзнавайки, че Исусъ Христосъ наистина билъ Синъ Божий.

Разтревожени отъ това явление, фарисеитѣ се убедили, че вѣрата на народа въ възкресението на Лазаря не се е прекратила съ смъртта на Христа и че той ще има поводъ какъ щящо да вѣрва и въ Неговото възкресение.

Евреитѣ били слушали какъ Исусъ Христосъ говорѣлъ за своитѣ страдания, за смъртта си и за възкресението на третия день, затова не се поколебали да отидатъ при Пилата, да го помолятъ да разреши да се постави стража на гроба до споденъ за три дни и да постави върху него своя печать, дошли въ съботния день, и още въ праздника на Пасхата.

А сами бѣха обвинявали Исуса Христа, че изцѣлявалъ болни въ съботенъ день.

Доколко у Израиля е билъ строгъ законътъ за нарушението на съботния празникъ ние виждаме отъ действията на Иосифа и Никодима. „Тамъ положиха Исуса, поради петънакъ денски, понеже гробътъ бѣше наблизу“. (Иоанъ 19, 42).

Ако лукавиятъ Израиль не бѣ постъпилъ така съ гроба до споденъ, събитието Възкресение Христово не щѣше да бѣде тъй неопровержимо.

Синедрионътъ разпръсналъ лъжата, че ужъ тѣлото на Исуса откраднали апостолитѣ, когато цѣлата стража спѣла съ това само помогналъ за по-бързото разпространение на това, че — „наистина Христосъ възкресе!“

Могли ли сж заспалитѣ войници да знаятъ какво става около тѣхъ? Могла ли е цѣлата стража да спи и да не чуе какво става съ гроба, който е пазила? Най-сетне възможно ли е било такава грѣшка и нехайство по службата да мине незабелязано за войницитѣ, когато римлянитѣ сж били на стража на своитѣ интереси и сж знаяли за революционното вижжение на Израиля? Толкова повече, че гробътъ е билъ захлупенъ съ голѣмъ камъкъ и запечатанъ?

Римлянитѣ тогава сж били особено бдителни, тѣ сж могли да допуснатъ, че това смъртно наказание е свърза-

но съ нѣкой опитъ за въоръжено въстание противъ тѣхната власть.

Ние знаемъ, че нѣколко години подиръ Възкресението Христово тѣ наказали съ смъртъ нѣколцина войници, защото пазѣли въ тъмница апостолъ Петра и не видѣли какъ презъ нощта единъ ангелъ го извелъ отъ тамъ.

Колкото и да се мжчили фарисеитѣ да оклеветаятъ Възкресението Христово, но 50 деня следъ него народътъ започналъ съ хиляди да приема Светото Кръщение въ името на Бога Отца, Бога Сина и Бога Св. Духа. Цѣлиятъ Иерусалимъ е билъ потресенъ отъ това явление и дори ония, които не се решавали да преминатъ въ новата вѣра, се отнасяли благоговейно къмъ нейнитѣ последователи.

Радостното въодушевление, което изпълнило сърдцата на първитѣ християни, може би е щѣло да прониква все по-дълбоко въ еврейската срѣда и да я отвлеча отъ революционното настроение, но коварнитѣ фарисеи съумѣли да внушатъ на еврейското потомство до най-дълбокъ фанатизъмъ, че християнитѣ сж заклети врагове на Мойсеевия законъ и храмъ. Плодоветѣ на тѣхната лъжа преди всичко се отразили върху Архидяконъ Стефана, когато тѣ „подучиха нѣкои човѣци да кажатъ: чухме го да говори хулни думи противъ Мойсея и противъ Бога“ (Деян. 6 — 11 и 12) и го убили съ камъни.

Враждата на евреитѣ противъ християнитѣ води началото си отъ тогава, отъ когато започнали и езичницитѣ да приематъ Светото Кръщение. Тя се засилвала съ бързината на свѣткавицата, презъ време на пѣтешествието на апостолитѣ Павла и Варнава изъ езическитѣ страни, гдето ученицитѣ Христови обръщали езичницитѣ въ християни.

Злобната умраза и жаждата за мъсть се разразила съ особено страшна сила следъ връщането на апостолъ Павла въ Иерусалимъ, гдето четирийсетъ души евреи се заклели нищо да не ядатъ и да не пиятъ, докато не го убиятъ.

Историческото описание на земния животъ на Исуса Христа и изпълнената надъ Него незаконна присъда ни по-

яснява, че главната причина на еврейската умраза къмъ Него е Неговото несъчувствие къмъ тѣхнитѣ революционни планове, а следъ това чудото съ възкресението на Лазаря, което отслабило и внесло разколъ въ тѣхното революционно движение и най-сетне, тѣхната вражда се усилила, когато тѣ видѣли Христа въ хламидата на поруганието, а въ сжщото време били убедени, че Той би могълъ да не допусне това.

Отъ тука иде безспорниятъ изводъ, че Исусъ Христосъ е станалъ жертва на еврейската революция, като се явилъ въ очитѣ на бунтовния народъ като контръ-революционеръ. Къмъ туй се присъединили завистъта и отмъщението на първосвещеницитѣ и фарисейтѣ, сребролюбието на Иуда и общото революционно настроение на народа.

Всичко това подбудило еврейскитѣ водачи да възненавидятъ Исуса и да завещаятъ на своитѣ потомци да хранятъ вражда и невѣрне противъ Него и Неговото учение чакъ до днешно време.

ГЛАВА V.

Революционното движение на Израиля, зародено въ Синедриона, съ течение на времето се разпалвало все повече и повече, но му липсвало единство, защото частъ отъ еврейския народъ се отнасяла къмъ Синедриона до известна степенъ не само съ недовѣрие, но дори враждебно.

Разединението между народнитѣ маси станало вслѣствие цинизма на първосвещеницитѣ, книжницитѣ, старейшинитѣ и фарисеитѣ, и защото никой отъ иерусалимскитѣ водачи не се решавалъ да вдигне пръвъ знамето на възстанието, понеже не били увѣрени въ своята популярностъ между народа. Затова Синедрионътъ решилъ да вмъкне въ замислената отъ него революционна подготовка Исуса Христа, който, проповѣдвайки Своето учение между всички слоеве на обществото, билъ популяренъ и обичанъ. Отдѣлни членове на Синедриона сжщо били слушали словото на Христа, но не могли да Го разбератъ точно, тъй като Той говорѣлъ съ притчи и за да узнае мнението на Исуса Христа за еврейското национално царство, Синедрионътъ командировалъ къмъ Него своя членъ Никодимъ.

Разговорътъ на Исуса Христа съ Никодима станалъ ношно време не поради страхъ отъ иудеитѣ, а отъ римскитѣ управници. Синедрионътъ и фарисеитѣ се отнасяли особно внимателно съ всички месиански движения между народа и затова били изпратени въ Иорданската пустиня свещеници и левити отъ фарисеитѣ, да чуятъ словото на Иоана за грядущия Месия.

Но когато Исусъ Христосъ властно изгонилъ отъ храма търговцитѣ, Синедрионътъ всецѣло възприелъ идеята, щото могществото на Исуса да се привлече на помощъ за строителството на новото иудейско царство.

Предположението за командироването на Никодима ние основаваме на това, че той е говорил не лично отъ себе си, а отъ името на нѣкакво сдружение:

— Равви! Ние знаемъ, че ти си учителъ, дошелъ отъ Бога, защото такива чудеса, каквито Ти творишъ, никой не може да твори, ако Богъ не е съ него.

Исусъ Христосъ, като е знаялъ съ каква целъ е дошелъ Никодимъ, казалъ:

— Ако азъ ви казахъ за земното и вие не вѣрвате, какъ ще повѣрвате, ако ви говоря за небесното?

Отъ какво се е прочее ръководилъ Никодимъ, когато дошелъ нощемъ при Исуса и казалъ:

— Равви! Ние знаемъ, че ти си учителъ, дошелъ отъ Бога? —

Той се е ръководилъ отъ това, че въ живота на еврейския народъ значението на пророчеството на Даниила се е опредѣлило като единъ отъ най-мъдритѣ и най-силнитѣ Божии промисли за цѣлото човѣчество. Тѣзи свещени предсказания за пришествието на Месия и за възраждането на на Царството Божие, изчислени съ всичката аритметическа точностъ (подиръ 490 години), ясно сж отговаряли на мъчителнитѣ съмнения и очаквания на народа, който подиръ тѣзи пророчества започналъ бързо да се развива.

Еврейгѣ сж смѣтали себе си за несравнено голѣма ценностъ въ всевътската история и центъръ на Божественая промисълъ.

Животътъ въ предна Азия се превръща въ бурно море отъ страсти на различни завоеватели, ту издигащи се, ту пропадащи въ пропастъ, а „избранитѣ“ ставатъ топка, която, споредъ тѣхното мнение, нищожнитѣ „гой“ подхвърлятъ на разни страни.

Малката надежда, която временно се усмихнала при братята Макавеевци, сжщо се разрушила и пакъ останало дълбоко въ паметта и предъ очитѣ имъ само предсказанието на пророкъ Даниила.

И какво станало?

Израилъ, „избранъ отъ Бога“, се оказалъ въ пленъ на „гоитѣ“ и свѣтовниятъ животъ се движелъ по произвола на следнитѣ.

Кжде е тогава Богъ? Кжде е неговата правда?

Тѣзи страдания и тѣзи мисли съ особна скръбъ сж изложени въ третата книга на Ездра.

Писателтъ се оплаква на Бога, че Той е избралъ отъ всички гори лозовата клонка, отъ всички цвѣтя лилията, отъ всички птици гълъбцигата, а отъ всички народи единъ народъ „Израилевия“, а сега го предалъ на поругание на нѣкакви езичници, които започнали да владичествуватъ надъ него и да го потискатъ. . . За „избранниците“ е създаденъ този вѣкъ, защо тѣ не се ползватъ отъ него за свое удоволствие и защо „гоитѣ“ не служатъ тѣмъ?

Тѣй горещо и тѣй страшно преживѣвали евреитѣ пророчеството на Даниила.

Надеждата за пришествието на Месия и днесъ витае надъ евреитѣ и ги подбужда на всѣка цена да завоюватъ владичеството надъ цѣлия свѣтъ, поне за своитѣ поколѣния.

Даниилъ се е удостоилъ съ най-ясни предсказания за грядущия Месия, защото той изповѣдвалъ правосъдието Божие въ дълбоко покаяние за грѣховетѣ на своя народъ и подиръ туй се открили на пророка видения, въ които различни страшни животни получаватъ на земята сила, измжчватъ хората и хулятъ Бога. Следъ това постепенно тѣ се унищожаватъ едно друго и новиятъ звѣръ, следъ като разжсвалъ другия, става още по-страшенъ и по-свирепъ. Но ето явява се Царьтъ на цѣлата вселенна на небесенъ престолъ, насѣдатъ сждиитѣ и разгварятъ книгитѣ. Властьта на звѣроветѣ бива отнета и „Синъ Человѣчески идѣше на небесни облаци, дойде до Стария по дни и Нему бѣ дадена власть, слава и царство, за да му служатъ всички народи, племена и езици. . . “

Небесниятъ жигель, когото Даниилъ питалъ за смисъла на видението, обяснилъ, че „тия голѣми звѣрове, които сж четири, означаватъ, че четирима царе ще се издигнатъ отъ

земята. Следъ това светиитѣ на Всевишния ще вземагъ царството и ще го владѣятъ во-вѣки и во-вѣки вѣковъ. А царството и властта и царственото величие по цѣлото поднебесие ще се даде на народа отъ светиитѣ на Всевишния, Чието царство е вѣчно и всички властници ще служатъ и ще се покоряватъ Нему.“

За тѣзи пророчества на Даниила и за напрегнатото очакване на Месия отъ еврейтѣ именно Исусъ Христосъ беседвалъ съ Никодима, като му отговарялъ на неговитѣ мисленни възражения.

Богъ ще свали властта на нечестивитѣ езичници и ще покори свѣта на народа на светиитѣ, като постави надъ тѣхъ Своя избранникъ — Сина Человѣчески, Когото ще издигне до равна на Себе си вѣчна слава. Следъ това ще стане праведенъ сждъ надъ всички народи и ще се въдвори на земята вѣчна правда.

Еврейтѣ сж разбрали тѣзи предсказания въ смисълъ чудесенъ, но човѣшки.

Синътъ Давидовъ ще се яви като народенъ еврейски водачъ, ще дигне въоръжено възстание противъ римлянитѣ, ще се издигне до небесата, ще нареди праведенъ сждъ надъ всички народи, освенъ еврейския, и ще ги покори во вѣки-вѣковъ на „избранния“ Израилъ.

Исусъ Христосъ изтълкувалъ на Никодима много точно значението на това пророчество. Даниилъ не нарича народа светии израилтяни, не говори за победа надъ звѣроветѣ съ въоръжено възстание, нито за военни действия на светиитѣ, а за доброволно подчинение Нему множеството народъ въ Неговото вѣчно царство.

На тѣзи именно безсмислени звѣрове билъ противопоставенъ Синъ Человѣчески, като сила нравствена, свята и разумна. Даниилъ е говорилъ за възвеличение на Сина Человѣчески надъ звѣроветѣ и за царство на светиитѣ не въ политически нито въ воененъ смисълъ, а зъ нравственъ, църковенъ.

Исусъ Христосъ, говорейки съ Никодима, ималъ предъ

видъ не държава, а църква и Неговъ Сждъ на земята не наказателенъ, а духовенъ. . .

Никодимъ дошелъ при Исуса по въпроса за откриването на Царството Божие, което споредъ неговото мнение трѣбвало Исусъ Христосъ да започне съ дигане на въоръжено възстание противъ римлянитѣ. Работата въ Синедриона напредвала близо къмъ заговоръ, затова и съвещанието трѣбвало да бжде тайно: той дохождалъ нощемъ, опълномощенъ отъ членоветѣ на Синедриона, защото билъ „единъ отъ тѣхъ“.

Никодимъ, съ други думи, казалъ :

„Равви! Защо ти не подготвяшъ възстанието, което ще бжде началото на започването на Царството Божие?“

Отговаряйки му, Исусъ казалъ:

„Истина, истина ти казвамъ, ако нѣкой не се роди свише, не може да види Царството Божие“.

Съ други думи, казалъ:

„Ти недоумявашъ, защо азъ не събирамъ тайно войници и оръжие, а само уча народа на вѣра и добродетели, —това е защото въ Моето царство ще влѣзатъ само ония, които сж възродени отъ Бога“.

Главната идея на всички пророци е било искането да се възроди нравствено Израилъ не по външно поведение, а по вътрешно съдържание.

И Никодимъ е знаялъ, какво значи да се възродишъ свише, но е знаялъ сжщо, колко молитви, трудъ и подвизи сж нуждни, за да възродишъ самия себе си и другитѣ.

Подиръ беседата съ Исуса, Никодимъ станалъ ревностенъ последовател на Неговото учение. Защо е станалъ тъй неочаквано този вътрешенъ превратъ у единъ членъ отъ Синедриона, който сжщо тъй е мечтаелъ за земно царство и величие на Израиля, както всички други? Затова, защото въ неговото съзнание се е възродило духовното царство, нравственото царство, което го принудило да възприеме съ дължимото благоговение учението на Исуса. За Никодима станало ясно, че неговиятъ Събеседникъ преди всичко е мислилъ

и се е грижелъ за нравствено превъзпитание и духовно прераждане на всички. Но за евреитѣ да възприематъ Неговото учение е било сжщо тѣй трудно и невъзможно, както е невъзможно за човѣка да влѣзне повгорно въ утробата на майка си и да се роди пакъ.

Всички главни мисли на Исуса въ беседата съ Никодима се свеждатъ въ отрицателното отношение къмъ позадигането на въоръжено възстание противъ римлянитѣ. Исусъ не само е билъ противникъ на тѣзи военни приготовления, но Той билъ духовенъ посрѣдникъ и привърженикъ на нравствената победа между враждуващитѣ племена.

За Никодима станало ясно, че неговитѣ погрѣшни възражения на думитѣ на Богочеловѣка сж били следствие на заблудението, внушено му отъ Синедриона.

Понеже Никодимъ мислѣлъ все още за царство военно, макаръ и Божествено, приравнявайки го съ управлението на Мойсея и последващитѣ власти на Израила, то Исусъ на неговитѣ мисли повторно пояснилъ:

— Истина, истина ти казвамъ, ако нѣкой не се роди отъ вода и духъ, не може да влѣзе въ Царството Божие.

Къмъ казаното по-рано Исусъ прибавилъ външния признакъ на духовното рождение. Съ тѣзи думи Исусъ Христосъ обяснилъ на Никодима: — Не мисли, че азъ имамъ предъ видъ само вътрешното благочестиво настроение на моитѣ последователи. Азъ още имамъ, невидима за земнитѣ, могща сила на духа, значението на който е несравнено по-силно отъ въоръженото възстание. Роденото отъ плътъ е плътъ, а роденото отъ духъ е духъ. Не се чуди на онова, което ти казахъ: вие грѣбва да се родите свише (Иоанъ 3—6, 7). Тоза благодатно рождение ще дойде свише и ще бжде могщо, бързо и нѣма да прилича на просто покаяние. Вѣтрѣтъ духа гдето иска и гласа му чувашъ, но не знаешъ отъде иде и накжде отива: тѣй бива съ всѣкиго роденъ отъ Духа (Иоанъ 1—8), — той чувствува у себе си благодатна промѣна, станала не отъ самия него, а отъ Божествена сила. — Никодимъ избиралъ за какво говори Исусъ; но той още не изпитвалъ

такъв мощенъ призивъ на благодатъта и попиталь: „Какъ може да бжде това?“ Исусъ му отговорилъ: „Ти си учитель Израилевъ и не знаешъ това“. Ти трѣбва да вѣрвашъ въ осъществяването на такива възраждения, като познавачъ на закона, защото пророцитѣ сж обещали всичко това на хората въ бждещото царство. Не мисли, че азъ ти предавамъ само моитѣ несбждни мечти. Азъ съмъ произлѣзълъ не на земята, но много по-рано — знамъ всичко това. Ти не се решаваешъ да повѣрвашъ онова, което ще стане на земята съ вѣрващитѣ въ Мене, за което сж предвещавали пророцитѣ, които сж говорили макаръ за благодатенъ, но за земенъ, назначенъ отъ Бога човѣку, докато азъ не ти кажа, че основателъ на Царство Божие, или Месия не е човѣкъ, а Богочовѣкъ, по естество равенъ на Бога. Ти обаче Го смѣташъ за човѣкъ и вѣрвашъ, че обикновенъ човѣкъ може да възлѣзе на небето. А азъ ще ти кажа, че никой не възлиза на небето освенъ Слѣзлиятъ отъ небесата Синъ Человѣчески, който е на небесата. . .“

Пренасянето на разговора върху Възходящия на небето, като за нѣкакъвъ очакванъ отъ душата на Никодима, свидетелствува, че Исусъ е знаялъ, че мислитѣ на Никодима не напущало пророчеството на Даниила и той напрегнато очаквалъ неговото изпълнение. Отъ думитѣ на Исуса Христа Никодимъ разбралъ, че очакваниятъ Месия ще бжде не човѣкъ, а Синъ Божий, въплътенъ и вчеловѣченъ.

Продължавайки беседата си съ Никодима, Исусъ Христосъ му разкрилъ достоинството и назначението на Месия, не като отмъстителъ за „избрания“ народъ, а като изкупителъ на цѣлия родъ человѣчески. Никодимъ все повече се приближавалъ по душа къмъ Исуса, но и този път помислилъ на себе си: — „Но какъ ще стане предсказаниятъ отъ пророцитѣ сждъ на Месия?“

Отговорътъ билъ вече готовъ: „Вѣрващиятъ въ Него не се сжди, а невѣрващиятъ е вече осжденъ“ . . . Исусъ Христосъ е говорѣлъ за нравственъ сждъ . . .

Никодимъ подиръ беседата станалъ вѣренъ ученикъ

Христовъ. Той купилъ скъпи благовония и помазаль тѣлото Му при погребението, обаче първитѣ трима евангелисти не казвагъ за него нито дума, а споменавагъ само за Иосифа, когото следъ Христовото възкресение Синедрионътъ хвърлилъ въ единъ дълбокъ ровъ. Никодимъ пъкъ е билъ само изгоненъ отъ Синедриона и живѣлъ още дълго. Евангелиститѣ не съобщавали за неговитѣ подвизи, докато съществувало иудейско правителство.

Евангелието на Йоана, особно беседата на Исуса Христа съ Никодима, е единъ видъ въведение къмъ единъ исторически очеркъ, въ който еврейтѣ-революционери отъ завистъ се опълчили противъ Исуса и съ измамливи срѣдства предизвикали народнитѣ маси.

Имагъ нужда отъ пояснение още два въпроса, които цѣлото християнство разбира, но не сж безинтересни за единъ справедливъ евреинъ. Той може да попита: „Но кой е разбралъ по-правилно пророчествата — Исусъ Христосъ ли или еврейтѣ?“ — Дали Исусъ е отричалъ напълно Иерусалимското Израилско Царство? Билъ ли е Исусъ Христосъ космополитъ и отрицателъ на патриотизма?

На първия въпросъ бѣ отговорено по-рано. Пояснението на пророчеството на Даниила има предъ видъ царство на светии не по произхождение, а по праведность на живота.

Не само новозаветнитѣ тълкуватели, но и старозаветнитѣ писатели сж предсказали свѣтло бждеще на ония, които сж проникнати отъ духовни блага, а не физически. Но еврейскитѣ народни водачи, за да задържатъ привърженици около себе си, се усъвършенствуватъ въ извратено тълкуване на пророчествата и съ това владѣятъ душитѣ на „заблуденитѣ овце“.

Тѣзи предсказания се рисуватъ отъ еврейството съ най-мрачни бои.

Въ книгитѣ на Исаиля и Михея се говори, че всички народи ще отидатъ въ Иерусалимъ да се учатъ на истината, а отъ тамъ вече ще се разпространи мирътъ, правосъдието и справедливата власть. Дъщеритѣ на Израиля сж осждени

на страдание, пленъ и позоръ, но пакъ ще се опълчи дъщерята на Сиона върху своитѣ врагове и ще ги покори Господу, а сждитѣ Израилеви ще ги биятъ по бузитѣ съ трѣсть.

Следъ туй ще се роди въ Витлеемъ Предвѣчниятъ Владика Израилевъ, който ще пасе народитѣ до краищата на земята и ще изтрѣби неприятелитѣ на Израиля.

По-нататкъ се разказва за изтрѣблението на конницитѣ и градоветѣ на самия Израилъ и за бждещия Сждъ Божи надъ своя невѣренъ и неблагодаренъ народъ, а сжщо така се предвѣзвѣстватъ и други разнообразни събития. Тѣзи библейски сказания, които се състоятъ въ това, че сж предсказани победи, примирения, изобилие и процѣтяване, означаватъ духовното прераждане на Новия Израилъ.

Тѣзи радости и победи отдавна сж се осжществили. Лъвътъ и агнето пасатъ наедно въ църковната нива.

Дивитѣ варвари и развратенитѣ елини сж се обединили въ едно Христово стадо. Предишнитѣ тежки грѣшници, донесли своето покаяние, престанали да се отличаватъ отъ праведницитѣ.

Такова е истинското тълкуване на радостнитѣ картини на бждещето въ пророчествата на Вехтия Заветъ. Колкото се отнася до печалнитѣ предсказания за разорението на Иерусалимъ, за порабощението на народа „Божий“ отъ враговетѣ, за неговото пленяване и разпрѣсване по цѣлата вселенна, всичко това се е осжществило надъ „Израиля“ буквално. Исусъ е потвърдилъ всичко това въ притчата за лошитѣ лозари: „Ще се отнеме отъ васъ царството Божие и ще се даде на езика, който твори плодовегѣ и“.

Евреитѣ не пожелали да застанатъ на такава гледна точка, а само съ напрегнато упорство се стремѣли да създадатъ за себе си и за своето поколѣние външно доволство и слава.

Само нѣкои отъ тѣхъ разбрали правилно пророчествата и въ разни времена се кръщавали, като повѣрвали въ дошлия Месия— Исуса Христа.

Въ тѣзи пророчества сказанията сж чисто евангелски:

вободно обединение на народитѣ около Сиона, Сждь Божий адъ всички племена, не наказателенъ, а нравственъ и прииряващъ; подиръ който трѣбва да се прекратятъ войнитѣ, да астъпи миренъ трудъ и праведенъ животъ. Евреитѣ пъкъ азбирали пророчествата по своему, — тѣ мислѣли само за арството на Израиля, а останалитѣ народи трѣбвало да ждатъ завоювани съ силата на оржжието и да служатъ Ёмь, като роби, като нищожно племе.

Исусъ Христосъ започвалъ своето царство отъ еврейското племе, защото Той билъ изпратенъ при него, но то се ротивило на своето призвание, за което Той пояснилъ въ ритчата за лозитѣ лозари.

Исусъ Христосъ не отричалъ дори това, че той е Царь удейски, но разбиралъ това въ небесно значение.

Той и на Пилата казалъ: „Азъ може и да съмъ царь“, о „Моето царство не е отъ тука“.

Когато Исусъ приближавалъ Иерусалимъ въ деня на азаровото възкресение, казалъ презъ сълзи:

— О, ако ти поне въ този твой день узнаеше кое служи а твоя миръ, но това е скрито днесъ отъ очитѣ ти!“ Отъ ова се вижда, че Исусъ Христосъ не е билъ лишенъ отъ патриотизъмъ и не го е отричалъ. Той сжщо така предвевалъ на Иерусалимъ разорение: „затуй защото ти не позна емето за твоео посещение!“

Исусъ Христосъ показалъ Своето най-топло чувство и ѣмъ града и къмъ неговитѣ жители. Той наричалъ храма илище на Бога, а Иерусалимъ градъ на Великия Царь.

Кой е билъ прочие този Великъ Царь, ако не Самиятъ ѣй, обетованиятъ Месия?! Той е Царь, но безъ оржжие и азъ армия, а само седящъ на ослицата, обиколенъ отъ идостната гълпа свободни поклонници. А колко умиление имало въ думитѣ на Спасителя: „Иерусалиме, Иерусалиме, който избивашъ пророцитѣ и съ камъни посрѣщашъ изатенитѣ при тебе! Колко пжти азъ искахъ да събера оитѣ деца, както птицата събира своитѣ пилци подъ крипта си, и вие не поискхте!...“

Вопълътъ на тази майчинска любовъ е билъ завършенъ съ присждата на отвержението.

„Съ туй се оставя вамъ вашиятъ домъ пустъ, защото ви е казано, нѣма да ме видите отъ сега, докато не възкликнете: Благословенъ грядий во имя Господне!“

Тази присжда съдържа въ себе си дълбока мисълъ. Тя се отнася изключително за евреитѣ, които рано или късно ще кажатъ: благословенъ грядий во имя Господне!

Както и да се мжчатъ водачитѣ на Израиля да попрѣчатъ на народнитѣ еврейски маси да признаятъ Исуса Христа, като Синъ Человѣчески, единороденъ, изпратенъ при заблуденитѣ овце, но приближава вече онова време, когато и камънитѣ ще почнатъ да викатъ:

„Осанна въ вишнихъ, благословенъ Грядий во имя Господне, Царъ Израилевъ!“ ...

ГЛАВА VI.

Въ душата на оня, който мисли за страданията, смъртта и възкресението на Исуса Христа, често се заражда въпросъ: „А какво би било, ако евреитѣ повѣрваха въ Исуса Христа, приемѣха Го като Богочеловѣкъ и възвеличаха като Царь на Славата и силата духовна?

Тогава би било царство не отъ мира сега, царство безъ оржжие и угнетение, царство на любовта, съ Царя на Славата, който би се грижилъ за хората и би ги оградилъ съ силата на дисциплината на Светата Църква.

Смъртното наказание на Анания и Сапфира въ първата християнска еврейска община е било предупреждение за ония, които не могли още да се откажатъ отъ лъжата и измамата.

„Ти излъга не чловѣцитѣ, а Бога“, — казалъ апостолъ Петъръ и Ананий падналъ бездиханенъ.

„Следъ това страхъ обзе цѣлата църква и всички, които чуха това“...

Може ли да има капка съмнение въ тѣзи божествени исторически събития? Разбира се, не! Ако самитѣ евреи не бѣха разгонили църквата, то Нейното Царство щѣше да бжде всемирно. Но евреитѣ се оказали богопротивници: измжчили Сина Человѣчески и Неговата Света дружина, а църквата и сега е обречена на многовѣковна борба съ Неговитѣ врагове. Гоненето на вѣрата въ Русия е повторение на оня еврейски походъ противъ християнитѣ, който е билъ преди почти две хиляди години. Главната задача на евреитѣ е да разрушатъ Църквата Христова, да унищожатъ вѣрата и тогава вече ще бжде по-лесно да се разправятъ съ „гоитѣ“, защото невежеството на християнитѣ нѣма да имъ окаже никакво съпротивление.

Евреитѣ шовинисти-революционери сж наказали съ смъртъ Исуса Христа, макаръ че Той е сжщо еврейски патриотъ и Неговото учение не изключвало предимствената любовъ къмъ отечеството, а следователно и къмъ „заблуденитѣ овце“, при които Той е билъ изпратенъ.

Исусъ Христосъ е искалъ да насочи евреитѣ въ пжтя на истината съ сжщото великодушно желание, съ каквото пастирътъ искалъ да намѣри своитѣ заблудени овце, страхувайки се, че „вълкътъ ще ги разгони и погуби“. Той се мжчилъ да събуди у евреитѣ любовъ къмъ цѣлото човѣчество и да я съедини съ ревность за всеобщо спасение.

Така Той обяснявалъ на Самарянката, така чувствувать православнитѣ, така сж мислили и действували истинскитѣ руски патриоти, чието царство евреитѣ разрушиха, за да създадатъ върху територията на руската държава втора земя Ханаанска.

Лъжливото и високомѣрно понятие на еврейскитѣ тълкувачи-фанатици, че евреитѣ били избранници и любимци Божи, ние ще отхвърлимъ съ сжщитѣ библейски сказания, които ужъ имъ служатъ за основание да наричатъ себе си такива.

„Ще ви изпратя страхотии, изтощение и треска, отъ които ще отслабнатъ очитѣ и ще се измжчи душата и ще сѣете семето си напраздно и вашитѣ врагове ще го изядатъ“. (Лев. 26—16).

„Ще ви изпратя полски звѣрове. . . Ще ви поразя седмкратно за грѣховетѣ ви. . . Градоветѣ ви ще обърна на пуня. . . васъ пѣкъ ще разпилѣя между народитѣ и ще изтрѣгна мечъ подире ви; земята ви ще бжде пуста и градоветѣ ви — разорени. . . и ще загинете между народитѣ и ще ви погълне земята на враговетѣ ви. . . и т. н. (Лев. 26—22—38).

И по-нататъкъ Господъ заплашвалъ съ изтрѣбление цѣлото поколѣние на Израиля, като най-развратно и зло.

И така безъ край.

■ Какви основания даватъ тѣзи библейски сказания на

евреитѣ да мислятъ, че Богъ билъ избралъ Израиля, защото билъ го обикналъ?—Никакви.

Ако на нѣкои мѣста се казва „моятъ народъ“, „Азъ съмъ го избралъ“,—това още не е доказателство.

Разбира се, че Богъ е владѣтель на цѣлия свѣтъ, а следователно и на всичко добро и зло. Ако вникнемъ по-дълбоко въ миросъзданието, ще трѣбва да се убедимъ, че и Сатаната е Божий.

За Бога всички народи сж еднакви и ако Той е избралъ Израиля това е самс за да го извади отъ царството на мрака.

Богъ се е грижилъ за Израиля, както бащата за блудния синъ.

Знаейки, че неговиятъ по-малъкъ синъ е нравствено похабенъ, бащата го е жалилъ и е правилъ всичко, само да го поправи.

Далъ му часть отъ своитѣ имоти, но разпжтниятъ синъ заминалъ и всичко пропилѣлъ. А когато настжпилъ гладътъ, той си спомнилъ за своя добъръ баща, решилъ да се върне при него и да пасе добитъка, смѣтайки се недостоенъ да се нарича неговъ синъ.

Но бащата все пакъ останалъ баща. Видѣлъ го отда-леко, отърчалъ да го посрещне, прегърналъ и цѣлуналъ блудния синъ, а следъ това ознаменувалъ връщането му, като заклалъ отхраненото теленце и устроилъ пиршество. Той се радвалъ, че неговиятъ покваренъ синъ се е поправилъ и се върналъ въ дома на баща си (Лука 15—11—32).

Не е ли време и Израиль да се върне при Исуса Христа и да каже съ думитѣ на блудния синъ:

„Отче! Азъ съгрѣшихъ противъ небето и предъ тебе... приеми ме въ числото на твоитѣ наемници“.

И тогава наистина би била по-голѣма радостъта за единия разкаенъ Израиль, отколкото за всички ония, които „нѣматъ нужда отъ покаяние“.

Признаването на Исуса Христа отъ евреитѣ като дошелъ чрезъ Израиля Месия за спасение на рода челове-

ски, би било корененъ повратъ въ всевътската политика и възможно е тогава да би престанала нуждата да се свикватъ всевъзможни конференции за разоржжаване, които въ резултатъ не постигатъ никаква цель.

Веща ржка дава насока на съвещанията и въ края на краищата членоветъ на конференцията дохождатъ до заключение, че въоржжението е необходимо, защото въ всѣко време може да избухне война. А за кого е повече изгодна войната, ако не за евреина и кой я създава, ако не той?

Всѣко политическо събитие дава преди всичко козъ въ ржцетъ на международното еврейство. Отъ самото начало на своето съществуване то се стреми да завладѣе богатствата, а следъ това вече съ силата на капитала да заповѣдва на народитъ...

Подиръ смъртта и възкресението на Исуса Христа евреитъ хранятъ скрита злоба къмъ християнската религия и при всѣко политическо недоразумение въ една страна смѣтатъ за свой пръвъ дългъ да я нападнатъ и унищожатъ.

Въ Русия болшевицитъ разрушаватъ религията и таинството на брака подъ диктовката на международния евреинъ. Тѣзи директиви се предаватъ отъ водачитъ на еврейския народъ отъ родъ въ родъ. Когато апостолитъ проповѣдвали въ Иерусалимъ учението на Исуса Христа и съ силата на Св. Духъ правили чудеса, първосвещеницитъ и старейшинитъ заповѣдали да ги затворятъ подъ стража, а сутринъта, понеже се страхували да се разправятъ съ тѣхъ, попитали ги: „Съ каква сила или съ какво име изцѣлявате болнитъ?“ Апостолъ Петъръ отговорилъ: „Съ името на Исуса Христа Назорея, когото вие разпънахте“. Еврейскитъ началници тутакси видѣли заедно съ апостолитъ единъ човѣкъ изцѣленъ „и не могли да кажатъ нищо противъ...“ И разсждавали помежду си, като казвали: „Какво да правимъ съ тия човѣци? Защото на всички, които живѣятъ въ Иерусалимъ, е известно, че бележито чудо стана чрезъ тѣхъ и ние не можемъ да отречемъ това...“ и съ заплашване заповѣдали на апостолитъ „да не говорятъ и да не учатъ въ името на Исуса“ (Деян. Апост. 4.10,14,16—18).

Професорътъ отъ Будапещенския университетъ и кураторъ на протестантския Синодъ въ Унгария, баронъ Албертъ фонъ Каасъ, въ своята книга подъ названиее „Болшевизмътъ въ Унгария“ ни дава още единъ излишенъ живъ примеръ, какъ евреинътъ Бела Кунъ и неговитѣ сподвижници Тибора и Самуели, застанали начело на болшевизма въ Унгария, преди всичко дали заповѣдъ на комисаритѣ да обърнатъ най-голъмо внимание на възпитанието на децата въ комунистически духъ и да взематъ най-строги мѣрки за пълното унищожаване на християнската религия и на семейство, то. Ония, които не се подчиняватъ на тия декрети, да се застрелватъ на мѣсто.

Мнозина мислятъ, че това е болшевишка политика, че тя нѣма никаква връзка съ еврейската вражда къмъ християнската религия, но това е самоизмама. Евреитѣ много добре знаятъ, че християнската религия е крепостъта на всѣка държава по отдѣлно и като унищожатъ нея, държавата остава безпринципна и сама по себе си ще се търколи по наклонената плоскостъ къмъ неизбежно разрушение.

Този стремежъ цѣпти въ дъното на жестоката душа на Израила отъ древни времена.

Къмъ всѣко разрешение на политически въпроси евреитѣ пристѣпватъ по тайни пѣтища, употребявайки всички начини за лъжа и измама.

Когато Сихемъ, синътъ на князь Емора, се влюбилъ въ дъщерята на Иакова, Дина и поискалъ да му я дадатъ за жена, Иаковъ се съгласилъ при условие, че всичкиятъ мжжки полъ на Емора ще бжде обрѣзанъ.

„И синоветѣ на Иакова отговориха на Сихема и баща му Емора съ лукавство“ (Бит. 34—13).

Какъ е посмѣлъ синътъ на княза отъ друго племе да дрѣзне да иска дъщерята на самия Израиль? Затова и него и всичкитѣ му поданици трѣбва да изтрѣбятъ. Еморъ, безъ да подозира заднитѣ мисли на иудеитѣ, заповѣдалъ цѣлото мжжко население да бжде обрѣзано. Този обрядъ извършили надъ племето отъ Ханаанската земя въ града Сихемъ евреитѣ

отъ рода на Иакова съ такава жестокостъ, че „на третия день, докато още боледуваха, двамата сина на Иакова, Симеонъ и Левий, Динини братя, взеха всѣки своя мечъ и смѣло нападнаха града и избиха всичкия мжжки полъ; убиха съ мечъ и самия Еморъ и сина му Сихема; а Дина, взеха отъ Сихемовиния домъ и си излѣзоха. Синоветѣ на Иакова дойдоха при убититѣ и разграбиха града. Тѣ заграбиха дребния и едрия имъ добитѣкъ, ослитѣ имъ и каквото имаше въ града и каквото имаше въ полето и всичкото имъ богатство и всичкитѣ имъ деца и женитѣ имъ откараха въ пленъ и разграбиха всичко що имаше въ града и всичко що имаше въ къщитѣ имъ“. (Бит. 34; 25—28—29).

По такъвъ начинъ древниятъ Израилъ си присвоявалъ Ханаанската земя постепенно съ нейнитѣ богатства.

А нима болшевицитѣ не действуватъ въ Русия по сжщия начинъ?

Подъ ржководството на „Бенъ—Исраиля“ тѣ постепенно унищожаватъ руския народъ, приготвявайки за себе си земя, „по която да тече медъ и млѣко“, а децата и женитѣ на Русия плениха, и отъ подрастващото поколѣние си създаватъ беззащитни роби. Колкото и да се мжчи цивилизованото обществено мнение на Европа и Америка да обърне вниманието на властващитѣ лица върху въведения днесъ въ Русия рабски трудъ, международното еврейство, помнейки завета на своитѣ древни отци, съ умѣлата политика на тайнитѣ общества анулира всички негодувания по този въпросъ и викътъ на измжчената руска душа остава гласъ, въпиющъ въ пустиня.

Царството на Бога Отца у евреитѣ, както сж ни предали библейскитѣ сказания, *е било построено изключително на материализма. Съ хитра политика тѣ сж си завоювали всичкитѣ богатства.*

Когато Авраамъ се е чувствувалъ слабъ въ сравнение съ другитѣ народи наоколо, той одържалъ победа надъ *тѣхъ съ хитростъ и измама* и по такъвъ начинъ постигалъ

еланитѣ резултати. *Материалнитѣ блага сж били поста-
ни по-горе отъ всичко.*

Когато въ Ханаанската земя настѣпилъ гладъ, Авраамъ,
едно съ своето племе, отишелъ въ Египетъ.

Изъ пѣтя той съобразилъ, че да се яви въ чуждата
ржава неканенъ гостъ значи да се принуди да си добива
мъ срѣдства за сѣществуване. Той се ориентиралъ бързо
решилъ за своя изгода да използва красотата на жена
Сара. — *„Ето, азъ знамъ, че ти си жена хубава; зато-
кажи, че ми си сестра, та да помина добре покрай те-
и да ми остане жива душата чрезъ тебе“.* Фараоновитѣ
тможи видѣли, че Сара е много красива и съобщили то-
на фараона. Когато я довели въ двореца, фараонътъ вед-
а ѝ предложилъ да стане негова жена, на което Сара,
съета на мъжа си Авраама, се съгласила. *„И покрай
Авраамъ поминуваше добре; и той имаше дребенъ и
ръ добитъкъ и осли, слуги и слугини, мъски и камили“*
(т. 12—11, 13, 16).

Тѣй щедро наградилъ фараонъ Авраама за неговата
ава „сестра“ Сара. Но когато фараонъ узналъ, че Сара
жена на Авраама, „повика Авраама и рече: какво стори
мене? Защо не ми обади, че тя е твоя жена? Защо каза:
гра ми е? Азъ щѣхъ да си я взема за жена. А сега нѣ
жената, вземи я и си върви. И отреди фараонъ за него
ѣци, та изпроводиха него и жена му и всичко що имаше“
(т. 12—18, 19, 20).

Фараонъ и подиръ този предварително обмисленъ лъж-
въ планъ и измама съ користна целъ не се разсърдилъ и
го лишилъ отъ своя даръ.

*„Авраамъ бѣше много богатъ съ добитъкъ, съ сребро и
злато“* (Бит. 13—2).

Този начинъ за печалба тѣй много се харесалъ на Авра-
а, че той повторно препорѣчалъ жена си Сара на царя
мелеха, като своя сестра. Но богобоязливиятъ герарски
ь узналъ това. *„И Авимелехъ повика Авраама и му рече:
во направи ти съ насъ? Съ какво сгрѣшихъ азъ противъ*

тебе, та щѣше да нанесешъ голѣмъ грѣхъ върху мене и върху царството ми? Ти направи съ мене работи, каквито не се правятъ“. Но Авимелехъ не билъ се допрѣлъ до нея. „Тогава Авимелехъ взе дребенъ и едѣръ добитѣкъ и слуги и слугини и ги даде на Авраама; па върна и жена му Сара. И рече Авимелехъ: ето отпреде ти моята земя: живѣй гдето ти е воля“. (Бит. 20—9, 14, 15).

Благородното сърдце на царя Авимелеха не се възмутило отъ лъжливото поведение на Авраама, а наопаки, той още повече го съжалилъ и му отдѣлилъ часть отъ своето богатство и предоставилъ на услугитѣ на Авраама своята земя.

Такъвъ е билъ занаятътъ на евреина въ древността между другитѣ народи. Той далъ възможность на Авраама, безъ никакъвъ трудъ да забогатѣе и да засили своя родъ съ покупка на роби отъ други племена.

Исаакъ наследилъ нравитѣ и обичаитѣ на своя баща Авраама и още при пръвъ случай се възползувалъ отъ тѣхъ при преселението въ Герара. *Той сжщо тѣй представилъ жена си Ревека предъ жителитѣ на тая мѣстность — ато своя сестра и съ подарената му плодородна земя отсетне спечелилъ много богатства* (Бит. 26—8, 12).

Нравитѣ на другитѣ народи се оказали по-високи и по-чисти отъ нравитѣ на „богоизбранитѣ“.

Фараонъ, египетскиятъ царъ, като извършилъ поради незнание, прелюбодеяние съ жената на Авраама, много се огорчилъ отъ постѣпката си; Авимелехъ, още преди да се допре до Сара, като узналъ, че тя не е сестра, а жена на Авраама, ги пусналъ да си отидатъ, като упрѣкналъ Авраама, че по негова вина той насмалко щѣлъ да извърши грѣхъ предъ Бога. А между туй „праведниятъ“ *Лотъ не смѣталъ за грѣхъ дори това, че възстановилъ своя родъ, като позналъ дветѣ си дѣщери. „И заченаха дветѣ Лотови дѣщери отъ баща си“* (Бит. 19—36).

Материализмътъ и у древния Израилъ е билъ основа на неговия животъ.

Въ продължение на цѣлата история той се преселвалъ отъ мѣсто на мѣсто, за да намира срѣдства за смѣтка на другитѣ народи и да осигурява своето сществуване безъ особни грижи.

Тази привычка се е дълбоко вкоренила у всѣки евреинъ и въ нашия вѣкъ, *макаръ че той не ограбва открито „гоитъ“, но все пакъ живѣе за смѣтка на не-евреитъ.*

Богъ е предупреждавалъ евреитѣ чрезъ пророцитѣ заплашвалъ ги съ изтрѣбване на цѣлото имъ племе, ако не се разкаятъ, наказвалъ ги съ дѣсницата си, но жаждата за сребролюбие у тѣхъ е била толкова голѣма, че прескачайки, всѣкакви препятствия, тѣ сж се улавяли за материалнитѣ богатства, пренебрегвайки ученията на своитѣ пророци.

Разбира се, че когато Исусъ Христосъ обезценилъ тѣхния материализъмъ, като проповѣдвалъ за богатства духовни и за сждъ нравственъ, това съвсемъ не имъ се харесало.

Следъ като погубиха Исуса Христа, тѣ не преставатъ да водятъ борба противъ Неговото учение и до днешно време, макаръ че царството на Бога—Сина продължава да сществува вече около 2000 години и дава основа на християнскитѣ народи въ строителството на тѣхнитѣ национални държави. Върху Неговитѣ свещени завети се съзижда царството на вѣрващитѣ въ Него, на които Той е оставилъ въ назидание Своята Църква, като е казалъ: „Създадохъ Моята Църква и вратата адови не ще я надвиятъ“.

Евреитъ се стремятъ да унищожатъ църквата, а заедно съ нея да разрушатъ и царството на Сина Божи.

Какво може да се каже следъ това за синоветѣ Иудини?

Тѣхнитѣ дѣди фарисеитѣ разпѣнаха на кръсть Оногова, който бѣ изпратенъ за спасение на рода чловѣчески. Иие го тачимъ като Символъ на вѣрата, ние Го смѣтаме за опора на своитѣ държави, въ Негово име се кръщаваме и посвещаваме на Неговата паметъ днитѣ на светитѣ празници.

И тукъ, предъ нашитѣ очи, съвременнитѣ евреи Го разпзватъ всѣки день и ние ставаме неволни свидетели на по-

руганието надъ Онзи, на когото ние се молимъ, Комуто издигаме храмове, изповѣдвайки Неговата единна, съборна и апостолска църква.

Какво право тогава имаме ние да извикаме: „Чакаме възкресението на мъртвитѣ и живота на бждещия вѣкъ“?

Синедрионътъ уби на кръста нашия Господъ Исусъ Христосъ и главнитѣ участници въ това престѣпление избѣгнаха достойното земно наказание, но тѣ сж предали по наследство на своето потомство отговорността за смъртъта на Сина Человѣчески.

Какъ можемъ ние да гледаме това страшно явление тѣй равнодушно и въ много случаи да взимаме подъ свое покровителство участницитѣ въ убиването на Исуса Христа?

Избѣгнаха сж достойното наказание така сжщо и римлянитѣ езичници, които осждиха на смъртъ Богочеловѣка, но тѣхното потомство се е разкаяло за тѣхъ и вече не може да бжде отговорно за своитѣ дѣди. *Евреитѣ, обаче, до като не се разкажатъ и не признаятъ Исуса Христа, като Синъ на Бога Отца, като Месия, не могатъ да бждатъ оставени безъ земно наказание. Тѣ трѣбва да понесатъ моралното наказание, което може да влѣе една малка струя съзнание, че другъ Месия Богъ вече нѣма да имъ изпрати и като признаятъ Исуса Христа, само съ това ще могатъ да изкупятъ своитѣ грѣхове.*

Въ тази посока трѣбва да взематъ най-деятелно участие християнскитѣ свещенослужители между еврейскитѣ маси, а правителството—да пресѣче всѣкакви фанатически учения на еврейскитѣ водачи, защото това е едно зло, съ което трѣбва да се започне най-безпощадна борба.

Ако Апостолитѣ сж съумѣли да накаратъ да повѣрватъ въ Исуса Христа огромни маси езичници, защо тѣхнитѣ последователи да не могатъ, при упорито желание и при съдействието на властитѣ, да просвѣтятъ остатѣцитѣ отъ тѣзи отцепници, които постоянно правятъ покушения да унищожатъ християнската религия?

ГЛАВА VII.

Нека Израилъ не се утешава съ това, че билъ „богобранникъ“, защото онѣзи библейски сказания, на които е построилъ своето понятие за богоизбраничество, съвѣтъ *не говорятъ* въ негова полза.

Иаковъ, който се е борилъ съ Бога, сжщо въ своя жизнь е ималъ наклонность за измама. Той се е възползувалъ отъ слѣпотата на баща си Исаака и по лъжливъ начинъ изучилъ благословението, предназначено по еврейския обичай за първородния синъ.

Когато по-голъмиятъ му братъ Исавъ узналъ това и искалъ да отмъсти на Иакова, последниятъ избѣгалъ и се скрилъ, като се страхувалъ, че Исавъ ще го убие, *но все съ откраднатото първенство не отстъпилъ*. Трѣбва ли се споменува за рода на Исафа, отъ който сж произлѣзли реишинитѣ, които отсетне се оказали врагове на Исуса Христа? По жестокость и по революционно настроение тѣ отстъпвали на първосвещеницитѣ и на фарисеитѣ. И тѣ до тѣй „търсѣха лъжливо свидетелство противъ Исуса, за Го умъртвятъ“ (Мат. 26 — 59).

Синовецѣ на самия Израилъ отъ зависть продали брата Иосифа за двайсетъ сребърника, а дрехитѣ му намазали козя кръвь, занесли ги на баща си и казали, че хищни вълкове били разкъсали Иосифа. И така, безъ край. Цѣлата библия говори за непрекъснатитѣ злодеяния на Бенъ-Израиля, които за материални изгоди не се е спиралъ предъ никакви морални деяния.

На Иосифа провървѣло, фараонътъ го назначилъ началникъ на цѣлата Египетска земя и когато Иаковъ съ многолюдното си потомство се озовалъ въ земята, гдето имало

гладъ, Иосифъ настанилъ всички евреи, като имъ далъ най-плодородната земя въ Египетъ.

Тамъ останалъ Израилъ до появата на Мойсея.

Въ Библията е казано, че Богъ чулъ стенанията на своя народъ и го извелъ отъ Египетъ, като не искалъ щото неговиятъ народъ да остане въ безкрайно робство. А между туй, ако се сяди по книгата „Изходъ“, народътъ билъ вече успѣлъ да издигне изъ своята срѣда князе, които не биха могли да получаватъ тѣзи титли, ако сж роби на египтянитѣ.

Нѣма съмнение, че евреитѣ въ Египетъ сж били господари на положението и затова сж упрѣквали Мойсея. *„Ние помнимъ рибата, която ядѣхме даромъ въ Египетъ, красавицитѣ и пшешитѣ, и лука, и праса, и чесъна; що ни трѣбваше да излизаме отъ Египетъ?“* (Числа 11 — 5, 20). Иосифъ, бидейки довѣрено лице на фараона, безъ съмнение е готвѣлъ на потомството на баща си голѣми привилегии и неограничени политически права. Но Мойсей го извелъ отъ Египетъ само за да изпълни заветитѣ на своя праотець Авраама.

„И взе Авраамъ Сара, жена си и Лота, братовия си синъ, и всичкото имъ имане... и дойдоха въ земята Ханаанска... и живѣеха тогава въ тази земя... (Битие 12; 5—6).

„Защото цѣлата земя, която виждашъ, на тебе ще я дамъ и на потомството ти до-вѣка“ (Бит. 13—15).

Както сега, тѣй и тогава силата на евреитѣ е била въ златото и тѣ сж се стремѣли да го наррупатъ колкото може повече.

Перспективитѣ сж били достатъчно примамливи въ обещаната отъ Бога земя „съ рѣки, въ които тече млѣко и медъ“, гдето споредъ мнението на древния Израилъ не е била изключена възможността да добиятъ и много злато, ако не съ своя трудъ, поне по всевъзможни други пжтища.

Исусъ Навинъ, следъ като прекаралъ евреитѣ презъ Иорданъ, при всѣко завземане на новъ градъ давалъ разпореждания на Израила:

„Изтрѣби всичко дишащо, а златото и среброто и всички други богатства вземи въ своя полза“ (Кн. Исусъ Навинъ)

Известното съчувствие на международното еврейство към разрушителната храброст на болшеvizма подчертава едно дълбоко и коренно начало, което изхожда отъ Бенъ—Исраила.

Какво нѣщо е болшеvizмътъ и кому бѣ изгодно да го създаде?

Болшеvizмътъ не е нищо друго, освенъ една жестока война противъ християнската религия, а изгодно бѣше неговото създаване само за оня народъ, който разпъна Исуса Христа, отричащъ царството на материализма.

Обреченото на страшни страдания сто и петдесетъ милионно руско население напълно удовлетворява злорадството на Израила, който вече почти две хиляди години отмъщава на последователитѣ на Христовото учение.

Въ продължение на цѣлата история Израилъ не промѣня своята политическа физиономия. Винаги той е билъ противъ всички и всички противъ него. Това явление изглежда ненормално, но то не е безпричинно.

Жизненитѣ процеси на Бенъ-Исраила даватъ възможностъ да се констатира неговиятъ неподдаващъ се на асимилация произходъ отъ началото на неговото съществуване.

„Ние отъ блудство не сме родени; одного Отца имаме, Бога“, — казали еврейтѣ на Исуса (Иоанъ 8 — 41).

Но Исусъ Христосъ имъ отговорилъ:

„Вашъ баща е дяволътъ; и вие искате да изпълнявате похотитѣ на баща си. Той си бѣше отъ край човѣкоубиець и не устоя въ истината, понеже въ него нѣма истина. Когато говори лъжа, своето говори, защото е лъжець и баща на лъжата“ (Иоанъ 8—44).

Не може да се твърди категорично, кого е ималъ Исусъ Христосъ предъ видъ, когато отговорилъ на еврейтѣ:

„Вашъ баща е дяволътъ и открай човѣкоубиець“.

Но поведението на иудейтѣ, което отива въ разрѣзъ съ наставленията на Бога-Отца и учението на Неговия Синъ, не изключва възможността щото Исусъ Христосъ да

е ималъ предъ видъ Каина, като го е нарекълъ човѣкоуби-
ецъ „открай“, — отъ сътворението на свѣта.

Отъ само себе се разбира, че вкусването на плода отъ
дървото на „познанието на доброто и злото“ трѣбва да се
разбира въ алегориченъ смисълъ.

Богъ казалъ на Ева, която извършила първия актъ на
грѣхопадението чрезъ сатаната :

„Ще умножа и преумножа скръбта ти, кога си бре-
менна; съ болки ще раждашъ деца; и къмъ мъжа си ще
тегнешъ и той ще господарува надъ тебе“.

Думата е била за грѣхопадането, за бременността по
рождение, — затова въпросътъ се разрешава самъ по себе
си. *Каинъ е билъ синъ на дявола, който е убилъ своя едно-
утробенъ братъ Авела отъ зависть „открай“ сътворението
на свѣта и Исусъ Христосъ е знаялъ, че неговитъ потомци
— еврейтъ сж деца на дявола, които отсетне ще дрѣзнатъ
да убиятъ пакъ отъ зависть Сина Человѣчески.*

„Който е отъ Бога, той слуша Божитъ думи. Вие
затова не слушате, защото не сте отъ Бога“ (Иоанъ 8—47).

Тъй е заключилъ Исусъ Христосъ родословието на еврей-
скитъ водачи ...

Диханието на християнската цивилизация и досега не
може да пробие дебелията отчужденостъ на иудаизма, и въ
края на краищата все повече и повече трѣбва да се убеж-
даваме, че Израиль произхожда отъ нѣкакъвъ другъ, не-
знаенъ за насъ свѣтъ.

Упоритиятъ стремежъ на еврейтъ къмъ затаена мѣсть
спрямо всички последователи на Христовото учение не може
даги остави дори тогава, когато тѣ получаватъ отъ християн-
скитъ народи всички сръдства за животъ, както материални,
така и духовни.

„Това е скотъ и наши раби“, — заявилъ началникътъ
на еврейската колония Когбасъ за християнитъ и завършилъ:

„Назаретъ, гдето се е родилъ единъ отъ ония хора,
които най-много сж съдействували за вѣчната слава на Из-
раиля, но и въ сщщото време нашитъ братя—ортодокси виж-

дать въ него най-злия врагъ, источникъ на всички нещастия, които 2000 години терзаятъ нашия народъ“.

Такъвъ е изводътъ на съвременнитѣ евреи за Исуса Христа...

Отмъщението на Израила се проявява споредъ изработената система на съвета (кагала) на дванайсетѣ колѣна Иудини, който се събира въ нѣколко години веднъжъ, изработва програмата и я прилага въ живота чрезъ тайнитѣ еврейски общества, чрезъ предавателната станция „Синедрионъ“.

Наспроти важността на момента, съветътъ може да се събере дори нѣколко пѣти презъ годината. Той строго контролира държавнитѣ, дипломатическитѣ оживления и съобразно съ това изработва програмата съ такава смѣтка, че да отстрани всички нежелателни празноти по еврейския въпросъ. Въ всѣки протоколъ на заседанията особно се предлага на вниманието на еврейскитѣ общества да иматъ предъ видъ броженieto на недоволнитѣ народни маси, за да се възползватъ отъ тѣхъ за постигане на своитѣ задачи. При най-малката промѣна въ начина на управление въ нѣкоя държава, на първо мѣсто вѣрочението за Христа да изложатъ като най-нелепо явление, а епохата на Христа да сведатъ до обикновено политическо действие. Това ще даде възможность постепенно да изгонятъ отъ подрастващото християнско поколѣние всѣко понятие за Бога.

Държавнитѣ, дипломатически недоразумения да се разрешаватъ съ оржие и съ потоци кръвъ, т. е. съ война, подиръ която у народа ще се появятъ нови усѣщания и ще възникнатъ разнообразни поучения за вѣрата. *Войната е изгодна за международното еврейство, защото тя усложнява икономическия животъ въ страната, предизвиква финансова криза, а следъ това вече сами по себе възникватъ печални политически перспективи, които предизвикватъ постепенно отслабване на християнския религиозенъ животъ.*

Безбожието на материалистическия егоизъмъ поражда проповѣдници на ново учение, които въ своя екстазъ увличатъ подире си тъмнитѣ народни маси и създаватъ тежка

епоха на богоборчество. Обикновено въ такива политически течения съзнанието у държавниците се прояснява тогава, когато всичко рухне и никакви сили вече не сж въ състояние да го удържатъ.

Въ резултатъ се разгъря революцията и подъ звуцитъ на въллющия хаосъ се унищожаватъ съ ржцетъ на международни престъпници християнскитъ храмове, застрелватъ се свещенослужители, избива се безпощадно вѣрващиятъ въ Христа народъ, а съвременната „цивилизация“, подобно на Нерона, съ наслаждение гледа какъ дивитъ звѣрове разкъсватъ на части последователитъ на Христа.

Въ Русия днешно време усърдно се изпълнява една отъ най-важнитъ точки отъ програмата на Съвета на дванайсетъ колѣна Иудини, по системата на Сионскитъ мъдреци. Разрушава се религията, семейството и пада нравствеността. Подрастващото поколѣние не ще бжде въ състояние да предотврати онази кабала, която се готви за него. Робскиятъ трудъ въ мѣстата, гдето се готви дървенъ материалъ е вече резултатъ отъ систематическата работа на Израиля, който дълго време се потруди на нивата на руския животъ.

Може да се зададе въпросъ, защо болшевицитъ превръщатъ въ клубове и синагогитъ?

За да се отговори на този въпросъ, трѣбва да се има предъ видъ, че синагогата не представлява нищо друго, освенъ еврейски клубъ, гдето се извършватъ и религиозни обряди.

Въ синагогата се разрешаватъ всевъзможни политически и икономически въпроси, а богослужението се състои главно въ това, че Бенъ-Израилъ иска да му даде Богъ повече злато и всичко, каквото му трѣбва.

Религиознитъ обряди сж построени върху страшна жестокостъ, която изисква око за око и зжбъ за зжбъ, докато у другитъ народи се чувствува въ религиознитъ обряди любовъ къмъ Бога и къмъ ближния. Християнската религия особно отрича материалнитъ богатства и ни учи да развиваме у себе си богатства духовни, нравствени.

Искрениятъ евреинъ (макаръ че такъвъ много мъчно може да се намѣри) нѣма да отрече, че въ еврейскитѣ религиозни молитви отсѣтствува всѣка нравственостъ, а за любовь къмъ ближния не може да става дума, затова превръщането на синагогитѣ въ клубове не е кощунство.

Единъ равинъ въ българската столица София бѣ казалъ:

„Не е важно, че болшевицитѣ въ Русия затварятъ нашитѣ синагоги, важно е тѣ да разрушатъ до основи рускитѣ храмове. Ние своитѣ синагоги, когато стане нужно, ще възстановимъ въ най-късо време, но християнскитѣ храмове надали нѣкога ще се издигнатъ. Разбира се, ние, официалнитѣ лица, не можемъ да не се присъединимъ къмъ протеститѣ по въпроса за гоненията противъ вѣрата въ съветска Русия, но нашитѣ едновѣрци въ никоя страна не взиматъ участие въ протеститѣ. Та въ Русия се унищожаватъ нашиятъ вѣковенъ врагъ, защо ние трѣбва да прѣчимъ на сния, които фактически се явяватъ наши съюзници? Силното всесвѣтско царство на Израила приближава, — нека знаятъ това всички гои!“

Въ думитѣ на доктора звучеше непоколебима увѣреностъ.

„Времената налагатъ да се свърши веднѣжъ за винаги съ този опиумъ, който продължава вече почти две хиляди години“, — добави той въ заключение.

Въ свободомислящата страна България водачитѣ на евреитѣ не скриватъ своитѣ задачи.

Тѣ мечтаятъ вече за всесвѣтско царство на Израила, което ще дойде само следъ пълното унищожение на християнската религия.

Израиль ще успѣе да прокара своитѣ планове по сигурни пѣтища още и затова, защото му помагатъ самитѣ християни.

Ако нѣкой започне да разоблачава разрушителната работа на Бенъ-Израила, последниятъ не влиза въ непосредствена полемика съ своя противникъ, а търси сговорчиви авторитетни лица съ наченки отъ съвременъ либерализъмъ. Евреитѣ въ такива случаи обръщатъ вниманието на

„хуманния“ либералъ върху това, че тѣхнитѣ прадѣди сж подарили на цѣлото човѣчество най-голъми духовни ценности, на чиято паметъ се посвещаватъ въ православното богослужение всички недѣлни канони и почти цѣлото все-нощно бдение.

Основанъ на това, авторитетътъ, обзетъ отъ извратено разбиране на либерализма, излиза въ защита на еврејството.

Но православната църква, посвещавайки своитѣ пѣсно-пѣния на събитията изъ живота на древния Израилъ, при-помня и прославя изключително Бога-Отца, който е помог-налъ на извратения и загиващъ народъ съ цель той да обърне внимание на неговитѣ наставления и да се поправи отъ безкрайнитѣ си грѣховни деяния.

Но за жалость, у съвременнитѣ евреи не е останала ни най-малка следа отъ Божественото учение.

Мнозинството отъ тѣхъ сж редовни членове на масон-скитѣ ложи, които сж били тайни, а сега вече сж станали явни изпълнители на заповѣдитѣ на съвета на дванайсетѣ колѣна Иудини.

Масонитѣ наричатъ Сатаната огненъ херувимъ, висшъ ге-ний надъ Бога и царъ на Огъня. Тѣхниятъ паролъ и лозунгъ е: „Отмъщение на Бога“, „Отмъщение на синоветъ Божи“.

Коренътъ на злото, който води началото си отъ древ-нитѣ времена, се намира сега въ отдѣлнитѣ масонски ложи, въ тѣзи спомагателни организации на еврейскитѣ стремежи.

Еврејството въ цѣль свѣтъ жадува да властвува надъ всички народи; то очаква скорошното дохождане на Месия, който, споредъ тълкуването на сионскитѣ мъдреци, трѣбва да стане господарь на свѣта. *Бъдещиятъ еврейски Месия ще бжде синъ на огнения херувимъ, а масонството ще му приготви пътя за всевътско владичество.*

Лъвъ XII, Римскитъ папа, въ 1884 година е писалъ:

„Знамената на властителя на ада се движатъ напредъ“.

Съ това той е предупреждавалъ римо-католическия народъ за опасността отъ страна на надигащото се върху него съ всичката си тежестъ масонство.

По онова време масонитѣ били достигнали почти върховетѣ на своето влияние и вестникътъ на италианското масонство „Ла ривиста делла масонерия“, стр. 306—1884 г., отговорилъ на папата:

„Да, да! Знамената на властителя на ада напредватъ и нѣма съзнателенъ човѣка, който обича родината си, да не застане подъ тия знамена, царството на дявола на земята, подъ тѣзи свещени хоругви на масонството“.

Отговорътъ на масонския вестникъ ималъ предъ видъ символическата змия, властителка на ада, змията на древния баша на лъжата, дрѣзналъ да възстане срещу Триипостасния Богъ.

Въ този символъ се съдържа страшната тайна на масонството, за която апостолъ Павель е предупреждавалъ християнството:

„Тя е вече въ действие“, — казалъ той, — *„само нѣма да се извърши до тогава, докато не бжде взета отъ сърдцата, която задържа властта“*.

Богодаруваната власть, ниспослана отъ благодатъта на Св. Духа, постепенно се отнема по повеление на съвета на дванайсетѣ колѣна Иудини съ участието на масонството.

На многострадална Русия се падна „началото на болкитѣ“. „Тогавъ ще ви предаватъ на мъки и ще ви убиватъ...“ (Мат. 24—8, 9).

Нима въ Русия не се изпълнява всичко туй? Разпилѣни сж всички руски богатства, унищожена е културата, цивилизацията, нравственостъта, семейството и религията. А всичко туй стана благодарение на струпването въ столицата агентитѣ на еврейския кагаль, които подготвяха разрушението съ рѣшетѣ и мислитѣ на ония още полудиви млади хора, които отъ всички краища се трупаха да се учатъ и започваха своя жизненъ пътъ въ задния дворъ на петербургския битъ.

Тамъ се зараждаха идеитѣ за несбждното „равенство и братство“, които разпространяваха озлоблението между тъмнитѣ народни маси изъ цѣла Русия.

Апокрифическитѣ сказания постепенно започватъ да се

изпълняватъ, — „защото ще възстане народъ противъ народъ и царство противъ царство; и на мѣста ще има гладъ, моръ и трусове“. (Мат. 24—7).

Приготовленията за война взиматъ най-широки размѣри и специалиститѣ въ военното изкуство се усъвършенствуватъ въ изобретяване на убийствени сръдства за изтрѣбление на народа.

Познавачитѣ на военното дѣло предупреждаватъ, че бъдещата война ще бжде не война, а самоизтрѣбление. — „Ще чувате боеве и вести за войни. Внимавайте, не се смущавайте, понеже всичко това трѣбва да стане; ала туй още не е краятъ“ (Мат. 24—6).

Деятелността на масонскитѣ ложи предвещава дохождането на Антихриста. . .

Въ нашето време на тежки изпитания, усиленитѣ съвѣщания на масонитѣ ставатъ едва ли не всѣка нощъ. За какво се съвѣщаватъ тѣ тѣй често и тѣй енергично? Това не е благотворителна организация, не е литературна, не е научна, не е комерческа, нито стопански-културна, а чисто политическа съ тайни замисли противъ сѣществуващия строй въ цѣлия свѣтъ. Всички знаятъ и всички говорятъ, че масонитѣ носятъ на човѣчеството страшни изпитания, но все пакъ ложитѣ се ползватъ съ правата на екстериториалностъ. Нѣма защо да се очудваме, че съ тѣзи права се ползватъ франкмасонитѣ, между които има мнозина високопоставени лица отъ разни професии отъ християнски произходъ, които заематъ обществени постове, включително до министри, но защо сж оградени съ сжщата неприкосновеностъ масонитѣ отъ „Ложа *Бнеберитъ*“, нждето членове могатъ да бждатъ само лица отъ еврейски произходъ?

Масонитѣ отъ ложата „*Бнеберитъ*“ днешно време сж особено заети съ усилена работа по въпроса за разрушението на християнската религия, нравитѣ на подрастващото поколѣние, внасяне раздори въ християнскитѣ обществени кръгове, въ правителственитѣ органи и създаване тежко икономическо положение, съ цель да се предизвикатъ политически брожения всрѣдъ широкитѣ народни маси.

— „Отъ държавитѣ ние ще направимъ арени, на които ще се разиграятъ бунтове и всичко ще полети съ главата надолу подъ ударитѣ на обезумѣлата тълпа. . .“

— „Като създадемъ обща икономическа криза, ние ще къвърлимъ на улицата цѣла тълпа работници едновременно въ всички страни на Европа. *Спомнете си френската революция, тя цѣла е дѣло на нашитѣ рѣце. Отъ тогава ние водимъ народитѣ отъ едно разочарование къмъ друго, за да се откажатъ тѣ и отъ насъ въ полза на онзи царь-деспотъ съ сионска кръвъ, когото ние готвимъ за свѣта. . .* (Сион. прот. № 3).

Най-вѣрната на заветитѣ на Синедриона революционна организация на масонската ложа „Бнеберитѣ“ строго води политиката по програмата на сионскитѣ мѣдречи.

— „Свещеничеството на гоитѣ ние вече сме се погрижили да дискредитираме и съ това да разоримъ тѣхната мисия“ (Евр. пр. № 17).

— „Ние трѣбва да разрушимъ всички вѣрвания“ (Евр. пр. № 14).

— „Необходимо ни е да подровимъ вѣрата, да изтрѣгнемъ отъ умоветѣ на гоитѣ самия принципъ на Божеството и Духа и да замѣстимъ всичко съ аритметически пресметания и материални потребности“ (Евр. пр. № 4).

Съ такива дѣла непрестанно се занимаватъ членоветѣ на масонската ложа „Бнеберитѣ“ въ всички държави на свѣта и нито администрацията, нито общественото мнение си задава за целъ да узнае: за какво говорятъ тѣзи хора на своитѣ събрания? Каква целъ преследватъ? Кому даватъ отчетъ за вѣрвежа на своята работа?

Защо за тази тѣхна обществена деятелность не се даватъ сведения нито въ пресата нито въ отдѣлни, макаръ съкратени, литературни издания? Зеръ тамъ не се събиратъ момчета да говорятъ по разни спортни въпроси, а хора съ широкъ политически размахъ!

Но уви! Цѣлата имъ работа се покрива за обществото съ мрака на неизвестността.

Ако се сяди по вървежа на всевътската политика и по международната неразбория, може да се очаква, че скоро „ще се появят лъжехристи и лъжепророци и ще покажат голѣми личби и чудеса, за да прельстятъ, ако е възможно, и избранитѣ“. (Мат. 24—24).

Това евангелско повествуване се отнася до апостолскитѣ последователи и до ония, за които Исусъ Христосъ е казалъ: „Имамъ и други овци, които не сж отъ тая кошара; (т. е. народъ не отъ дома Израилевъ) и тѣхъ трѣбва да приведа: и ще чуютъ гласа Ми, и ще бжде едно стадо и единъ пастиръ“. (Иоанъ 10—16).

Исусъ Христосъ съ тѣзи думи е предупреждавалъ иудеитѣ, че другитѣ народи сж съ по-чистъ нравъ, и тѣ — „Моитѣ овци слушатъ гласа Ми и азъ ги познавамъ и тѣ вървятъ подире Ми . . . Моятъ Отець, който Ми ги даде, е по-голѣмъ отъ всички; и никой не може ги грабна отъ ржката на Отца Ми“ (Иоанъ 10—27, 29).

Христовата премждростъ е поличала и въ това, че Той още тогава е избралъ народитѣ, които и до днешно време сж последователи на Неговото учение.

Какъ може тогава съвременниятъ Израиль да смѣта себе си за „избранникъ“, когато той изповѣдва учението на своитѣ дѣди, за които Исусъ Христосъ е казалъ: „Вие не вървате, понеже не сте отъ Моитѣ овци“ . . . (Иоанъ 10—26).

Избранници трѣбва да се смѣтатъ всички вървачи въ Сина Божия, Исуса Христа, който слѣзна отъ небесата, за спасение на рода чловѣчески.

Ала евреитѣ, както виждаме, упорито се мжчатъ да разрушатъ Неговото Царство, олицетворено въ Съборната и Апостолска Църква.

Величието на подвига, извършванъ отъ християнската църква, е опора на живитѣ национални сили, които въкове водятъ борба съ развилнѣлитѣ се стихии на злото. Ние не се стремимъ да направимъ Църквата орждие противъ съвременната еврейска политика и да се ползуваме отъ нея, като срѣдство за своитѣ национални цели.

Църквата е по-високо и отъ политиката, и отъ държа-
та, и отъ нацията. Тя всмуква въ себе си всѣко живо проя-
вение на духовни ценности и народно творчество. Тя е
пресъхващъ изворъ на духовно богатство, който не ни
зволява да се отречемъ отъ Христовото учение дори и
ава, когато „международниятъ Израилъ“ съ ржцетъ на
идеитъ осквернява и разрушава свещенитъ завети.

Църквата свидетелствува за християнския земенъ мо-
хъ не като за деспотъ, когото еврейството готви за свѣта,
като за слуга, — помазаникъ Божи, блюстителъ на всѣко
ивствено-религиозно стремление.

Християнскиятъ царь преди всичко се подчинява на
некскитъ закони. Целта на неговата земна власть се изра-
ва въ осжществяването на Божията правда въ земнитъ
овия.

Царьтъ я осжществява въ сферата на държавната дея-
ность, а църквата внася въ законодателството на държа-
а духа на християнска любовъ и солидарность, който е
ма противоположность на създаваната отъ еврейството
ивна борба.

Църквата не отдѣля човѣка и отъ земнитъ блага.

Който се стреми къмъ небесното, той така сжщо достига
емното.

Враговетъ Христови водятъ упорита борба, за да обез-
ятъ християнската религия, — това е главната и най-
на задача на еврейството.

Съ тази цель се създаватъ всевъзможни конфликти,
то достигатъ вече всесвѣтско брожение. Това е именно
чалото на болкитъ“, за което говори въ своето Евангелие
столь Матей.

Тежъкъ жребей се падна на свещенослужителитъ на
стиянската вѣра.

Тѣ трѣбва да влѣзатъ въ неравна борба съ колектив-
антихристъ, който жадува да изтръгне отъ ржцетъ имъ
ата на кръстното знамение.

Израилъ се стовари съ всичката си сила върху вѣрата Христова и той трѣбва да се отхвърли, да се събори и принуди да повѣрва въ Сина Человѣчески, макаръ дори съ мѣрките на князетѣ Владимира и Ягайло.

Не съ погроми, не съ силата на оржжието, а съ проповѣдь и кръщение въ името на Господа Нашего Исуса Христа!

ГЛАВА VII.

Въ продължение на цѣлата история на последнитѣ вѣкове мнозина велики писатели сж се грижили всѣкакъ да предупредятъ човѣчеството за задачитѣ на Израила, които носятъ опасность за свѣта.

Английскитѣ писателъ Валтеръ Скотъ въ своя романъ „Айвенхо“ е описалъ подробно колко голѣмо е било влиянието на богатитѣ евреи въ срѣднитѣ вѣкове. Вениаминъ Дизраели въ своитѣ романи остро осжжда политическа деятелностъ на своитѣ едноплеменници.

Фурие предпазва всичкитѣ народи отъ еврейската раса, която живѣе за смѣтка на другитѣ и развива лихварство и мошеничество.

Валтеръ, Ернестъ Ренанъ, Едуардъ, Дрюмонъ и Турмантекъ сж посочили поразителни разяснения за еврейскитѣ и масонскитѣ заговори и най-сетне ясновидецътъ и пророкъ Достоевски е охарактеризиралъ настѣпващата опасность за отечеството отъ страна на еврейството. . .

Но правдивитѣ и живи черти за еврейството сж разхвърлени въ маса литературни и други научни трудове, заглѣхнали сж и сж се забравили. Силата на злото е излѣзла по-могжща отъ разумната мисъл!

Ционистътъ Александъръ Шулеръ въ своята книга „Расовото дворянство на евреитѣ“ имъ приписва заслуга въ областта на първосъздателството на човѣшката култура, но достатъчно е да се обърнемъ къмъ миналото, за да установимъ, че еврейството никога не е притежавало собствена култура, а е заимствувало всичко отъ другитѣ народи.

Дори древноеврейската азбука не е собствено изобретение на Израила.

Доказано е, че първоначално тѣ сж се ползували отъ

вавилонския клинописъ, а сетне сж заели отъ арийскитѣ филистимляни егейското начертание на буквитѣ, отъ които съставили финикийската и еврейската азбука.

Егейскитѣ, гръцки и латински писмена сж произлѣзли отъ арийскитѣ руни.

Расовата сила на еврейтѣ се е развивала отъ самото появяване на земята чрезъ присвояване, хитростъ и измама. Смѣтайки себе си за „избранници Божии“, тѣ винаги сж се стремили и се стремятъ да бждатъ господари на положението надъ всички нации и затова всичко създадено отъ другитѣ трѣбвало да принадлежи само тѣмъ!

Знае се, че народитѣ, които сж населявали Палестиня, сж прогресирали съ изобретенията на културата. Това именно послужило на Израиля да избере тамъ центъра на своята оседналостъ, като я нарекълъ земя, дадена имъ въ владение отъ Самия Богъ.

За да вникнемъ въ първосъздателствата на културния животъ, трѣбва да се запознаемъ поне съ единъ кратъкъ исторически прегледъ на населението на предишната турска провинция Суристанъ, която включвала Сирия, Палестиня, Халеппъ, Дамаскъ, Либманъ (Ливанъ) и Ель-Коксъ (Иерусалимъ). Тази провинция, отдавна вече изгубила своето етническо означение, се е подраздѣляла споредъ имената на религиознитѣ секти, които се обединявали подъ името Феллахи (земледѣлци). Къмъ тѣхъ принадлежатъ сирийскитѣ планинци маронити (християни) и мусулманитѣ матевили, носайри, измаилити и друзи, които въ епохата на кръстоноснитѣ походи сж се отличавали съ своя фанатизъмъ.

Друзитѣ, които населявали Джебель, Гадранъ, Антимованъ и западнитѣ склонове на Ливанъ, сж заимствували името си отъ Мохамедъ Бенъ-Измаилъ едъ-Дерзи, единъ отъ ученицитѣ на египетския калифъ Хакемъ.

Коренното население на Сирия и на библейския Ханаанъ, дълго преди появяването тамъ на еврейтѣ се е състояло отъ хетей. Еврейтѣ сж били скитническо племе. Авраамъ жи-

Бель въ Герара и на други мѣста. „И живѣ Авраамъ въ илистимската земя като странникъ много дни“ (Бит. 21—34.)

Когато умрѣла Сара, Аврамъ „стана отъ своята покойница и рече на Хетовитѣ синове, думайки: азъ съмъ у васъ пришелецъ и заселникъ; дайте ми между васъ мѣсто за гробъ, което да си е мое, та да погреба моята покойница отпредъ вѣститѣ си“ (Бит. 23—3, 4). Но хетейтѣ още тогава били толкова културни, че имали семейни гробници и предлагали на Авраама да погребать Сара въ една отъ най-добритѣ гробници (Бит. 23—6).

Авраамъ обаче отказалъ и настоялъ да му продадатъ гробъ за четиристотинъ сикли сребро. Той се възползувалъ отъ смъртта на жена си и получилъ „отъ синоветѣ Хетовитѣ и пещера... за своя собственост.“

Когато остарѣлъ, Авраамъ позикалъ своя управителъ Ефронъ го заклелъ да не взема жена за Исаака „отъ дъщеритѣ хананейци“ . . . „а ще отидешъ въ моята земя въ родното ми мѣсто и ще вземешъ жена за сина ми Исаака.“ (Бит. 24-3,9)

Вече 2500 години преди Рождество Христово Мала Азия била центъръ на културата на Хетейци и най-древно огнище на цивилизацията, като е подхранвала съ нея всички народи на Черноморския басейнъ. Въ 1469 година преди Р. Хр. Тутмосъ билъ вече въ дипломатически сношения съ „великия царь“ Дадалиасъ, когото гърцитѣ преименували Танталъ. Това се сѣди по таблицитѣ, намѣрени отъ Винклера въ Бази-Хети, езикътъ на хетейците принадлежи къмъ рода на хананскитѣ езици, а религията имъ се е състояла отъ арийски елементи.

Въ Ханаанъ съ хетейцитѣ живѣли въ тѣсна връзка и аморитѣ. Тѣ били руси, съ високъ ръстъ и се отличавали съ развита бѣлота на кожата.

Южната частъ на Палестиня, гдето се заселили еврейтѣ, дотогава гжсто населена съ аморейци и тази областъ се нарича въ Библията „Ерецъ гаемори“ (страната на аморейцитѣ). Аморитѣ основали Иерусалимъ и го владѣли въ продължение на шестъ вѣка.

У пророкъ Иезекиль е казано: „И речи: тъй казва Господь Богъ на дъщерята Иерусалимова: твоятъ корень и и твоята родина е Ханаанската земя; баща ти е амореецъ, и майка ти хетеянка“ (Иез. 16—3).

Давидъ, като роденъ въ Витлеемъ, е принадлежалъ по кръвь къмъ Амореитѣ. Чертитѣ на лицето му, русотата, бѣлотата на кожата доказвали арийското му произхождение. Неговата талантливостъ, любовта му къмъ приключения, безгрижието, мечтателността, добротата на характера му и симпатията къмъ филистимлянитѣ свидетелствували, че той е съ еврейска кръвь.

Филистимлянитѣ били народъ Индо-европейски, който е игралъ въ историята голѣма роля до появата на еврейтѣ. Споредъ Библията, тѣ се наричатъ „пелести“ и отъ тѣхъ е произлѣзло името „Палестиня“.

Хетеитѣ, амореитѣ и филистимлянитѣ сж положили въ Палестиня главния фундаментъ на културата, която станала плячка на Бенъ-Исраила.

Първата поява на еврейтѣ въ Ханаанъ трѣбва да се различава отъ втората. Въ това време главно достояние на народа се е смѣталъ добитѣкътъ и само скотовѣдството е давало изобилни срѣдства за сжществуване, затова еврейтѣ, които се поселили въ „обетованата земя“, били овчари и гурбетчии. Като се преселилъ въ Палестиня, Израилъ живѣлъ по-добре отъ законнитѣ господари на страната, тъй като стадата постепенно преминали въ владение на еврейтѣ.

Еврейтѣ, които проикнали въ Ханаанъ отъ другата страна на Ефратъ, си усвоили названието „ибримъ“, което значи „евреи“, т. е. „хора отъ другия брѣгъ“. Хетеитѣ наричали Авраама князь Божи (Бит. 23—6), което дава основание да се твърди, че тѣ не сж били езичници, а сж познавали истиннаго Бога и Нему сж се кланяли.

Подиръ кратковременно пребиваване въ Египетъ, еврейтѣ повторно се явили въ Палестиня, но вече въ ролята на завоеватели, които завзели всички богатства въ свои рѣце.

Исусъ Навинъ изтрѣбвалъ всичко живо, а златото, сре-

бродо и добитъка грабилъ и предавалъ въ „Божия домъ“ (Кн. Ис. Нав., гл. 6, 8, 10 и 11).

Хивейцитѣ, иефусеитѣ, които сж дали името на Иерусалимъ и другитѣ племена на Ханаанъ се слѣли съ придошлото население, като оставили незначителна следа въ обетованата земя.

„Ето подѣлихъ ви по жребие тия останали народи за дѣлове на колѣната ви“. (Ис. Нав. 23—4).

Само воинственитѣ иефуси не могли да бждатъ изгонени. „Но Иудинитѣ синове не можаха да изгонятъ иевусейци, жители на Иерусалимъ и затова иевусейци живѣятъ съ синоветѣ на Иуда въ Иерусалимъ дори до днесъ“ (Кн. Ис. Нав. 15—63).

По такъвъ начинъ Бенъ-Исраилъ, като заграбилъ чуждата земя съ всички богатства и културни ценности, станалъ господарь на положението. Само отъ този моментъ еврейтѣ изплували на повърхността на историческата арена въ качеството на самостоятеленъ народъ повелителъ . . .

Като унищожили законнитѣ владетели на страната, еврейтѣ станали щастливи наследници на своитѣ културни предшественици хетеитѣ, като имъ отнели не само писмени-тѣ знаци и изкуствата, но и основитѣ на държавнитѣ и религиозни възгледи.

Затова не е изключена възможността, щото въвеждането на древното историческо писмо отъ сътворението на свѣта да принадлежи на хетеитѣ, като създатели на култура и цивилизация.

Отъ този периодъ еврейската история е започнала особно да се отбелязва съ проявата на жажда у Израиля къмъ заграбване чужди владения и установяване надъ друго-племеннитѣ своето сурово владичество.

На 27 септемврий 70-та година Титъ, синъ на императоръ Веспасиана, взелъ Иерусалимъ, разрушилъ го до основи и съ това лишилъ еврейтѣ отъ културенъ и религиозенъ центъръ.

Подиръ разрушението на иудейското царство и раз-

пръсването на евреитѣ, Сирия станала проводникъ на елинска и християнска култура на ближния Изтокъ.

Турцитѣ отъ Седморѣчието се ползуватъ отъ арийската писменостъ и езици. Цигуритѣ, Манджу и Монголитѣ заимствуватъ сирийската азбука. Сирийцитѣ играятъ роля и на западъ Тѣ търгуватъ съ вино, египетски папирусъ, разпространяватъ копринени материи и издигатъ изкуството градинарство. Сирийското влияние прониква и въ живописъта.

Когато съвсемъ некултурнитѣ араби се промъкнали въ Сирия, сирийцитѣ пакъ се явили като посрѣдници и подготвили полудивитѣ араби за възприемане гръцката култура и просвѣщение. Свещенитѣ войни пакъ послужили за загрубяване на нравитѣ, а фанатизмътъ пакъ е оставилъ следи отъ безполезни злодеяния и опустошения на страната.

Подиръ осемвѣковно самостоятелно сществувание арабитѣ започнали малко по малко да създаватъ въ Палестиня собствена култура. Тогава пакъ се явиха евреитѣ, вече за трети пѣтъ, елинизирани, въоръжени съ знания и съвременна техника, съ благословието на Обществото на народитѣ и подъ защитата на английскитѣ щикове. Съ свойствената си „способностъ“, тѣ най-напредъ лишиха арабитѣ отъ възможността да развиятъ своя културно-политически животъ, своитѣ нрави и обичаи.

Страницитѣ на еврейската история винаги сж се отбелязвали съ потоци човѣшка кръвъ. Евреитѣ сж първитѣ изобретатели на революционнитѣ движения и междуособици. Чувството на завистъ не престава да тласка евреина къмъ заграбване на чуждото. Културата на сирийцитѣ на изтокъ е превъзхождала културата на другитѣ народи и евреинътъ Маданъ е дигналъ първото въ историята въоръжено възстание противъ сирийското правителство и неговата разбойническа банда кръстили „бунтъ“.

Постепенно скритата организационна работа на бунта се излѣла въ военна сила, заграбила сирийската култура и всички богатства. Два вѣка и нѣщо преди Р. Хр. у Израила пакъ се пробудилъ остриятъ инстинктъ за заграбване чуж-

дото и развилиятъ се „бунтъ“ създаде еврейската държава под водителството на князь Самсона и Макаби, който най-първо даде разпореждане да се изтрѣби цѣлата сирийска интелигенция, а работнитѣ маси да се обърнатъ въ робство.

Еврейскитѣ водачи Филонъ и Флавий си присвоили готовитѣ културни материали и приписали на еврейската нация най-големата способностъ за достигане науката на изтокъ. „Бунтътъ“ скоро се преименува отъ князь Макаби въ гвардия и изпълнявалъ всички ония функции, каквито изпълнява днесъ Г. П. У. въ Русия.

Постепенното прегупиране на тази гвардия получило названието „Макабисти“ и е достигнала до наши дни.

Ние вече виждаме, съ какви гигантски скокове скача еврейството къмъ върховетѣ на всесвѣтката властъ. Албертъ Варсано тържествено заяви на единъ конгресъ на макабититѣ, че организацията „Макаби“ е кадъръ на всесвѣтската властъ, която се подготвя за активно участие въ строителството на Ерецъ-Израелъ (страна на Израилъ).

Тя вече е започнала грандиозенъ походъ противъ ония, които до сега ограничаватъ правата на мировото еврейство въ създаване на тѣхното командно огнище.

Нейната степенъ на развитие, нейната възможностъ въ дадения международенъ политически моментъ дава желания резултатъ на фронта на мировото еврейство. Макаби сж готови въ всѣко време да мобилизиратъ всичкитѣ си сили за активна борба съ угнетителитѣ и сж една свѣтла страница за цѣлото разпрѣснато еврейство. Д-ръ Калевъ отъ Франция изпрати въ София писмено поздравление до българската организация „Макаби“, въ което казва: „Азъ виждамъ какъ едно грамадно бѣло-синьо знаме вече се развѣва надъ цѣлъ свѣтъ!“ ...

А д-ръ Риналовски казва:

„Макаби е призванъ да освежи самосъзнанието на еврейския народъ и да му даде последенъ тласкъ да поведе

енергична работа за завоюване мировото владичество надъ всички народи.*

Достойно за внимание е това обстоятелство, че софийският печатъ не отбеляза нито единъ викъ на еврейскитѣ оратори, отправенъ по адресъ на християнството. По логиката на факта може да се направи само единъ изводъ: „Вестниците въ цѣль свѣтъ сж наши вестници!“

Така е казано въ втория протоколъ на Сионскитѣ мъдречи...

На старата психология на християнството е нанесенъ отъ веща ржка съкрушителенъ ударъ.

Коренътъ на злото, който се намира въ зародената психология, често пжти не се съзнава отъ съвременното поколѣние и се проявява въ анти-национални тенденции, противоречещи на вътрешнитѣ интереси на страната.

Либерализмътъ на .XX вѣкъ и свързаниятъ съ него демократизъмъ въ центъра на обществения процесъ сж поставили еврейството на недостижна висота. Развитието на „избранитѣ“ и охраната на тѣхнитѣ права подчинява цѣлата конституция на либерално-демократическитѣ държави.

Но тъй като Израилъ е елементъ, който разрушава духовнитѣ и материални ценности на християнството, то (въ реалното развитие на живота, което върви по линията на националнитѣ интереси и задачи), либерализмътъ се лишава отъ своето идеално съдържание и става неспособенъ да разреши основнитѣ задачи на съвременността.

Социалистическата идея, която предвижда удовлетворение на материалнитѣ потребности на човѣка, се намира въ сжщото жалко положение на безизходность.

Тъй като либералната и социалистическата идеология сж разбити отъ опита на преживѣвания икономически и политически периодъ, необходимо е да се спремъ на друга идеология.

Въ името на националния идеалъ и неговата висока ценность, всички сили на християнския народъ трѣбва да се проникнатъ отъ съзнанието за дългъ предъ своята религия

и да се присъединятъ къмъ общия фронтъ на съзнателното християнство за водене енергична борба съ засилването на иудаизма, защото еврейството не представлява отъ себе си нищо друго, освенъ страшенъ цирей върху живото тѣло на цѣлото човѣчество и нѣма нищо чудно, че въ чувствителната душа на патриота винаги живѣе змията на неприязнѣта къмъ евреина.

Срещу християнската религия, като крепостъ на държавността, вече е тръгналъ лагерътъ на „огнения херувимъ“. Ние трѣбва да стегнемъ редоветъ на идейнитѣ борци и безстрашно да дадемъ отпоръ на настѣпващия противникъ на Христовата вѣра.

Масонитѣ смѣтатъ, че всѣка политическа свобода е само идея, а не фактъ. Тази идея трѣбва да умѣешъ да приложишъ, когато стане нужда. Съ идейна примамка да привлѣчешъ народнитѣ сили къмъ своята партия, ако тя е замислила да сломи друга, която държи властта.

Тази задача се облекчава, ако противникътъ самъ се зарази отъ идеята за свобода, отъ тѣй наречения либерализъмъ.

Отпуснатитѣ бразди на управлението се подхващатъ и подстѣгатъ отъ нова ржка, затуй, защото слѣпата сила на народа не може да остане безъ ржководителъ и новата властъ само ще застѣпи мѣстото на старата. . . Ние не трѣбва да се спираме предъ подкупа, измамата и предателството, когато тѣ могатъ да послужатъ за постигането на нашата целъ“. (Евр. пр. № 1).

И наистина, какво даде въ Русия свободата, за която тѣй усилено проповѣдваше либерализмътъ, никой, никой не я почувствува подиръ преврата, защото тази „идея, а не фактъ“ много умѣло приложиха ржководителитѣ на „новия свѣтъ“.

Масонитѣ-евреи много добре помнѣха, че въ Русия има литература, която може въ съзнанието на измамения народъ да породи недовѣрие къмъ проповѣдницитѣ на „свободата“, „равенството“ и „братството“, затова следъ като заграбиха властта болшевицитѣ, най-напредъ се издаде заповѣдъ,

веднага да се претърсятъ всички книжарници, за да се изе-
мае книгата на Нилуса. У когото се намърѣше, той биваше
незабавно застрелванъ.

Претърсването ржководѣха членоветѣ на масонската
ложа „Бнеберитъ“, които бѣха мѣродавни въ всички ко-
мисарства.

Тѣ знаеха, че книгата на Нилуса разкрива тѣхнитѣ
тайни и оповестява на цѣль свѣтъ за опасността, която
готви еврейството.

Но тѣхната тайна и безъ туй е разоблачена вече и се
проповѣдва отъ вѣрнитѣ на своя дългъ християни по всички
жгълчета на свѣта.

Еврейтѣ сж тъма и зло, а по непреложния законъ свѣт-
лината е по-силна отъ тъмата. Колкото и да е слабъ источ-
никътъ на свѣтлината, все пакъ той се вижда въ мрака.

Значи, свѣтлината побеждава тъмата!

ГЛАВА IX.

Русия, както признаватъ и самитѣ Сионски мъдречи, бѣше единъ отъ най-силнитѣ противници на еврейскитѣ стремежи.

„За постигане на сериозната целъ не бива да се спиране предъ никакви срѣдства“ (Евр. пр. № 15).

Сериозната целъ на еврейството бѣше въ това, да се посѣе бунтъ всрѣдъ тъмнитѣ маси и съ тѣхни рѣце да се разруши царската власть.

Революционната глутница, която извърши преврата въ Русия, не бѣше отъ организуванитѣ демократически маси, а отъ обществения изметъ млади безнравствени елементи, които бѣха само слѣпо оръдие въ вещи рѣце.

Главнитѣ рѣководители на революционното движение бѣха евреи, които пуснаха въ входъ всичката си ловкостъ и вещица, за да увлѣкатъ подире си неосмислената, тъпа и тъмна тълпа.

Египетскитѣ жреци Аменхотепъ е казалъ:

„Еврейтъ еж отлични разрушители, това трѣбва да имъ се признае; тѣ не се страхуватъ да започнатъ работа, която ще довършатъ тѣхнитѣ внуци, а плодетъ ѝ ще пожене още по-далечното потомство“.

Разрушението на Русия еврейтѣ подготвяха отъ дълги години и гледаха да го отнесатъ къмъ нѣкоя война. Всичкитѣ имъ опити за започване революционно движение въ мирна обстановка не се увѣнчаваха съ успѣхъ, но до известна степенъ оставяха следи отъ брожение и разпалваха страститѣ у заблуденитѣ маси.

Правителството знаеше това и споредъ възможността противопоставяше всѣкакви начини за предотвратяване на безумната революция. Това видѣха и пророческитѣ очи

на ясновидеца Достоевски, но само руската интелигенция прогледна. а между туй сведенията за надвисналото нещастие пълзѣха отъ всички страни

Въ Петербургъ имаше единъ банкеръ Розенбергъ, масонъ отъ една отъ високитѣ степени. Следъ като излѣзе отъ масонската ложа, той заяви, че масонството съ една отъ главнитѣ спомагателни организации на еврейския върховенъ кагаль.

Въ едно отъ заседанията на ложата „Бнеберитъ“ Розенбергъ се отказалъ отъ по-нататъшното солидаризиране съ своитѣ бивши сподвижници. Въ това заседание се е решавалъ въпросътъ за сждбата на Русия. Председателъ билъ евреинътъ Гершуни, единъ отъ главнитѣ дейци на руската революционна партия.

Когато се разработвала програмата за революционна деятелностъ, всички членове едногласно решили веднага да се пристѣпи къмъ окончателна ликвидация на руската държавностъ и къмъ енергична антимоноархическа работа.

Затова на първо мѣсто трѣбвало да се убие царътъ и неговитѣ висши сановници.

Това убийство опредѣлили да стане на Ивановденския парадъ, гдето, споредъ мнението на заседаващитѣ, било много лесно да се дигнатъ въ въздуха всички управници, начело съ царя и неговото семейство. Това тайно варварско решение пробудило съвѣстътъ на Розенберга, той не се съгласилъ съ това коварно решение и веднага напусналъ масонската ложа. Грубиятъ вжтрешенъ превратъ измѣнилъ неговитѣ гледища и мисли. Той бѣше евреинъ, но съзнателността у него заговорила съ негодуващия гласъ на протеста.

Съ това си поведение той подписалъ смъртната си присѣда.

Въ 1906 година на Ивановденския парадъ, въ време на водосвета, когато императорътъ съ цѣлата царска фамилия и всички висши сановници на империята стоялъ на площадката до рѣката Нева, прелетѣлъ единъ тежъкъ артилерийски снарядъ, който, за щастие, не попадналъ въ целта, набелязана отъ масонитѣ-евреи.

Това нечувано произшествие въ историята на руския придворенъ животъ развълнувало цѣла Русия. Сжщия день у Розенберга билъ на гости единъ неговъ приятель, комуто той нѣколко пѣти повторилъ развълнуванъ :

— Ето, ето, започва се! Вие не знаете, вие не можете дори предположи, колко зло се носи въ въздуха, колко престѣпни дѣла се готвятъ да се извършатъ въ цѣлия свѣтъ . . . Горкиятъ императоръ! Нещастна Русия! . . .

На другия день въ квартирата на Розенберга се явилъ единъ младъ еврейнъ и го помолилъ да му даде едно мѣсто за книговодителъ. На сбогуване съ Розенберга младиятъ еврейнъ, ужъ нѣкакъвъ случайно, направилъ съ прѣстена си на ржката на Розенберга една незначителна драсканица, която подиръ това завършила съ смъртъ.

Одраскването било направено съ отровенъ прѣстенъ, по решение на масонската ложа.

Преди да умре, Розенбергъ пожелалъ да приеме Светото Кръщение отъ православенъ свещеникъ.

При предсмъртната си изповѣдь Розенбергъ разправилъ на свещеника цѣлата тайна на Петербургската масонска ложа „Бнеберитъ“, която била взела решение да разруши Русия и да хвърли народа ѝ въ робство.

Убийцигѣ на Розенберга винаги сж унищожавали онѣзи, които сж дрѣзвали да разкриватъ тѣхнитѣ задкулисни тайни!

Ролята на еврейтѣ въ историята на руското революционно движение се е отличавала съ жестока диващина въ терористическитѣ нападения на длѣжностни лица отъ висшъ административенъ рангъ.

Предъ министра Плеве се явила една еврейска депутация отъ лица, които знаели тайнитѣ ходове къмъ императорския дворъ и предявила настойчиви искания да се даруватъ на еврейтѣ права за ограничени облаги. Министърътъ на вжтрешнитѣ работи казалъ :

—Господа, азъ като старъ полицаѣ, знамъ отъ игла до конецъ цѣлата работа на рускитѣ революционни кржжоци и съмъ проучилъ статистическитѣ данни, които показватъ, че

80% отъ общия брой на рускитѣ революционери сж евреи. Докато сжществува тази поучителна цифра, за никакви облиги на еврейството не може да става дума.

Въ тона му звучала непоколебима решителность, която не може да се измѣни съ никакви срѣдства.

Смѣткитѣ на евреитѣ не се оправдали и министърътъ останалъ неумолимъ и неподкупенъ.

Следъ като изпратилъ депутацията министърътъ спокойно съобщилъ на своитѣ подчинени:

— Току що подписахъ смъртната си присяга!

Това било на 18 май 1906 година, а на 15 юний сжщата година, когато министъръ Плеве отивалъ съ кола на докладъ при императора, подкупениятъ Сазоновъ хвърлилъ бомба и Плеве билъ убитъ.

Убийството било импровизирано отъ Берлинската масонска ложа. Покровительтъ на еврейството, графъ Витте, билъ, въ това време въ Берлинъ. Подиръ убийството на Плеве, въ портфейла на убития било намѣрено едно писмо отъ Берлинъ отъ неизвестна жена, която се подписала „Еврейка“ и която предупреждавала, че министъръ Плеве ще бжде тѣзи дни убитъ по решение на Берлинската ложа „Бнеберитъ“, при благосклонното участие на министъръ графъ Витте.

Въ това писмо било сжщо казано, че наскоро ще има революционенъ актъ противъ императора Николай II, свързанъ съ приготвлението на бомба отъ най-силни избухливи вещества, предназначена за държавния глава на Русия.

Това загадъчно писмо разтревожило руското правителство, като носещо характеръ на заплетени и тайни еврейски престжпления.

Въ допълнение на всичко е тежало още едно обстоятелство: че заблудени елементи и работнишки маси подържали еврейското движение съ непосредствено участие въ терористически актове, безъ да си даватъ смѣтка, че съ своитѣ собствени сили тѣ превръщатъ отечеството си въ еврейска рабска държава.

Ония, които се стремѣли да заграбятъ държавното у

правление на началата на еврейската диктатура, не сж разбирали това, че не сж могли да се отнасят съ пренебрежение къмъ устоитѣ на християнската вѣра и къмъ самобитността на сложилитѣ се нрави и обичаи на своя народъ. Въ това неразбиране и до днешно време се крие трагедията на неизбежното тежко политическо и икономическо преживѣване, дължимо на отклонилитѣ се отъ родната си почва и заблудени въ мъглитѣ на отвлеченитѣ теории „либерални партии“.

Въ подполието се зараждатъ тѣзи чакали и помагатъ на Иуда да твори кървавото си дѣло.

„Когато Желябови се смѣятъ,—Русия плаче“,—тѣй казалъ прокурорътъ Муравиевъ при процеса на убийцитѣ на Царя-Освободителя.

Самодоволна усмивка се е извивала като змия по лицата на убийцитѣ, когато се споменавало за предсмъртнитѣ страдания на Царя—Освободителя.

Убийството на императоръ Александра II станало въ навечерието на подписването акта за даруване конституция на Русия. Тази реформа въ държавното управление не била изгодна за евреитѣ и за масонитѣ. Тѣ не искали националния животъ на Русия да потече въ умѣренитѣ норми на постепенното и последователното еволюционно развитие. Подобно преустройство на работитѣ се видѣло на масонитѣ извънредно страшно, защото обаянието и популярността на руския царъ би се издигнало на недостижна висота и тѣ, ако не за винаги, поне за дълго време биха изгубили почвата подъ краката си.

Евреитѣ, като главни инициатори на лѣвото движение, сж знаели, че само войната ще облекчи тѣхната революционна подготовка. Тя ще отвлѣче най-добритѣ сили на страната и ще предизвика недоволството на най-беднитѣ класи.

Промѣнената политическа обстановка презъ време на войната предизвикала ненормална и бърза смѣна на министритѣ, но тази мѣрка не достигнала целта си и не могла

да внесе въ вътрешния животъ на Русия нова успокоителна хармония.

Въ сжщото време евреитѣ водѣли най-безцеремонна и разрушителна подполна работа.

Независимо отъ личносттага и дарованията на новия министъръ, тѣ насъсквали срѣщу него общественото мнение и дискредитирвали неговата дейность. Не затова, защото той не отговарялъ на изискванията на министерския портфейлъ, а затова, защото е министъръ на самодържавната царска власть, противъ която тѣ водѣли атака.

Николай II отговорилъ на „общественицитѣ“ така:

— Дотегнало ми е! Когото и да назнача, винаги се оказва негоденъ на общественото мнение. Опитахъ да се откажа отъ собственъ изборъ и започнахъ да назначавамъ министритѣ измежду най-виднитѣ обществени дейци. Такъвъ бѣше Хвостовъ, взетъ отъ дѣснитѣ. Сега съмъ взелъ Протопоповъ отъ либералната партия. И това назначение пакъ срѣща общественото несъчувствие... Виждамъ ясно, че тука лицата не играятъ роля... продължавагъ опредѣлени интриги и противодействия противъ всѣки представителъ на властта. Съ такива необосновани и недобросъвѣстни обществени течения азъ вече не мога и не искамъ да се съобразявамъ!...

Този отговоръ послужилъ на евреитѣ за основание да привлѣкатъ въ своя революционенъ лагеръ и ония депутати отъ Государствената Дума, които никога не сж мечтали за революционни действия.

По такъвъ начинъ редоветѣ на противницитѣ на царската власть се попълнили съ прѣсни и по-популярни сили.

Както се знае, доставката на продоволствие и други нѣща за фронта се извършваше отъ предприемачи евреи. Тѣзи господа се погрижиха да снабдятъ армията съ литература отъ антимонархически характеръ и тя се потърколи по инерция къмъ страната на революционното движение.

Едновременно съ това се водѣше усилена пропаганда между работнишкитѣ маси.

Бунтътъ постепенно се разрастваше още и затова, за-

щото подкупени отъ еврейщината безпринципни журналисти всѣки день нападаха държавния административенъ персоналъ и гонѣха министъръ-президента Щюрмера. Неговото нѣмско име използваха съ успѣхъ. Тѣ казваха: — Ето нà! Нѣмцитѣ воюватъ съ насъ, а царьтъ назначава нѣмецъ за глава на правителството. Нѣма нищо чудно, че нѣмцитѣ ни биятъ. Царицата е нѣмцойка и затова цѣла Русия управляватъ нѣмцитѣ...

Майсторското употребяване на тѣзи викове подействува върху революционно настроенитѣ маси така, че довчерашни патриоти се заразиха отъ това брожение.

Злобната клевета върху името на Щюрмера направи името му умразно, особено между оная тѣлпа и изметъ на руския народъ, която подъ водителството на Керенски можа да вземе въ мръснитѣ си ржце на сждбинитѣ на Русия.

Произходътъ на императрицата Александра Феодоровна отъ Хесенския дворъ и нѣмското име на министъръ-председателя изиграха голѣма роля презъ днитѣ на руската революция.

Болния, изтощенъ старецъ Щюрмеръ, който страдаше отъ хроническа болестъ на бъбрецитѣ, хвърлиха въ влажната и студена килия на Трубецкия бастионъ, гдето биде обреченъ на гладъ, подигравки, побои и мъчителна агония.

Нито Керенски, нито другитѣ членове на „временното правителство“ не се отзоваха на неговия викъ за помощъ.

На всички молби на Щюрмера отговаряха съ злоради подигравки караулнитѣ войници отъ лейбъ-гвардията на Литовския полкъ, съставътъ на който бѣше по него време отъ тилови пѣзлювци — дезертъори и друга престѣпна сбирщина

Подиръ революцията картината въ Русия бѣше потресна,

Единъ младъ адвокатъ, яркъ партизанинъ на лѣвитѣ, разочарованъ отъ „равенството“ и братството, казва:

— Азъ чакахъ революцията, като свѣтла ера, която, както азъ мислѣхъ, ще озари Русия съ свобода, щастие и разцвѣтъ на културата, но какво отчаяние малко по малко завладѣ душата ми, когато видѣхъ всичката тая мръсотия

всичкия тоя изметъ, който започна да се издига нагоре наспроти това, какъ се разширяваше и закрепваше революцията! Преди всичко започнаха да ме сърдятъ и озлобяватъ разпуснатитѣ, възторжени въ своето злобно тържество евреи, които се появиха навредъ, като че изникнаха изъ подъ земята и застанаха начело на движението. Тѣ командуваха войсковитѣ части, тѣ ораторствуваха по улицитѣ, тѣ подканяха заблуденитѣ тъмни маси да избиватъ руската интелигенция, тѣ се разпореждаха въ Государствената Дума, тѣ веднага завземаха царскитѣ дворци и се разполагаха въ тѣхъ тѣ подчиниха на себе си работницитѣ и другитѣ по-долни тѣмъ, като роби и започнаха да се разпореждатъ съ тѣхъ, като съ подвластенъ тѣмъ елементъ, тѣ се носѣха съ автомобили да изпълняватъ неизвестно чии заповѣди за арестуване на рускитѣ сановници. И какви страхливци и слѣпи орждия се оказаха въ тѣхни рѣце всички работници и войници! Тѣ бѣха само тогава храбри, когато съ десетки червеноармейци, въоръжени до зъби, нападаха единъ или двама безоръжни и беззащитни руски православни интелигенти! Какви гаври, какви изпитания не измисляха тѣ тогава! Ясно бѣше, че евреитѣ гледаха веднага да унищожатъ християнската интелигенция, та сетне да подчинятъ тъмнитѣ маси и да правятъ отъ тѣхъ свои пазачи!

Нито единъ еврейинъ, като почнешъ отъ най-богатия и свършишъ съ бедняка, не дремѣше въ този моментъ, а се снабдяваше преди всичко съ материални сръдства и съ въоръжение.

Цѣлиятъ петербургски еврейски кагаль бѣше на работа денемъ и нощемъ!

Русия винаги е била обектъ на внимание отъ страна на партизанитѣ на учението на еврейина Карлъ Маркса, който е систематизиралъ и теоретически развилъ еврейската програма за създаване на "Новия Иерусалимъ".

Въ 1906 година Александъръ Амфитеатровъ прочете една лекция въ Парижъ на тема: „Еврейството и социализмътъ“. Лекцията бѣше четена въ „Colleg Russe d'Etude Social“ и

бѣ посетана изключително отъ евреи. Лекторътъ, зарадванъ отъ успѣшната аудитория, тържествено твърдѣше, че „антисемизмътъ ще загине само въ републиканския съюзъ, комуто ще бжде чуждо човѣшкото робство. Този републикански съюзъ ще извоюватъ подъ сѣнката на червения знамена на социалистическата революция усилията на руския, полския, арменския и други пролетариятъ, между които безтериториалниятъ еврейски пролетариятъ, тѣсно сплотенъ съ дисциплината на превъзходнитѣ си организации, ще играе ролята на „неуморими дрожди“ на класовата борба, която обединява всички пролетарияти за великата обща целъ. Азъ се надѣвамъ да не умра преди да видя червения знамена върху развалинитѣ на Петропавловската крепостъ и зимния дворець. И ще зацари единение и сждилищата на класовитѣ преживѣлици ще започнатъ да умиратъ отъ гладъ и срамъ. И прозрѣлитѣ хора, безъ различieto на религиитѣ и националноститѣ, ще се прегърать братски въ предвернето на Новия Иерусалимъ!“

Остава само да съжаляваме за това заблуждение на този руски православенъ писателъ и за това, че той успѣ да избѣга отъ „сѣнката на червения знамена на социалистическата революция“.

Руската революция, израстнала върху „неуморимитѣ дрожди“ на еврейския пролетариятъ, се ознаменува съ кървавъ пиръ, който отнесе 25,000,000 жертви отъ руския народъ и въ този пиръ заемаха почтени мѣста най-старитѣ бойци отъ тържествуващата армия.

Споредъ твърденіята на собственитѣ имъ идеолози, евреитѣ не могатъ да живѣять безъ революции.

Още осемъ вѣка преди Рождество Христово евреитѣ поправили Мойсеевитѣ закони съ статии отъ второзаконието. Защото социалната революция е тѣхниятъ характеръ, тѣхното предназначение, тѣхната история между другитѣ народи.

Въ безкрайни революции тѣ сж изгубили националната си територия, политическата си самостоятелность и всичко

веществено, което свързва народитѣ. Революцията за тѣхъ е станала протестъ противъ собствената имъ историческа сѣдба.

Мееръ Гросманъ казва:

„Еврейскиятъ националенъ секретариятъ е съставилъ списъкъ на всички погроми. Може да се смѣта установенъ фактъ, че презъ този периодъ сѣ убити по звѣрски начинъ 30—35,000 евреи. Еврейското население е обречено да загине, то жадува да получи възможностъ да напусне тая ужасна страна и да емигрира. Еврейството съ надежда обръща своитѣ погледи къмъ Палестиня, но, за жалость, вратата на Палестиня е все още затворена“.

Сега англичанитѣ я отвориха, — защо евреитѣ не отиватъ тамъ?

Всеюдейското възстание въ 116-та година сл. Рождество Христово е струвало на евреитѣ 220,000 человекъ въ Африка и 240,000 въ Месопотамия и на Кипъръ. 1800 години продължава борбата на евреитѣ за „пролетарската победа“. Затова тѣ въ Русия направиха всичко, за да превърнатъ русина въ палачъ и въ дивъ хищень звѣръ. Когато съ тѣхното ревностно участие биде изтрѣбенъ 25,000,000 руски народъ, евреитѣ казваха, че „революцията се задълбочава“, а когато Петлюровци дигнаха щикове и тояги и се нахвърлиха върху еврейството, международниятъ Израилъ запищѣ:

— Анархия!

Презъ последно време периодически се явяватъ въ литературата документални данни, които разоблачаватъ еврейския походъ противъ християнската религия. Еврейството още отъ първитѣ дни на войната е устройвало хайки противъ живота на руския царъ, за да си осигури пѣтя за събаряне на престолитѣ въ цѣла Европа. Съ хвърчащи листове, съ писма и дори съ пощенски картички тѣ подканяха да бжде убитъ императора и повелителъ на руската държава. Тѣ искаха да го принесатъ като библейски агнецъ, жертва на избрания народъ!

Подиръ свалянето на руския престолъ цѣлата глутница се нахвърли върху германския императоръ, а сетне върху

австрийския. Цѣлиятъ свѣтъ биде въведенъ въ заблуждение отъ израилското военно изкуство и едвамъ отчетитѣ за заседанията на сионскитѣ мъдреци помогнаха да се разбере загадката на „великия воененъ планъ“ на главната квартира на международния Израиль.

Руското правителство никога не се е подавало на въдичата на циониститѣ. То е знаяло тѣхнитѣ кървави пжтища, по които върви цѣлото еврейство. То е знаяло сжщо тѣй, че евреитѣ подбуждатъ къмъ избиване неговитѣ царе и сановници и последователно осществяватъ плана си за събаряне на всички престоли и олтари.

Презъ есеньта на 1897 година на конгреса на циониститѣ въ Базель се е готвилъ новъ еврейски планъ отъ все-свѣтско значение, затова руското правителство командировало тамъ единъ свой вѣренъ таенъ агентъ, за да се изясни точно цельта на този конгресъ. Агентътъ успѣлъ да установи, че на конгреса били съставени отчети за тайната еврейска политическа работа, копия отъ които щѣли да се изпратятъ до всички еврейски масонски ложи. Когато на единъ пратеникъ било възложено да отнесе тѣзи отчети на еврейската ложа „Къмъ изгрѣващата зора“ въ Франкфуртъ на Майнъ, която подържала непосредствена връзка съ „Великиятъ изтокъ въ Франция“, агентътъ успѣлъ съ съгласието на пратеника и срещу заплащане да препише тѣзи отчети съ помощта на тайни преписвачи и да ги отнесе въ Русия.

Назначената специална комисия, следъ като разбрала значението на тѣзи документи, възложила на Нилусъ да ги преведе и издаде на руски езикъ. Цѣла Русия била поразена отъ теоретическата разработка на еврейския политически планъ и когато тази програма се излѣ въ реална форма въ 1917 год. въ Русия, Нилусъ, за да напомни на руския народъ за предназначенията за изпълнение еврейска програма, отпечати трето издание на тази книга, но тя вече бѣ забранена да се продава. Отъ неизясненъ източникъ последва заповѣдъ, веднага да се изземе тази книга отъ

книжарниците и цялото издание да се изгори. Поради това Нилусъ не можа да предупреди още веднъжъ руския народъ за това, че руската революция, въздадена отъ мировото еврейство, е опасна крачка и за религията, и за културата, и за отечеството.

Бдителността на евреитъ премахна страшната за тѣхъ книга и варварскитѣ замисли започнаха да се привеждатъ въ изпълнение надъ руския християнски народъ ...

Тази скитнишка раса, която живѣе хиляди години между другитѣ народи, е запазила своята самобитностъ само благодарение на хитростта си и чудната си виртуозностъ.

„Какво друго сж прадѣдитѣ на евреитѣ, ако не търгаши и бакали, изпълнени съ всѣкакви безчестия?“

Така е казалъ Иоанъ Златоустъ.

Съдържанието на Талмуда, Шулханъ-Аруха и много други съчинения въ достатъчна степенъ характеризиратъ евреитѣ.

Въ 1699 година професорътъ отъ Хайделбергския университетъ Айзенклингеръ отпечата въ своя трудъ „Открито еврейство“, но поради хитринитѣ на придворния евреинъ Опенхаймеръ тази книга била конфискувана и чакъ подиръ четирийсетъ години била допусната за продажба.

За дейността на Израля сж предупреждавали и грѣцкитѣ и римскитѣ писатели и сж наричали евреитѣ паразити, които разрушаватъ цѣлия народенъ организъмъ.

Императоръ Вилхелмъ II винаги билъ увѣренъ, че евреитѣ сж най-опаснитѣ врагове на държавата и, пренебрегвайки тази нация, казалъ: „Дори тѣхниятъ вестникъ „Берлинеръ Тагеблатъ“ никога не попада въ моята къща!“

Но по-късно и той билъ плененъ отъ порочнитѣ евреи Балминъ и Ратенау, които се ползували съ особенъ видъ ласкателство. Тѣзи двама евреи играли голѣма роля при императорския дворъ, въпрѣки тъмното си минало. Знае се, че тѣ сж изпращали цѣли партии бедни момичета въ Америка въ публичнитѣ домове и новобранци съ лъжливи паспорти.

Така, въпреки всичко, евреитѣ винаги сж намирали пѣтища къмъ царскитѣ дворци.

Още по-лесно сж прониквали тѣ въ парламентитѣ и тамъ сж оказвали своето влияние.

Но какво правятъ парламентитѣ и за какво сж създадени?

Призвани да управляватъ държавата, за да процѣфтява животътъ въ нея, тѣ вмѣсто това изострятъ взаимоотношенията между партиитѣ и сѣятъ раздори всрѣдъ народнитѣ маси, които сж избрали и пратили тамъ свои представители.

Обикновено народнитѣ представители изразяватъ въ парламента моралното равнище на ония, които сж ги пратили, следователно представителътъ винаги се намира подъ влиянието на онова течение, което се заражда у неговитѣ сподвижници.

Това явление евреитѣ систематически използватъ.

Тѣ създаватъ въ маситѣ изгодна за себе си политическа атмосфера и я прокарватъ въ живота, като оказватъ при това умѣло давлени върху народнитѣ представители. Енергичниятъ депутатъ, като не иска да се раздѣли съ популярността, която е спечелилъ въ своята партия, се назначава за министъръ и вече по инерция прокарва ония интереси въ живота, които невидима сила му е наложила въ парламента.

При парламентарния начинъ на управление министърътъ не е слуга на държавата, а блюстителъ и пазителъ на интереситѣ само на оная срѣда, която го е издигнала на поста, гдето той придобива ново и значително влияние върху живота на страната.

Лицето, което си е задало за целъ да влѣзне въ парламента, обещава на своята партия всичко: реформиране на финансовото и икономическо положение, освобождаване отъ тежкитѣ данѣци, установяване правилно развитие на селско стопанския и работнишки животъ и т. н. Но когато го избера въ парламента, той ламти само да стане министъръ и отъ този моментъ се окръжва отъ демагози, които се пол-

зуватъ съ популярностъ всрѣдъ маситѣ, а за чиновници въ своето министерство назначава лица отъ своята партия и всѣки, който е попадналъ тамъ по този начинъ, гледа да използва положението си за лична изгода.

По такъвъ начинъ парламентътъ е проводникъ за министри на ония лица, които сж заинтересувани преди всичко за своитѣ лични работи, а интереситѣ на държавата изоставятъ на заденъ планъ. Това министерство става достъпно и за евреитѣ, които завързватъ приятелски отношения съ служащитѣ и въ резултатъ се води такава политика, че да не бждатъ нарушени интереситѣ на „Бенъ-Израиля“.

Разбира се, този начинъ на управление е най-сигурниятъ съюзникъ на върховния кагалъ, който съ посрѣдството на своитѣ лукави едновѣрци постепенно разрушава главната крепостъ на държавността, подготвя заговоръ и възползуванъ отъ смута, изтъква религията като опиумъ, като преживѣлица на фанатичитѣ на християнската вѣра.

Международното еврейство, задъ гърба на което има организирана сила отъ тайни общества, казва така :

— Вестничитѣ на цѣль свѣтъ сж наши вестници. Хората мислятъ както ние искаме, говорятъ каквото ние искаме и постъпватъ тъй, както ние имъ диктуваме. Напраздно вие ще молите за намѣса другитѣ държави въ вътрешнитѣ работи на Русия. Кой ще ви слуша? Какви доводи имате, съ които да можете да убедите другитѣ държави? Днесъ паритѣ сж, които убеждаватъ !!! Стига само да дадемъ комуто трѣбва да омерише на какво мерише златото и парламентитѣ на цѣль свѣтъ ще говорятъ за ненамѣса“.

Еврейнтъ Васерманъ така обяснява силата на еврейската международна политика :

— *За да ни победи нѣкой, трѣбва преди всичко да смъкне нашата шапка—невидимка . . .* За сега обаче насъ не ни подозиратъ или се боятъ да говорятъ за насъ . . . И ето, ако затвърдимъ властта си въ Русия, ние бързо ще изпаримъ отъ глупавитѣ глави всѣкакви комунистически и социалистически фантазии. Ще поставимъ господата другаритѣ

матросии работници въ тѣхнитѣ ясли и ще намѣримъ начинъ да ги накараме да забравятъ за всѣкакви осемчасови работни дни, а ще имъ заповѣдаме да работятъ за насъ до край-вѣка. Така ще бжде по цвѣлата земя и преди всичко въ Русия. Животътъ ще принадлежи намъ, на избранитѣ, и на ония, които сж съ насъ!

Човѣкъ често мисли съ студенъ ужасъ въ душата:

— Но какво правятъ християнскитѣ дипломати? На какво се надѣватъ тѣ и какъвъ отговоръ ще дадатъ предъ сжда на собствената си съвѣсть?

Християнството постепенно, безъ бой, предава своитѣ позиции на евреитѣ. Русия е измамена и вече предадена на разпятие, а дипломатическитѣ представители продължаватъ да залѣгатъ да не ѝ се даде да се възроди, за да не заплашва държавитѣ на западна Европа.

Но бурята за свѣта се задава не откъмъ християнска Русия, а отъ върховния кагалъ, който преустройва Русия, по всички правила на вехтозаветнитѣ закони, въ земя обетована!

ГЛАВА X.

Отчетитѣ на Сионскитѣ мъдрещи сж резултатъ отъ политическата работа на събрани съзаклятници за създаване на планъ, обосновакъ отъ опита въ трихилядигодишната борба за първенство надъ всички народи.

Евреитѣ сами признаватъ този свой стремежъ и постепенно, крачка по крачка, се приближаватъ нѣкъ своята целъ.

Професорътъ отъ Берлинския университетъ Едуардъ Гаке заявилъ отъ катедрата на цѣлата аудитория:

— Покръстването и дори смѣшението нищо не повагата. Ние дори въ стотното поколение оставаме евреи, такова, каквито сме били преди две хиляди години. Ние не изгубваме миревъ на нашата раса.

Въздържането отъ смѣшение съ другитѣ нации е дало на еврейтѣ възможность да предаватъ устно отъ родъ въ родъ запазената наследствена мъдрость на своитѣ дѣди. Въ Сибирь е било пуснато едно възвание, което уличавало еврейтѣ, че сж насочили всичкитѣ си усилия за съкрушаване на християнството. Въ това възвание, издадено отъ евреи, се казвало:

„Иго на християнството, което отдавна гнети всички европейски държави, приближава къмъ своя край. Това иго безъ друго трѣбва да бжде свалено, защото на народитѣ въ Европа трѣбва да се върне тѣкната свобода. Тя може да имъ бжде дарувана само отъ еврейтѣ, които веднѣжъ сж разпѣнали на кръсть Оногова, който е създалъ това иго, именно Исуса Христа.

Не влизайте въ „Съюза на руския народъ“ или въ нему подобни съюзи, защото тѣ не сж въ състояние да направятъ нѣщо.

Цѣлата властъ въ наши ръце, въ ръцетѣ на еврейтѣ!

Ние господствуваме надъ търговията, промишлеността, банките и борсата; повишаването или понижаването на валутата и колкото щете предмети и продукти зависи отъ насъ, евреитѣ. Ние сме стрелката въ везницѣта на европейското политическо, икономическо и финансово равновесие. Обществениятѣ мнение и печатътѣ сѣ съ насъ и за насъ. Железницѣта и яхтица принадлежатъ намъ. Ние сме проникнали въ държавните длъжности и умѣемъ систематически да затвърждаваме нашето положение тамъ въ всевъзможни масшабъ. Ние сме разпрострѣли своята деятелностъ вече и въ войската, която също ще ни бѣде послушна.

Най-сетне, златнияятъ замасъ въ цѣль свѣтъ е въ наши ръце.

Присъединявайте се къмъ насъ, защото ние, и изключително ние представляваме силата. Ние, евреитѣ, ще ви дадемъ свободата, която ще ви избави отъ игото, въ което ви е хвърлило християнството“.

Това възвание е било пуснато отъ еврейския кагалъ тайно отъ властитѣ и се е разпространявало между тъмнитѣ християнски маси. Програмата, набелязана въ възванието, се изпълнила въ точностъ, съ изключение на свободата, защото ония, които сѣ вървѣли подиръ тѣзи обещания, вмѣсто свобода, попаднаха въ най-немиловичиво робство...

Когато великиятъ князь Сергей Александровичъ, най-яркиятъ противникъ на еврейската кагала, билъ Московски генералъ-губернаторъ, евреитѣ като пироксилинъ избухнали въ посоката на най-голямата съпротива. Тѣ повели съ такава сила подмолната противодържавна работа, че Москва, това сърдце на Русия, превърнали въ центъръ на еврейската революция.

А къмъ началото на 1917 година евреитѣ превърнали цѣла Русия въ истинско революционно гнѣздо.

Въ резултатъ евреитѣ се оказаха едни отъ най-зловнитѣ фактори на „безкръваната революция“ и море християнска кръвъ и сълзи потопи цѣлата руска територия...

„Полеето е разорано, семето е хвърлено, а плодовете обещаваат да се изсияят въ хамбарите на международното еврейство.“

Най-сериозните противници на еврейската мирова програма сж извадени от строя. Остава да се свърши съ ония държави, където още не е престаналъ да тупа националниятъ пулсъ.

Много евреи вече открито говорятъ, че тѣхниятъ всевъзгнски повелителъ вече е на прага на човѣшкия животъ.

Давидъ Фархи е казалъ:

„Нашето еврейско могъщо царство е вече на пѣтъ. Ние виждаме и чувствуваме, че скоро короната на Израилъ ще се издигне на такава висота, която до сега не е достигала нито една династия отъ „гойи“. Бъдещиятъ нашъ владѣтель ще бжде сто пѣти по-мѣдъръ и по-силенъ отъ царь Соломона“.

„Онѣзи унижения и оскърбления, които еврейскиятъ богоизбранъ народъ търпи вече 2000 години отъ недостойнитѣ „гойи“, ние ще ги припомнимъ на тѣхнитѣ поколѣния“...

Подиръ подобни обещания не остава нищо друго да се очаква, освенъ да се изпълнятъ библейскитѣ сказания:

„Ти ще погълнешъ всички народи, които твоятъ Господь Богъ ти предостави. Да не ги пощадишъ и да не послужишъ на тѣхнитѣ богове, защото за тебе това би било прижка“.

„Чуждитѣ народи ще ти построятъ стени и тѣхнитѣ царе ще служатъ на тебе ... да стоятъ твоитѣ врата винаги отворени, за да ти принасятъ богатствата на народитѣ и да въвеждатъ тѣхнитѣ царе“.

„Ти ще изсмучишъ млѣкото на народитѣ и гърдитѣ на царетѣ ще те откърмятъ“.

„Чуждитѣ народи ще стоятъ и ще пасатъ вашитѣ стада, а чужденцитѣ ще бждатъ ваши землероби и лозари ... и вне ще живѣете съ достоянието на езичниците и ще възхвалявате неговото великолепие“ ...

„Царетѣ да те отгледатъ, а тѣхнитѣ жени да бждатъ

твои кърмачки, тѣ ще паднатъ нишкомъ предъ тебе и ще ближатъ праха отъ твоитѣ нозе“.

„Ти ще поразишъ всички народи съ жезълъ жельзень, като пръстенъ съдѣ ще ги раздробишъ“.

Тѣзи библейски сказанія разпалватъ апетититѣ на еврейското поколѣние до извънреденъ фанатизъмъ и никакви политически равноправия не могатъ да удовлетворятъ Израиля.

Въ 1919 година, следъ като въ Европа паднаха три велики династии, Арнолдъ Цвайгъ въ Бреслау, на едно събрание на еврейска младежъ заявилъ:

„Ние развихме социализма и идеята за социална революция. Ние действахме обединяващо и въ сжщото време разрушително. И доброто и въ злото ние стигаме до крайнитѣ човѣшки предѣли, ние действахме етически и вкарахме свѣта въ безуменъ материализъмъ, ние проповѣдвахме словото Божие и въ сжщото време водѣхме най-безбоженъ животъ“.

Въ журнала „Общество“. № 12 отъ 1894 година Конрадъ Албертъ Затенфелдъ твърди:

„Никой не може да оспорва, че еврейството изкусно взема участие въ опощляването и разлагажето на обществото. Характерно тѣхно свойство е упоритото стремление да продуциратъ ценности, безъ да взематъ вредъ видъ къмъ това работнишкия трудъ; измама, разложение, лъжливи сведения съ помощта на печата, груба варварска негърпимостъ. Евреинътъ се мъчи да унищожи своя противникъ въ областта на интелекта, подравяйки неговото гражданско съществуване и лишавайки го отъ твърда почва. А най-подлиятъ способъ за борба отъ всички, това е специфическото премълчаване“.

Всички тия качества високомѣрно допълня въ своето съчинение евреинътъ Морицъ Канъ.

Той казва:

„Безъ насъ нито единъ владетелъ на свѣта не може абсолютно нищо да предприеме, защото ние царуваме надъ“

паршиния пазаръ. Нито една враждебна намъ дума не става известна, защото ние властвуваме надъ печата. Нито една негодна намъ мисль не може да попадне въ кръга на мислитъ на ученитъ, защото ние господствуваме надъ сцената“.

Еврейскиятъ духъ е завоювалъ цѣлия свѣтъ!“

Това, че еврейтъ иматъ страшна сила въ ръцетъ си, не го отрича тѣхниятъ ревностенъ покровитель графъ Витте. Въ своитъ мемоари той обяснява, че еврейтъ, като владѣещи всесвѣтския капиталъ, не само не се чувствуватъ стѣснени, като ползуващи се отъ твърде ограничени права, а напротивъ, тѣ главенствуватъ и иматъ неограничено влияние надъ висшитъ чинове на администрацията и правятъ каквото си искатъ.

Последната мирова война, която избухна при участието на еврейската национална политика, има за последиствие събарянето на три трона на велики дѣжави. Това сждбносно съвпадение дава поводъ за дълбоки размишления върху туй, че бждещата война ще ликвидира всички престолы. Още въ 1856 година равинътъ Левинъ е казалъ, че бунтарскиятъ талантъ, който еврейтъ притежаватъ, служи за подстрекаване къмъ мятежи и най-незначителното малцинство евреи все пакъ представлява опасностъ за държавата.

Тѣзи изводи сж послужили на вдѣхновението на равина докторъ Клайнъ, две години преди войната, да подканя еврейтъ къмъ политическа работа съ следнитъ изрази:

„Само при условие на единодушно сплотяване, еврейскиятъ народъ пакъ ще се издигне въ предишния си блѣсъкъ, старо величие и великолелие, споредъ заветитъ на нашия незабравимъ древенъ прадѣда Исусъ Навина. Бждещето на вѣрнитъ на закона евреи е най-великата задача, поставена на еврейството вече много вѣкове“.

Мисията на съвременното еврейство има по-широкъ размахъ. То се стреми съ своята етика да премахне братството на отдѣлнитъ народи и да направи свѣта обща родина на Израиля.

Въ книгата „Равинътъ за гоитъ“ се казва:

„Навредъ еврейтъ сж господари на финансовото положение. Никъде безъ децата на Израиля не може да бжде прокарана нито една финансова операция. Ние сме господари на борситъ: за капиталитъ, които ние даваме на заемъ на държавитъ, ние трѣбва да използваме тѣхнитъ желѣзници, гори, рудници, фабрики. Всѣка война, всѣка революция, всѣка политическа и религиозна промѣна ни приближава до момента за достигане нашата висша цель, къмъ която се стремимъ . . .

Търговията и спекулацията, — тѣзи два изобилни източници на печалби, никога не трѣбва да се изтрѣгнатъ отъ ржцетъ на израилтянитъ. Всички обществени длъжности трѣбва да бждатъ достъпни за еврейтъ. Длъжността сѣдия е за за насъ най-важна.

Тѣй като паритъ сж главната сила на земята, второто мѣсто заема печатътъ. Веднѣжъ станемъ ли неограничени господари на печата, за насъ ще бжде лесно да измѣнимъ сжществуващитъ понятия за честь, добродетель и да нанесемъ първия ударъ на свещеното учреждение на семейството, което е било светая светихъ и да го доведемъ до края на неговото унищожение. Много важно е да се запази благоразположението на пролетарията и по този начинъ да се подчини той на ония, въ чието разпореджане сж паритъ. Ние ще гласкаме работницитъ къмъ революции и преврати, а всѣка катастрофа ще ни доближава въ нашия стремежъ къмъ единствената цель, — господството на земята, споредъ обета, даденъ на нашия прадѣда на земята Авраама“.

Подготвителниятъ планъ на еврейтъ за разрушаване държавнитъ устон се състои така сжщо въ систематическо изобретяване на всевъзможни сръдства, които спомагатъ за постепенното нравствено падение на християнската младежъ, — устройване на тайни оргии, откриване на публични вертепи съ продажба на силни питиета, съ танци и картоигране, разпространение на порнографически произведения и пр.

Въ тази областъ еврейството е стигнало до такива без-

церемонни безобразия, че и графъ Витте е помолилъ водачитѣ на мировото еврейство да избератъ по-коректенъ пжтъ за постигане на своитѣ задачи. Дори този искренъ приятелъ на еврейската раса е констатиралъ факта, че евреитѣ сж станали бомбисти и разбойници и сж довели своята революционна дейность до най-високо напрежение.

Въ всичкитѣ страни на свѣта въ разнитѣ революционни партии се наброяватъ 80% евреи.

Възванието на съюза на циониститѣ отъ 4 февруарий 1911 година гласи:

„Братя единовѣрци! Въ цѣлия свѣтъ сега нѣма нито едно кжсче земя, което да би могло по-лесно да попадне подъ нашата власть, както Унгария и Галиция. Тѣзи две страни трѣбва да бждатъ наши, полагайте всички усилия да завладѣете тѣзи страни, помжчете се да пропждите отъ тѣхъ християнитѣ и да станете пълни господари. Ако нѣмате достатъчно срѣдства, ще ви помогне нишиятъ съюзъ въ Парижъ. Съ тази целъ нашиятъ съюзъ устройва събиране на пари и пожертвувания, които постѣпватъ въ нашитѣ каси и се предназначаватъ за следната целъ: да се иззематъ галицийскитѣ и унгарски земи отъ ржцетѣ на галичанитѣ и унгарцитѣ и да се придадатъ въ собственостъ на евреитѣ.

Капиталиститѣ отъ цѣль свѣтъ жертвуватъ за това голѣми суми. Присъединявайте се и вне всички за постигане на тази целъ въ най-скоро време“.

Подписано: „Съюзъ на циониститѣ въ Парижъ“.

Това възвание се е съпровождало съ напълно определени постѣпки, предприети отъ върховния кагалъ, въ връзка съ настроението на стария Францъ Иосифъ въ полза на еврейската политика. Докато той бѣ живъ евреитѣ сж се надѣвали да разширятъ своитѣ граждански права включително до официално господство надъ селското население. Бързането въ тази работа е било предизвикано отъ това, че престолонаследникътъ на австрийския императоръ се отнасялъ отрицателно къмъ бащинитѣ си указания по еврейския въпросъ.

Тъзи възгледи на престолонаследника сж били една отъ главнитѣ причини за неговата смъртъ въ Сараево.

Елинъ таинственъ еврейкъ, дошелъ отъ Англия въ началото на войната отъ 1914 година, и живѣлъ въ Русия съ разни фалшиви документи, въ заседанието на 28 мартъ 1917 година на съвета на работнишкитѣ и войнишки депутати, цинично заявилъ:

— Ние подбуждахме нашитѣ хора, които отиваха на фронта, къмъ дезертъорство. ние организирахме дезертъоритѣ, снабдявахме ги съ фалшиви документи и съ пари. Ние изпращахме „наши“ хора на фронта по всички посоки, за да обработватъ“ и развращаватъ фронтовитѣ войници. Тѣ придумваха войницитѣ да се предаватъ; по такъвъ начинъ разпадането на армията ставаше постепенно, но сигурно.

Това негово заявление необузданата тълпа работници, матроси и войници посрещнала съ бурни аплодисменти и въ сжщото заседание, по негово предложение, било фабрикувано възвание за миръ безъ анексии и контрибуции. Значенето на последнитѣ две думи нито единъ членъ отъ съвета не е разбиралъ.

Две години преди войната, на конгреса на циониститѣ въ Львовъ (Австрия), при закрити врата, единъ равинъ съ маска произнесълъ речъ, въ която, между другото, казалъ:

„Братя! Въ продължение на деветнайсетъ вѣка евреитѣ се борятъ за мирово господство, което самъ Богъ е обещалъ на Авраама. Израиль отъ день на день става все по-могъщъ. Златото, предъ което се прекланя човѣчеството, е въ ржцетѣ на евреитѣ. Всички държави сж длъжници на евреитѣ. За залогъ ние имаме мини, желѣзници, чифлици и държавни фабрики. Борситѣ въ Парижъ, Лондонъ, Виена, Берлинъ, Нью-Йоркъ и Антверпенъ сж въ наши ржце. Сега ние трѣбва да завладѣемъ земята. Християнскитѣ работници ще я обработватъ и ще ни донасятъ значителенъ доходъ. Франция вече е наша, днешно вънеме редъ е на Австрия. Ще стигнемъ до тамъ, че християнитѣ ще дохождатъ да

искать разрешение да ставатъ евреи, но Иуда ще ги отхвърля съ презрение“.

Равинътъ започналъ речта си съ това, че Бенъ-Израиль деветнайсетъ вѣка се бори за свѣтовно господство, което „самъ Богъ обещалъ на Авраама“. Ние живѣемъ въ попридирчиво време отъ онова, въ което е живѣлъ Авраамъ. Неговото поведение е една отъ главнитѣ причини за това обещание. Страстѣта за печалба е била у Авраама толкова голѣма, че той е можель да бѣде придуманъ къмъ познание на истиннаго Бога само съ материални ценности. И когато чулъ, че неговото потомство ще се равнява по брой на звездитѣ, повѣрвалъ въ Бога (Бит. 15—5, 6).

Само за тази вѣра Господъ сподобилъ Авраама и казалъ: „Ходи предъ Мене и бѣди непороченъ, ти ще бѣдешъ баща на множество народи“ (Бит. 17—1, 4).

Авраамъ билъ постояненъ скитникъ, т. е. чуждъ между всички народи. Отъ него е произлѣзло името „евреинъ“ — чуждъ човѣкъ. Въ скитнишкия животъ той намиралъ способъ да добива богатства, безъ да употребява особенъ трудъ.

Защо Богъ е отдѣлилъ Авраама, Исаака, Якова и Мойсея и ги удостоилъ съ божествена благодать?

Очевидно, въ онова време тѣ сж могли да станатъ главни създатели на злото, което би действувало заразително на другитѣ племена и за да предотврати това Богъ било угодно да прости всичкитѣ имъ прегрѣшения и да ги направи за примѣръ на другитѣ — праведници . . .

Богъ не си избиралъ измежду народитѣ любимци, а въ лицето на евреитѣ укротявалъ и смирявалъ бурнитѣ, жестоки и развратни елементи.

Тѣхнитѣ нрави и обичаи достатъчно ярко се характеризиратъ въ молитвата „Коль-Нидре“, която се произнася въ храма въ деня на примирението:

„Въ всички обети, отречения, заточения, лишения, бичування и обещания, подъ всѣкакво название, така сжщо въ всички клетви, които сме дали, кълнали сме се, заточили и

отрекли се, — отъ това примирение до деня на примирението, който да настане за наше благо, — ние се каемъ въ всичко; да бждатъ всички тѣ разторгнати, безсилни, незадължителни, снети и унищожени навѣки. Да не бждатъ нашитѣ обещания обети; отъ което ние сме се отрекли, да не бждатъ отречения и въ което се кълнемъ, да не бждатъ клетви . . . “

Въ срѣднитѣ вѣкове не сж признавали евреиската клетва и тя не е служила за доказателство въ сждебнитѣ учреждения.

Особено не придавали никакво значение на еврейскитѣ свидетелски показания въ Германия. Въ 1814 година въ официалния вестникъ на Бреславското правителство било напечатано окръжно № 2 на Висшата сждебна палата на Горна Силезия, съ следното съдържание:

„На всички сждебни следователи въ Горна Силезия въ връзка съ издаденото по този поводъ отъ министра на правосъдието разпореждане отъ 13 декемврий т. г. подъ № 13, съ настоящето строго се забранява: при сждебно-медицинскитѣ аутопсии, въ отсъствието на околийския или градския лѣкаръ, да се ползватъ отъ услугитѣ на еврейски лѣкаръ, защото споредъ предписанието на законитѣ еврейтѣ не могатъ да се разглеждатъ като заслужаващи довѣрие свидетели. Въ такива случаи вмѣнява се въ дългъ на следственитѣ власти да поканватъ за аутопсията само християнски лѣкари. „Гр. Бригъ, 28 декемврий 1813 гвд. Углазень департаментъ на Кралската Висша сждебна палата на Горна Силезия“.

Това оскърбително официално разпореждане е било издадено не безъ основания. Феодоръ Фритчъ въ Лайпцигъ подробно разоблачилъ тайнитѣ разпореждания на висшето еврейско законодателно учреждение. Той въ своитѣ хвърчащи листове е цитиралъ правила отъ Талмуда и Шулханъ-Аруха, които сж въ разрѣзъ съ нашитѣ понятия за честь и нравственостъ.

„Всѣки разинъ трѣбва да учи децата на Авраама винаги да причиняватъ вреда на гоитѣ въ всички случаи, но

ако съ това е свързана опасност, трѣбва да бждатъ внимателно-предпазливи.

„На голя не трѣбва да се прави никакво добро, но ако това се прави, за да се ползува нашиятъ народъ съ добра слава, или за да се ползува отъ нѣкои други преумущества, тогава се разрешава“.

Такова е основното участие на Талмуда и на Шулханъ-Аруха.

Всичко се забранява и всичко се позволява.

Религиознитѣ талмудически еврейски общини се ползватъ съ правата на екстериториалностъ.

Написаниятъ въ 12 тома по еврейски законъ за общината е насоченъ изключително противъ християнството, но действията на тѣзи общини никога не се контролиратъ, макаръ че всѣка отъ тѣхъ не е нищо друго освенъ едно забранено тайно дружество, което постоянно сѣе смуть и нещастия въ човѣшкия животъ.

Съ това именно евреитѣ сж силни, че никой не имъ прѣчи въ тайнитѣ имъ замисли противъ християнскитѣ народи.

Въ Германия подъ ръководството на еврейскитѣ общини въ 1912 година еврейството се нахвърлило съ всичката си сила върху всички отрасли на държавния животъ. Необикновенитѣ рѣсти на това вредоносно явление се отразилъ пагубно рѣрху религиозния, икономически и културно-политически животъ на германския християнски народъ. За да се попрѣчи на това страшно течение, билъ организуванъ съюзъ противъ еврейското засилване, който най-напредъ пусналъ следното възвание:

„Успѣхътъ и резултатитѣ отъ работата на евреитѣ сж ужасяващи: националното, духовното, религиозното, нравственото и физическо разтление на нѣмцитѣ и икономическата имъ зависимостъ отъ евреитѣ, — това е целта на тѣхната деятелностъ.

Най-близката целъ на съюза е следната: разпространяване знания за еврейството, за неговитѣ способности за работа за неговитѣ организации, неговитѣ цели. Нашиятъ лозунгъ

гласи: защита на германския народъ отвътре и отвънъ противъ еврейското проникване и противъ еврейската разрушителна работа". Следъ това — подписъ: президиумъ и комисия отъ пълномощници на „Съюза противъ засилване на еврейството“ регистриранъ общ. въ Шарлотенбургъ IV....

Въ Русия особно остро се чувствуваше еврейскиятъ въпросъ. Затова правителството бдително следеше действията на тайнитъ еврейски общества и взимаше всички мѣрки за да попрѣчи на еврейското революционно движение.

Въ едно циркулярно разпореждане по този поводъ е казано :

„Споредъ полученитъ отъ Департамента на полицията сведения, евреитъ днешно време водятъ усилена революционна пропаганда, при което тѣ организиратъ тайни общества измежду младитъ християни съ цель да възбудятъ всеобщо недоволство въ империята. Освенъ престѣпната агитационна работа въ армията и въ голѣмитъ промишлени центрове въ Русия, чрезъ уреждане на стачки, прибѣгватъ още до следнитъ сериозни сръдства: искусвено поскъпяване на предметитъ за продоволствие отъ първа необходимостъ и изземане отъ обращение звонковата монета. Взимайки подъ внимание, че нито пораженията на бойното поле, нито революционната пропаганда не правятъ сериозно впечатление на широкитъ народни маси, тайнитъ съчувственици на Германия чрезъ гладъ и прѣкомѣрно поскъпяване на жизненитъ продукти сж решили да предизвикатъ всеобщо недоволство и сж организирали агитационна работа, насочена противъ войната.

Съ недостига на звонкова монета евреитъ се мжчатъ да внушатъ на населението недовѣрие къмъ рускитъ книжни пари и да намалятъ тѣхната стойностъ. По-нататкъ тѣ подсторватъ вносителитъ, да извадятъ отъ спестовнитъ маси своитъ влогове. При пускане на руски държавни кредитни бонове, тѣ усилено разпространяватъ слухове, че Русия ще фалира, тъй като нѣма вече златенъ запасъ. Широкото участие на евреитъ въ посоченитъ тука престѣпни действия,

изглежда, се обяснява съ желанието да се подрови доверието въ правителството, да получатъ отгбна на чертата на еврейската оседналостъ, да поведатъ усиленна агитационна работа въ Русия и да я доведатъ до състояние на постоянно брожение.

Департаментътъ на полицията донася до Ваше сведение гореизложеното“.

Подписали: Директоръ Кафафовъ, секретаръ Броечки, регистраторъ Виноградовъ.

Този исторически документъ е безпристрастенъ свидетель, че революцията въ Русия се е подготвяла отъ евреитъ гвърде отдавна.

И безсъмнение, подиръ половина вѣкъ, а може би и по-рано, историята ще ни посочи главнитъ виновници, които започнаха войната и вмъкнаха въ нея ония могщи държави, въ които царскитъ тронове сж били осждени на събаряне отъ съвета на дванайсетъ колѣна Иудини.

Още въ началото на войната, презъ септемврий меець 1914 година въ Полша, въ Литва и въ Германия евреитъ разпространявали отворени картички: „Равинъ съ жертвено животно“ въ които билъ изобразенъ единъ еврейинъ, който държи единъ пвтель съ нарисувана на туловището на последния главата на Николай II и съ надпись: „Жертвеното животно“.

Въ долния край на картичката било напечатано на староеврейски езикъ: „Зе калифоти, зе темурати, зе капурати“, което въ преводъ значи: „Да бжде това моето изкупление, да бжде това моята замѣна, да бжде това моята изкупителна жертва“.

Тѣзи извадки сж взети отъ молитвата, която се чете срещу празника на примирението. Древниятъ Израилъ въ този день е турялъ предъ жертвеника два козела, отъ които единия убивали за Яхва и кръвьта му се занасяла въ Светая Светихъ, а другия, следъ пренасяне вината на цѣлия народъ върху неговата глава, се прогонвалъ въ пустинята

Споредъ учението на кабалиститъ и луринтъ, последо

ватели на които сж хасидитѣ, които живѣятъ въ Полша, на деветия день на месецъ Тигири, всѣки еврейнъ трѣбва преди изгрѣвъ слънце три пѣти да размаха надъ главата си бѣлъ пѣтель или кокошка и да произнесе молитвата:

„Това да бжде за насъ, това да бжде наше изкупление, този пѣтель (кокошка) да отиде на смъртъ, а ние да влѣземъ въ дълъгъ щастливъ животъ и въ миръ“.

Този обрядъ изпълняватъ евреитѣ, които населяватъ Полша, Африка и Германия.

Въ началото на войната въ 1914 година, въ брошурата „Руската династия на Романовци на скамейката на подсъдимитѣ въ мировата история“, бѣ казано:

„Главниятъ врагъ на цѣлото международно еврейство безъ съмнение е на изтокъ. Докато съ другитѣ държави, щомъ обстоятелствата допуснатъ това, е желателенъ почетенъ миръ, за Русия нѣма пощада. Въпросътъ е преди всичко за пълното унищожение на династията на Романовци. Всички царе сж устроявали погроми, но първенството въ тази областъ трѣбва да се признае на Николая II. На съвестта на този жалкъ пѣзлю, който не притежава никакви духовни способности дори на единъ адвокатски писаръ, на съвестта на този човѣкъ ... тежи кръвта на хиледи евреи. Той самъ е организиранъ шайки отъ грабители-убийци, които наричатъ себе си „истинно-руси“, а така сжщо „черна сотня“...“

На 15-та страница на тази брошура сж били помѣстени извадки отъ конфискувана подполна литература съ следното съдържание:

„Лесно би било да се застреля царътъ въ Вержболово. Сермознитѣ революционери, обаче, не закачатъ този идиотъ.“

Много по-добре е да се изгони този човѣкъ отъ страната и за да не умре отъ гладъ, да му се даде възможность да прави търговия съ сельодки“.

Авторътъ на тѣзи сжждения билъ берлинскиятъ жителъ еврейнътъ Хуго Фридендеръ, който е билъ ревностенъ представителъ на тайнитѣ общества, които предварително

сж обявявали за набелязанитѣ терористически актове надъ монарситѣ и тѣхнитѣ високи сановници.

Убийството на френския кралъ Людвикъ XVI и Мария Антуанета е било решено въ 1786 година въ заседанието на масонитѣ въ Франкфуртъ на Майнъ.

Евреинътъ графъ Калиостро, въ сжщностъ Балзамо, посещавалъ европейскитѣ дворове въ качеството на фокусникъ и прикривайки се съ тази професия, веднѣжъ показалъ на френската кралица нейната отсѣчена глава въ кристална бутилка. . .

Въ 1875 всички парижски масонски ложи едногласно обявили пруския кралъ, неговитѣ братя и кронпринца извънъ законитѣ затуй, защото обявилъ война на Франция безъ тѣхно съгласие.

На 26 ноемврий 1870 година масонскитѣ ложи въ Лионъ взели резолюция съ следното съдържание:

1) „Вилхелмъ и двамата му приятели Бисмаркъ и Молтке, които сж бичъ на човѣчеството и съ своето ненаситно честолюбие сж станали причина за многобройни убийства, пожари и грабежи, сж обявени вънъ отъ закона, като три бѣсни кучета“.

2) „На всички наши братя въ Германия и въ цѣль свѣтъ е възложено привеждането въ изпълнение на тази присжда“.

3) „За убийството на всѣки отъ тримата осждени кръвожадни животни сж отпуснати единъ милионъ франка, които централнитѣ ложи ще изплатятъ на лицето, което приведе въ изпълнение присждата, или на неговитѣ наследници“.

Но подкупенитѣ убийци не намѣрили достѣпъ до германскитѣ височайши особи, благодарение на непрестанната бдителностъ на вѣрнитѣ оржженосци.

На 29 юлий 1900 година убийството на италианския кралъ Хумберта е било извършено отъ анархиста Анжело Бресси, който отсетне призналъ, че е изпълнилъ присждата на една отъ масонскитѣ ложи, въ която споредъ устава не могатъ да бждатъ членове лица отъ не еврейски произходъ.

Най-сетне убийството на руския министър-председател Столипинъ, планътъ за което билъ изработенъ въ кафенѣ „Реманишесъ“ въ Берлинъ, е извършилъ евреинътъ Мотель Багровъ на 14 септемврий 1911 година, въ време на единъ парадъ въ присъствието на императора и цѣлата свита.

Теористическиятъ актъ е билъ изпълненъ по присъдата на масонската ложа.

Колкото се отнася до убийството на австрийския престолонаследникъ въ Сараево, то е особно характерно съ това, че предизвика европейската война, която подготвяваха тайнитъ еврейски съюзи вече отъ нѣколко години. Участниците въ това убийство, масонитъ Принципъ и Цабриновичъ при разпита казали, че били натоварени да приведатъ въ изпълнение смъртната присъда, произнесена отъ една масонска ложа.

Страстите на евреитъ се разпалили до такава степенъ, че тѣ отъ името на Берлинската ложа на 30 октомврий 1915 година поискали да имъ бждатъ предадени Кайзерътъ и Кронпринцътъ. Този планъ не сполучилъ. Тогава тѣ въ 1916 година поискали отричането на Кайзера отъ престола изгнанието му отъ Германия заедно съ семейството му.

Всички преживѣни потресения отъ държавитъ въ Европа презъ последнитъ вѣкъ и половина, съ нищо не се отличаватъ отъ времената на 1789 година.

Убийствата на кралъ Людовикъ XVI, императоръ Леополдъ II и Шведския кралъ Густавъ III тѣй ясно свидетелствуватъ, че нѣкаква сила систематически се стреми да унищожи всички престоли.

Премахнаха се монарситъ въ главнитъ държави на Европа, тѣзи „тирани“, които споредъ тълкуването на лидеритъ на лѣвитъ течения, сж изяждали всички народни богатства и ето минаха вече много години, а животътъ става все по-тежъкъ и по-тежъкъ.

На царскитъ престоли се качиха „народниците“! И какво виждаме? И частната промишленостъ и търговия далеко не достигатъ ония резултати, които даваха при монархиче-

ския строй. Всички начини на народно строителство сж осядени на неуспехъ, на безвъзвратно провалене. Съвременнитѣ републики задушиха всички народни пориви за нормална гражданска култура. Битѣто „свобода“, „равенство“ и „братство“ се създаде всевластието на международни шменери.

„Народниците“ крещатъ: „всичко за партията и всички за партията!“ А на долнитѣ власти нѣма кой да дойде на помощъ.

Прогресивниятъ напредъкъ безъ щаризма се извършва въ посока на безпрепятственото закрепостяване на народнитѣ маси къмъ нѣканва бъдеща неизвесна властъ, — властѣта на всесвѣтския владика.

И тъй, чашата на везнитѣ се наклонява въ ущърбъ на християнството.

Невидима сила тласка обезумѣлата тълпа да изгаря храмоветѣ, манастиритѣ, да се гаври съ духовенството и т. н. Наистина, започва епохата на господството на Израиля.

Пламъкътъ на безумието се прехвърли отъ Русия въ Испания и нѣма съмнение, че той ще се разпространи и въ другитѣ страни.

Когато се е рушило владичеството на Наполеона въ Парижъ, броженieto е преминало като топка по цѣла Франция. Сжщото брожение ние видѣхме въ 1917 година, а въ 1931 година то навести Испания.

Въ мрежитѣ на мрама летятъ вече по инерция всички държави на западна Европа.

Какъ се е подготвяла Европейската война и какви резултати сж очаквали отъ нея тайнитѣ съюзи подъ управлението и ръководството на международното еврейство, ще намѣримъ въ поразителнитѣ предсказания и правила, събирани въ протоколитѣ на Сионскитѣ мъдрещи.

Протоколъ № 1.

„*Политическата свобода е идея, а не фактъ.* Тази идея трѣбва да умѣемъ да приложимъ, когато стане нужно. Съ идейна примамка да привлѣчемъ народнитѣ сили къмъ своята партия, ако тя е намислил а да сломи другата, която

държи властта. Тази задача се облекчава, ако противникът самъ се зарази отъ идеята за свобода, отъ тъй наречения либерализъмъ. Отпуснатитъ бразди на управлението се подхващатъ и завзематъ отъ нова ръка, защото слъпната сила на народа не може да бжде безъ ръководителъ, и новата властъ само ще застъпи мѣстото на старата.

Народнитъ на гоитъ сѣ опиямени отъ спиртни напитки, а младежта имъ е оглутила отъ класицизма и ранния развратъ, въ който я е тикала нашата агентура, — гуверньори, ланей, гувернантки въ богатитъ къщи, прислуги и др. Наши жени сѣ въ мѣстата на увеселенията на гоитъ.

Ние не трѣбва да се спираме предъ подкупа, изманата и предателството, когато тѣ могатъ да послужатъ за достигане нашата цель“.

Протоколъ № 2.

„Въ рѣцетъ на съвременнитъ държави има една велика сила, която създава движението на мисълта у народа. Тя се озова въ наши рѣце. Чрезъ нея ние добихме влияние, като сами оставаме въ стѣнка, благодарение на нея ние събрахме въ свои рѣце златото“.

Протоколъ № 3.

„Остава още едно малко пространство и цѣлиятъ вече минатъ отъ насъ и нѣтъ е готовъ да склочи своя цикълъ на Символистическата змия, съ която ние изобразяваме нашия народъ. Отъ държавитъ ние ще направимъ арени, на които ще се разиграватъ буктове. Смѣли журналисти, безцеремонни памфлетисти всежидневно нападатъ административния персоналъ. Като създадемъ обща икономическа криза, ние ще хвърлимъ на улицата цѣли тѣли работници едновременно въ всички страни на Европа“.

Протоколъ № 4.

„Всѣка република минава нѣколко стадия. Единъ отъ тѣхъ е въ първитъ дни на безумствуване на слѣпеца, който се блъска надѣсно и налѣво; другъ — въ демагогията, отъ

която ще се роди анархията, която води неизбежно къмъ деспотизъмъ. Необходимо е ние да подкопаемъ вратата, да изтръгнемъ отъ умовете на хората всички принципи на божеството и духа и да замъкнемъ всичко съ аритметически сметки и материални потребности“.

Протоколъ № 5.

„За да вземемъ общественото мнение въ ржцетъ си, трѣбва да го поставимъ въ недоумение, изказвайки отъ разни страни толкова противоречиви мнения и до тогава, до като хората не се забъркатъ въ тѣхния лабиринтъ. Нѣма нищо по-опасно отъ личната инициатива. Ано е гениална, тя може да направи повече отъ онова, което биха смогнали да направятъ милиони хора, между които ние сме посѣяли раздоръ“.

Протоколъ № 6.

„Скоро ние ще започнемъ да устройваме грамадни монополи, отъ които ще зависятъ крупнитѣ състояния на хората. Трѣбва усилено да се покровителствува търговията, промишлеността, а главно спекулацията“.

Въ всички държави на западна Европа се наблюдава поскупване на предметитѣ отъ първа необходимостъ. Споредъ статистически данни, въ Германия ценитѣ на най-важнитѣ стоки сж се повишили за две петгодишнини така: (ценитѣ на едро въ марки, за метрически центнеръ):

	1899—1904	1905—1909	Повишение
Ръжено брашно	18,7	22,8	19%
Пшенично брашно	22,5	26,9	19%
Свинско месо	104,3	124,3	19%
Овнешко месо	121,6	144,5	19%

Тѣзи сведения довеждатъ до едно чудно съвпадение. Ценитѣ на продуктитѣ отъ първа необходимостъ сж повишени презъ втората петгодишнина съ 19%.

Кой е можалъ съ такава математическа точностъ да прокара това повишение?

„Измаменый и измамваный работнико, отвори очитѣ си!“
Такава бележка има въ книгата на Нилуса:

Протоколъ № 7.

„Ние ще трѣбва да бъдемъ въ състояние да отговоримъ съ война на съседитѣ отъ оная страна, която ще се осмѣли да ни противодействува, но ако и тѣзи съседи решатъ да застанатъ колективно срещу насъ, ние трѣбва да дадемъ отпоръ съ всеобща война“.

Протоколъ № 9.

„Завземане на образованието и възпитанието“.

Протоколъ № 10.

„Отъ либерализма сж се родили конституционнитѣ държави, а конституцията не е нищо друго, освенъ школа за раздоръ, вражда, спорове, безплодни партийни агитации, школа на всичко онова, което обезличава държавата.“

Въ близко бъдеще ние ще учредимъ отговорни президенти.

Богъ е дарувалъ намъ, на своя избранъ народъ, разпръснатостъ и въ тази изглеждатъ за всички наша слабостъ се е проявила всичката наша сила, която сега ни е довела до прага на всемирното владичество“.

Протоколъ № 12.

„Бъдещето на пресата въ масонското царство. Нито едно известие нѣма да прониква въ обществото безъ нашия контролъ. Ние ще обложимъ пресата съ данъкъ на листъ, а книгитѣ, които иматъ по-малко отъ 30 коли въ двоенъ размѣръ. Ние ще ги запишемъ въ разряда на брошуритѣ, за да можемъ отъ една страна да съкратимъ числото на журналитѣ, които представляватъ най-лошата печатна отрова, а отъ друга страна тази мѣрка ще принуди писателитѣ да пишатъ такива дълги произведения, че малцина ще ги четатъ“.

Протоколъ № 14.

„Ние трѣбва да разрушимъ всѣкакви вѣрвания. Въ ония страни, които се наричатъ главни, ние сме създали безумна, мръсна, отвратителна литература“.

Протоколъ № 15.

„Руското самодържавие бѣше на свѣта единствениятъ нашъ сериозенъ врагъ, като не се смѣта палството.“

За достигане на сериозната цел не трябва да се стараме предъ сръдствата“.

Протоколъ № 16.

„Университетитѣ не трябва да пушатъ отъ своитѣ стени сукалчета, които скърпватъ планове за конституции. Системата за обуздаване на мисълта е вече въ действие, въ тѣй наречената система на нагледното обучение“.

Протоколъ № 17.

„Свещеничеството на гоитѣ ние вече сме се погрижили да дискредитираме и съ това да разоримъ тѣлната мисия. Съ всѣки день неговото влияние върху народа отпада“.

Протоколъ № 20.

„Прогресивниятъ налогъ. Докато заемитѣ бѣха вътрешни, гоитѣ мѣстѣха отъ джеба на бедняка въ джеба на богатия, но когато ние подкупихме когото трѣбваше, за да пренесемъ заемитѣ на външна почва, тогава всички държавни богатства потекоха въ нашитѣ каси“.

Протоколъ № 22.

„Нима трѣбва още да ни се доказва, че нашето управление е предназначено отъ Бога? Нима ние нѣма да докажемъ, че всичкото онова зло, което толкова вѣка сме били принудени да творимъ въ края на краищата ще послужи за истинско благо, — привеждане на всичко въ редъ?! Ние ще съумѣемъ да докажемъ, че сме благодетели, които сж върнали на измъчената земя истинското добро и свободата на личността, на която ние ще дадемъ покой и миръ“.

Протоколъ № 23.

„Избранникъ Божий“.

Протоколъ № 24.

„Нѣколцина членове отъ семето Давидово ще готвятъ царетѣ и тѣхнитѣ наследници, посвещавайки ги въ сѣкровенитѣ тайни на политиката.

Само царетѣ и посветилитѣ го трима ще знаятъ бъдещето.

Нашиятъ владѣтель ще трѣбва да бжде примѣрно безупрѣченъ.

Подписано отъ Сионскитѣ представители отъ 33 степенъ“.

Всичко туй вече се осъществява съ математическа точност. Републиканската власт е много слаба, за да води борба съ съвременното еврейско течение.

Днешно време всички слоеве на обществения животъ сж тъй разложени, че дори по-силнитѣ императори не биха могли да намѣрятъ опора да сдържатъ маситѣ, тръгнали доброволно подъ знамената на владѣтеля на ада.

Какво прочие може да спре тази всеобща народна провала?

„Избранитѣ“ вече сж разрушили всички вѣрвания и вмѣсто проповѣди за всемогщия Богъ, тѣ разпространяватъ „безумна, мръсна, отвратителна литература“ (Пр. № 14). Но какъ така „избранницитѣ“ се стремятъ да заглушатъ въ съзнанието на народнитѣ маси вѣрата въ оня, който ги е избралъ, както тѣ казватъ, по любовь?!

ГЛАВА XI.

Въ тайнитѣ бележки на еврейския ционизъмъ е отбелязано, че 929 години преди Р. Хр. Соломонъ съ своитѣ мъдрецѣ е създавъ теорията за политическия планъ, значението на който се състои въ мирното завоеване на вселенната за Сиона.

Хитростта на символическата змиа, нейната глава, — съ мъдрецитѣ, еврейското правителство, а туловището — еврейскитѣ народѣ. Змията прониква въ държавитѣ и презрива тѣхнитѣ устои до тогава, докато цикълътъ не се склучи съ връщането на главата ѝ на Сионъ. Първиятъ му етапъ е билъ 429 години преди Р. Хр., въ Гърция, въ времената на Перикла, гдето тя прогризвала мощта на страната, вториятъ въ времената на Августа въ Римъ, третиятъ въ Мадридъ при Карлъ V въ 1552 г. следъ Р. Хр.

Четвъртиятъ въ 1700 г. въ времената на Людовика XIV.

Петиятъ въ 1814 год. въ Лондонъ следъ падането на Наполеона I, шестиятъ въ 1871 год. въ Берлинъ, подиръ франко-пруската война, седмиятъ въ Петербургъ, гдето сега е нарисувана главата на змията подъ датага 1881 година и стрелкитѣ показватъ пътя къмъ Москва, Киевъ, Одеса, Цариградъ, който е причисленъ къмъ осмия и последенъ етапъ до Иерусалимъ.

Административната сионска власть отъ време на време тайно е прокарвала правилата на Талмуда въ живота срѣдъ християнския народъ и съ това е предизвиквала антисемитизма. Тъва обстоятелство е създадо чувство на съжаление въ сърдцата на нѣкои лица къмъ синоветѣ Израилеви, които ужъ били несправедливо подхвърляни на гонения отъ страна на другитѣ народи и ги е възлѣкло въ числото на служащитѣ на Сиона.

Такива лица сж необходими на евреите, защото тѣ сж покорни орждия въ тѣхни рѣце. Независимо отъ социалното положение на евреите и тѣхното духовно развитие, у тѣхъ липсва съзнание за дългъ предъ оня висшъ култъ на равенството на човѣкъ съ човѣкъ, който се затвърдява съ християнското църковно просвѣщение.

Антисемитизмътъ е предизвиканъ именно съ това, че Израилъ въ всички проявления на своя исторически пътъ съ помощта на послушни орждия винаги създава политическа обстановка за класовъ гнетъ, който постоянно предизвиква потоци човѣшка кръвъ.

Документътъ на сионската мъдростъ съдържа въ себе си дълбокитѣ замисли на Талмудския Израилъ. Публикуването му въ печата въ 1905 г. бѣ посрещнато съ дълбоко мълчание отъ цѣлата преданна на Сионъ преса! Но хвърленото семе даде своя плодъ, умножавайки между хората познанието за целитѣ и историческитѣ задачи на Израилъ.

Въ Ню-Йоркъ редакторътъ на журнала „Алъ-Калематъ“ преосвещениятъ Рафаилъ пише на арабски езикъ :

„Докато не е късно, необходимо е християнитѣ да разбератъ, че заговорътъ на еврейството противъ цѣлия свѣтъ не е измислица, а печална действителностъ“.

Така сжщо и епископъ Никонъ казва въ своя дневникъ

„Има нѣща, за които не е достатъчно да се говори и пише, а трѣбва да се проповѣдва за тѣхъ отъ покривитѣ, да се вика по улицитѣ и кръстопътищата, защото ако ние премълчимъ, камънитѣ ще започнатъ да викатъ, бездушната природа не ще бжде въ сила да мълчи“.

Сионскитѣ протоколи сж канавата, върху която се извезва разложението на християнската вѣра, култура и цивилизация.

Отрицанието и подиграването съ идеалитѣ на християнството сж се започнали отъ времето на французската революция и заедно съ това победоносно шествие сж се разпространили по цѣлия християнски свѣтъ. Заразата главно е проникнала въ най-големата крепостъ на православието,

Русия. Кой стои начело на заговора, който се стреми да сваля властта на царстващия Исусъ Христосъ? Кой управлява тъй умѣло тази сложна интрига? Отговорътъ може да бжде само единъ: потомцитѣ на фарисейтѣ и книжниците, които сж се опълчили още отъ древността противъ Христа и сж го разпъвали предъ очитѣ на цѣлото християнство всѣки день. Достатъчно е да се запознаемъ съ циркуляра на Alliance Israélite Universelle (Всемирния Израилски Съюзъ), за да видимъ каква опасностъ тѣ готвятъ за християнството въ всесвѣтски мащабъ. Въ този циркуляръ откровено е казано:

„Християнскитѣ църкви сж прѣчка на еврейското дѣло и необходимо е въ интереса на еврейството не само да бждатъ надвити, но и унищожени“.

„Еврейството се рисува на разпаленото въображение на антисемита въ видъ на страшенъ звѣръ, който заплашва съ гибель арийския (християнския) свѣтъ“. . . Не безъ основание се пишатъ и тѣзи редове.

Неволно си мислишъ:

— Какво ли страхотно чувство е облъхнало християнитѣ, всрѣдъ които, по милостята на Балфура, възникна бързо закрепващата, враждебна на Христа нова държава?

Строящата се вече еврейска държава въ Палестиния вече и сега има свѣтовенъ политически размахъ, орловъ полетъ и лъвска дързостъ наравно съ великитѣ народи!

И днесъ вече евреитѣ участвуватъ въ най-рисуванитѣ и опасни събития на мировия животъ, тѣ властно и умѣло действуватъ върху арената на свѣтовнитѣ политически въпроси, тѣхъ ги изслушватъ внимателно, съобразяватъ се съ тѣхното мнение и тѣхната воля се прокарва въ живота. Започнало се е вече откритото еврейско шествие противъ християнитѣ, което носи бедствия, стонове и сълзи.

Трѣбва да се проникнемъ отъ съзнание, трѣбва докато не е късно, да спремъ бушуващитѣ вълни на опълчилитѣ се противъ Христа Израилъ, който се стреми повторно да разпъне Исуса.

Мълчанието на християнските народи по въпроситѣ на еврейската политическа и революционна дейность съ нищо не се различаватъ отъ ролята на Пилата. Това явление има прилика съ пустославието на страхливия Игемонъ. Разположението на Англия къмъ всички еврейски политически начинания е характерно съ това, че тя, като Пилата, отстъква на всички искания на Израиля, като предварително знае, че прави това противъ закона на честъта и съвѣстъта.

И Херцълъ е казалъ :

„Англия ни предложи независимата колония Уганда. Но тя е въ Африка, а Африка не е Сионъ и никога нѣма да бѣде.

Но за дѣлото на могщия ционизъмъ не трѣбва да се отказваме отъ приятелското разположение на такава държава, като Англия.

Ние вече сме на прага на страшни свѣтовни сблъсквания. Бъдещата мирова война, английското правителство, Уганда, мирната конференция, на която съ помощта на Англия ще бѣде създадена свободната еврейска Палестина, — всичко туй ни приближава още повече до всемирния конгресъ на циониститѣ, който ще прогласи Царя на Царетѣ и велика Англия ще продължи бдителната охрана на нашия всесвѣтски владѣтель. . .“

Разрушението на такава велика страна, като Русия, вече достатъчно свидетелствува, че частъ отъ еврейската програма се е успѣшно изпълнила.

Не е скрилъ своя възторгъ по сщществото на това печално явление единъ ораторъ — евреинъ, който държалъ речъ въ Нью-Йоркъ подиръ преврата въ Русия въ 1917 година. Той отбелязалъ особнитѣ заслуги предъ международното еврейство на известния американски банкеръ милиардера евреинъ Шифъ, който подготвилъ падането на царската власть въ Русия съ пари още презъ време на руско-японската война. Той организиралъ съ собствени срѣдства устна и печатна пропаганда между рускитѣ военнопленници, като рисувалъ руския монархически строй въ най-гнусни шарки. „По този начинъ той ни проправи пътя къмъ трона на Царя Израилски“.

Така завършил речта си ораторътъ.

Убийството на руския императоръ Николая II съ цѣлото му семейство е било извършено отъ съветски комисари — евреи, — Свердловъ и Юровски, които получили заповѣдь отъ Ню-Йоркъ отъ Върховния Кагалъ чрезъ специални пратеници.

Бързината при убийството на руското царско семейство е била предизвикана отъ мѣрките, взети отъ страна на Германското правителство за предаване на императоръ Николая и семейството му подъ охраната на Германия, гдето тѣхниятъ животъ би билъ въ пълна безопасност. Тогава евреитъ се „погрижили“ по всѣкакъвъ начинъ да свършатъ съ руския престолъ. Планътъ за убийството е билъ разработенъ въ Германия на 2 априль 1918 г., подъ председателството на руския евреинъ Фугранъ и съ участието на германскитъ евреи Хесаза, Лансбергъ, Шиферъ и Арндъ. За изпълнението на терористическия актъ била дадена инструкция до председателя на централния изпълнителенъ комитетъ Свердловъ, който подиръ едно съвещание съ Юровски командировалъ комисаря Яковлева въ Тоболскъ съ поръчка да вземе подъ своя охрана царското семейство и го достави въ Москва, за да го предадатъ на разпореждането на графъ Мирбахъ. Тази хитра еврейска маневра била сждбоносна за императорското семейство. Едновременно съ това билъ натоваренъ евреинътъ Юровски да посрещне комисаря Яковлева съ единъ превъзходенъ отрядъ въ Екатеринбургъ, да вземе цѣлото семейство начело съ императора ужъ подъ своя охрана, да го настани въ къщата на търговеца Ипатева и да чака особни нареждания. Охраната била образувана отъ работници съ най-порочно поведение, начело съ отчаянитъ пияници Авдиевъ и Мишкинъ.

Евреинътъ Свердловъ започналъ да се безпокои, че планътъ за убийството може да не успѣе, тъй като споредъ донесение на Юровски, цѣлата охрана била покорена отъ кротостта на царското семейство.

Тогава, вѣренъ на своя дългъ, Юровски взелъ всички

мърки, за да се изпълни постановлението на Кагала. Преди всичко той настоял, щото охраната да се замѣсти съ понадеждни елементи отъ австрийски и нѣмски евреи, арестувалъ Авдиева и Мишкина, взелъ подъ своя отговорностъ охраната на царското семейство и за успокоение на своя съмишленикъ Янкелъ Свердловъ изпратилъ въ Москва телеграма съ следното съдържание:

„Сиромолотовъ замина за Москва, за да организира „дѣлото“ по указание на „центъра“. Опасенията сж напраздни. Авдиевъ и Мишкинъ арестувани. Замѣсти ги самъ Юровски. Вътрешната охрана е замѣстена съ други“.

Тази телеграма е била изпратена на 4 юлий 1918 г., а на 17 юлий сжщата година нависналиятъ трауренъ облакъ надъ Русия възвестилъ за застрелването на цѣлото царско семейство.

Тамъ, въ далечния Сибиръ, се решила сждбата на руския императоръ.

Евреитъ Свердловъ и Юровски организирали „дѣлото“ по уназания отъ „центъра“ (Върховниятъ Кагалъ въ Ню-Йоркъ).

Организираната пропаганда съ срѣдствата на банкера Фиша дала реални плодове.

Сионскитѣ мъдречи въ своитѣ отчети казватъ: „Ние направихме“ и „ние ще направимъ“ . . .

Много вече е направено!

Съветска Русия въ фактически смисълъ не представлява отъ себе си нищо друго, освенъ нова обетована земя, на която и американскитѣ евреи гледатъ съ възжеление. На 9-та страница на американския журналъ „Еврейски свѣтъ“ отъ 30 юлий 1920 г., въ статията „Наистина ли ние се срамуваме отъ Троцки?“, съ подписа на Самуилъ Руша, е казано:

„За Троцки не може да се мисли другояче, освенъ като ва образованъ човѣкъ, като за силенъ водачъ, който ще бжде отбелязанъ въ нашата история, като единъ отъ великитѣ хора, съ които нашата раса е облагодетелствувала свѣта.

Въ Русия ще се създаде правителство толкова съзър-

шено, доколкото ще бъдат въ сила да го създадат ония несъмнено високо-одарени духовно идеалисти-практици, които сега тамъ строятъ. А единъ отъ тия вождове е и Левъ Троцки!»

Отъ гледна точка на сионскитѣ протоколи, съветска Русия не представлява още напълно еврейска държава, но е вече завоювана отъ еврейскитѣ бойни сили. Заветната мечта на европейскитѣ, източнитѣ и американскитѣ евреи е желанието, щото съветскиятъ пожаръ да обхване колкото е възможно по-скоро цѣлия свѣтъ. Но нека се надѣваме, че страшната разплата ще настане!

Скоро историята ще ни каже, съ чии пари се е разразила руската революция и отъ коя частъ на свѣта е последвалъ главниятъ тласъкъ.

Протоколитѣ на сионскитѣ мъдрци е написалъ Рабби Ашеръ Гингсбергъ (Парижския журналъ *La Pierre France*), който е първокласенъ философъ, икономистъ и финансистъ.

Обемътъ на заговора, съставенъ въ отчетитѣ, е толкова обширенъ, че самата величина на замисленото замъглява у неевреитѣ всѣка способностъ за разбиране. Въ глжбината на християнската душа нѣма материалъ за съзаклятникъ. Тя не е способна да върви по тъмни и забъркани пътища, създавайки свое лично благополучие съ кръвта на другитѣ народи.

Въ 12-ия протоколъ се казва:

„Нашитѣ пресмѣтания отиватъ далеко, особено въ селскитѣ окръзи. Тамъ ние ще предизвикаме такива интереси, които ще отидатъ противъ градоветѣ, а следъ като ги предизвикаме, ще ги изложимъ предъ гражданитѣ като честолюбиви стремления, които иматъ за целъ сепаратизма на провинцията“.

Въ Русия всичко туй бѣ изпълнено като по ноти.

Господствуващиятъ въ градоветѣ старъ режимъ склониха да сложи властта си подъ предлогъ, че ужъ селската маса желае това. Като завзеха градоветѣ въ свои ръце, болше-

вицитѣ подчиниха селянитѣ, които увѣряваха, че такава била волята на градоветѣ.

Благодарение на това изкуствено създадено недоразумение, между града и селото се получи една дълбока пукнатина, отъ която постепенно се подава призракътъ на еврейската всесвѣтска програма.

ГЛАВА XII.

Въ срѣднитѣ вѣкове въ Европа всѣкакви стопански, финансови и политически новини сѣ се предавали отъ еврейтѣ отъ една община на друга. Бързината е била толкова развита, че правителственитѣ информационни срѣдства не могли да съперничатъ.

Чрезъ тайни източници еврейтѣ получавали отъ държавнитѣ учреждения всички сведения за свѣтовнитѣ събития и съ бързината на свѣтканицата сѣ осведомявали най-напредъ своитѣ сънародници. Когато Наполеонъ неочаквано се върналь отъ Елба, създадо се предположението, че финансовитѣ планове на Ротшилда сѣ обречени на гибель, защото този финансистъ подържалъ Англия и Франция.

Въ време на сражението при Ватерло, Ротшилдъ лично следѣль вървежа на борбата. Когато Наполеонъ далъ заповѣдь за последната отчаяна атака, финансистътъ извикаль: „Кжщата Ротшилдъ спечели сражението!“

Той избързалъ да отиде въ Брюксель, наелъ коне и заминаль за Остенде. Морето било бурно, но Ротшилдъ не чувствувалъ никакъвъ страхъ. Той бързалъ да отиде въ Лондонъ и успѣль срещу хубави пари да наеме единъ морякъ, единствения, който се съгласиль да го отведе. Въ Англия поржчалъ пощенски коне и на 20 юний 1815 година се явилъ на борсата.

Тамъ продалъ всичкитѣ си ценни книжа и съ това създаль паника между финансовия свѣтъ. Курсътъ започналь бързо да пада и пазарътъ се наводнилъ съ книжа отъ държавния заемъ.

Въ сжщото време агенти на Ротшилда купували на безценица всичко, каквото имъ попаднало.

Докато отъ фронта пристигналь куриеръ съ съобщение

за окончателната победа на Велингтона надъ Наполеона, Натанъ Ротшилдъ успѣлъ да закупи за четиридесетъ милиона франка държавни ценни книжа.

Ротшилдъ е купувалъ и крупни политически деятели и издатели на вестници. Евреитѣ най-много отъ всичко се боятъ отъ истината и за да не ги разоблачава пресата, тѣ се мжчатъ да я завладѣятъ.

За да очистятъ пътя си къмъ завземане свѣтовното господство, евреитѣ сж се въоръжили съ капитала и сж се заети да разрушатъ християнския духовенъ животъ и да разпространяватъ призрачни идеи. Революционнитѣ идеи тѣ прилагатъ въ живота само за да свалятъ всички християнски престоли и да издигнатъ своя свѣтовенъ владѣтель. Евреитѣ откровенно казватъ:

— Ние сме ви дали Бога, ще ви дадемъ и всемирень царь...

Болшевизмътъ бѣ създаденъ отъ международната програма на Сионскитѣ мждреци и руската държава бѣ избрана за опитъ за еврейското господство.

Съветътъ на народнитѣ комисари въ Русия състоеше отъ 22 члена, отъ които 17 евреи, — значи 77%.

Военниятъ комисариятъ — отъ 43, отъ които 33 евреи, 76%.

Комисариятъ на външнитѣ работи, — 16 члена, 31 еврей, — 81 на сто.

Комисариятъ на финанситѣ, — 30 члена, 24 еврей, — 80 на сто.

Комитариятъ на правосъдието, — 21 членъ, 20 еврей, — 95 на сто.

Комисариятъ на просвѣщението, — 53 члена, 42 еврей, — 79 на сто.

Комисариятъ на социалната просвѣта. — 6 члена, 6 еврей, — 100 на сто.

Болшевишкиятъ Червенъ кръсть, — 8 члена, 8 еврей — 100 на сто.

Областнитѣ комисари, — 23, 21 еврей, — 91 на сто.

Виднитѣ журналисти сж 41 души, всички еврей, — 100 на сто.

Тази процентна норма говори сама за себе си, какво преследва Израелъ!

Докторъ Саймона, духовно лице, който е билъ въ Петербургъ презъ време на болшевишкия тероръ, разказва следното:

„Стотици агитатори, дошли тука отъ жилищитѣ на източния кварталъ, бѣха въ свѣтата на Троцки—Бронщайнъ. Мнозина отъ насъ бѣха поразени отъ хвърлящото се въ очи преобладаване на евреитѣ въ цѣлото движение и много скоро се разбра, че повече отъ половината агитатори бѣха евреи и азъ съмъ твърдо убеденъ, че всичко туй е еврейско дѣло и че основитѣ му трѣбва да се търсятъ въ източнитѣ квартали на Ню-Йоркъ“.

Презъ декемврий 1918 година подъ председателството на Зиновевъ—Апфелбаумъ е имало отъ 388 чинове само 16 руси, съ изключение на единъ негъръ отъ Америка, който се препоръчвалъ за професоръ Гордонъ . . . 265 души сж излѣзли отъ жилищитѣ на източния кварталъ на Ню-Йоркъ.

Щомъ болшевицитѣ завзеха властта, веднага цѣль Петербургъ билъ наводненъ отъ цѣли облаци прокламации и плакати на еврейски езикъ.

Търговскиятъ агентъ при посолството на С. А. Щати въ Петербургъ свидетелствува:

„Водачитѣ на движението, споредъ мене, сж въ дветѣ трети евреи. Болшевицитѣ сж интернационалисти и евреитѣ се отнасятъ съвсемъ равнодушно къмъ сжщинскитѣ руски национални интереси“.

Търговскиятъ експертъ на Търговския департаментъ на С. Щ. Роджерсъ Е. Симонсъ въ журнала „Азия“ за февруарий и мартъ 1920 год. пише:

„Въ всички болшевишки учреждения началствата сж евреи. Помощникъ комисарътъ на основното образование Грюнбергъ съ мжна говори руски“.

Евреитѣ вѣрватъ, че приближава времето за господството на избрания народъ на земята. Тѣ виждатъ въ разпространението на революцията изпълнение на думитѣ на Писа-

нието: „Ако дори положи край на всички народи, между които съм те разпръснал, Израилъ, на тебе край нѣма да положи!“ . . .

Страстта на евреитѣ за възстания, подполна агитация и безкрѣпни злоупотрѣбления, — всичко води къмъ една заветна целъ, — къмъ унищожението на другитѣ народи. За създаване на революционно движение въ Русия предлогъ послужи царизмътъ, въ Германия — хегемонията, въ Англия — ирландскиятъ въпросъ, въ Съединенитѣ щати — „капиталистическата класа“, а въ действителностъ навредъ двигателната сила е умразата къмъ идеитѣ на християнството и вѣковната борба на крака съ свѣтлината на Евангелието.

Тѣй като въ масовитѣ брожения главната роля играятъ паритѣ, тайниятъ еврейски лозунгъ гласи:

„Богатствата на цѣль свѣтъ принадлежатъ намъ!“

Еврейскитѣ финансисты, притежавайки грамадни средства, сѣ влѣзли въ решителна борба съ цѣлния християнски свѣтъ. Въ официалния правителственъ вестникъ на С. А. С. Ш. е напечатано следното писмо:

„Стокхолмъ, 21 септемврий 1917 год.“

Господинъ Рафаилъ Шолякъ.

Драгий приятелю! Банкерската къща М. Варбургъ, съгласно телеграмата на председателя на „Рейнско Вестфалския синдикатъ“, отваря сметка за предприятието на другаря Троцки. Повѣреникътъ, по всѣмъ вѣроятностъ господинъ Кестровъ, е получилъ снаряжение и организиралъ транспортъ за такова, заедно съ паритѣ. Какъ нему е връчена поисканата отъ другаря Троцки сума.

Съ братски поздравъ. —

Фюрстенбергъ“.

Въ болшевиизма евреитѣ сѣ заинтересувани като за свое национално предприятие. Макаръ че презъ време на свѣтовната война тѣ скриваха своята всесвѣтска програма подъ други щитове, като стоваряха вината ту върху нѣмцитѣ, ту

върху съюзниците, обаче всички знаят, кой е стоял зад кулисите и е ръководил.

Въ 1929 г. въ еврейската хроника въ Лондонъ е било напечатано:

„Много по-голямо значение, отколкото саниятъ болшевикътъ, има фактътъ, че идеалитъ на болшевиизма въ много точки съвпадатъ съ висшитъ идеали на юдаизма“.

Всѣки еврейтъ смята за свой свещенъ дългъ да участвува въ революционнитъ движения, защото съ това той служи за слава и полза на „расата“ си.

Единъ отъ участницитъ въ революционния заговоръ въ Русия, нѣкой си Коганъ, въ 1919 година въ вестникъ „Комунистъ“ писа:

„Може да се каже безъ преувеличение, че великиятъ руски социаленъ превратъ въ действителностъ е дѣло на ръцетъ на еврейтъ. Нима тъмнитъ маси на рускитъ работници и селяни биха били въ състояние съ собственитъ си сили да свалятъ царизма? Не, еврейтъ бѣха ония, които дадоха на руския пролетариатъ зарядъ на интернационала. Символътъ на еврейството стана символъ на руския пролетариатъ, което се вижда отъ това, че той възприе червената петолъчна звезда. Болшевишката звезда има единъ лъчъ по-малко отъ звездата на Давида, която се състои отъ два триъгълника, защото не е изпълнена една точка отъ свѣтовната програма, т. е. не се е качилъ още на еврейския престолъ всесвѣтскиятъ владѣтель, князь во Израилъ. Стремлението на еврейтъ къмъ своя Сионъ носи страшни изпитания на цѣлия подлуненъ свѣтъ. Организираната сила на еврейския колективъ се състои не само въ капитала, но и въ солидарността на международнитъ еврейски маси и въ придирчивостта на денационализацията“.

На 3 септемврий 1929 година въ залата „Ваграмъ“ въ Парижъ се състоялъ митингъ-протестъ на еврейскитъ организации по поводъ на палестинскитъ събития, предизвикани изключително отъ гешефтитъ на „избранитъ“.

На този митингъ ораторътъ, Ню-Йоркскиятъ равнинъ Стефанъ Уайзъ заявява:

„Ние вѣрваме въ своитѣ национални сили! Но нашето довѣрие къмъ Англия е вече подкопано. Ние сме убедени, че отговорността за събитията ще се стовари преди всичко върху палестинската администрация, която представлява частъ мѣ Англия. И затова ние ще започнемъ да водимъ борба най-напредъ не противъ Лондонъ, а противъ английската властъ въ Палестина. Тамъ вече сѣ създадени силни еврейски кадри и съ тѣхъ Палестина ще бѣде наша!“

Председателятъ на ционистическата организация Вайцманъ се помъчилъ да позагладн откровеността на Уайза, но и въ неговата речъ се проявила твърдата увѣреностъ, че Палестина, като главенъ команденъ постъ, който издава всички директиви, ще доведе своята борба до край.“

Въ всички кѣтове на земното кълбо се направиха еврейски митинги и протести противъ арабитѣ, които бѣха се осмѣлили да защищаватъ своитѣ права.

Въ българската столица София на 5 септември сжщата година сжщо се състоялъ еврейски митингъ-протестъ. Председателятъ на еврейската община съ остри изрази осъдилъ действията на английското правителство. Той казалъ, че Англия е забравила своитѣ длѣжности предъ еврейския народъ, който я издигналъ на недостижна висота. „Но нека тя помни, че въ еврейски ръце сж всичкитѣ бразди на свѣтовното управление, а следователно и на сждбата на Англия!“

Другиятъ ораторъ, Монсъ Бенароя, построилъ своята речъ сжщо върху заплашвания противъ Англия:

„Ние сме народъ най-умель между всичкитѣ народи, най-достоеенъ, следователно намъ принадлежи върховното управление надъ „гойтѣ“. Намъ не ни трѣбва Палестина, намъ ни трѣбва националенъ кѣтъ, гдето бихме могли да създадемъ здраво управление надъ управленията.“

Две хиляди години ние се боримъ съ гойтѣ и въ тази неравна борба стѣпка по стѣпка все отиваме напредъ, ю-близко до своята „цель“.

Свѣтовната побѣда е вече осигурена!"

Буко Ардити подбуждалъ аудиторията да се закълне въ името на Сиона да отмъсти на Англия, защото дала на арабитѣ свое оръжие. При бурни ржкоплѣскания започналъ речта си рускиятъ еврейскъ емигрантъ Серлеръ:

— Бенъ-Исраилъ! — започналъ той. — Нашитѣ врагове, искать да ни отнемать вѣковното отечество — Палестиня но ние нѣма да го дадемъ. Кой е виновенъ, че кръвьта на нашитѣ братя се пролива изъ улицитѣ на Иерусалимъ? Виновна е Англия. Нека тя не забравя, че Бенъ-Исраилъ знае да създаде могъществото на една страна, но той сжщо тана знае да го разруши. Русия сега почива върху пепелищата и труповетѣ на ония, които сж устройвали погромитѣ въ Киевъ Кишеньовъ, Бѣлостокъ и Харьковъ.

Бенъ-Исраилъ не знае да прощава!

И ако Англия до сега е владѣтелка на иоретата и ржководителка на междудържавната политика, това е само благодарение намъ, на евреитѣ! Ние я издигнахме на първо мѣсто, но пакъ ние можемъ да я свалимъ, ако тя не ликвидира съ насилията надъ нашитѣ братя въ Палестиня.

Ние сме избранници Божии, ние сме длъжни да изпълнимъ свято заветитѣ на Исуса Навина" (Общиятъ имъ смисълъ: „Изтрѣби всичко дишащо и вземи всички богатства въ твоя полза, защото ти си Бенъ-Исраилъ“) — Кн. Исусъ Навинъ, глава 6, 8, 10 и 11) „Ние държимъ въ дѣсната си ржка Библията, а въ лѣвата паритѣ. Библията нека ни послужи за пжтеводна звезда къмъ върховетѣ на нашето управление, а паритѣ сж несъкрушимата сила на нашата сионска мъдрость, съ която ние ще победимъ всички. Ние искаме отъ Англия за всѣки убитъ еврейскъ унищожението на сто души араби!“ — заключилъ ораторътъ.

Всички оратори въ единъ гласъ се запѣняли и крещѣли, че Палестиня е Иудея, тѣхно отечество, тѣхенъ домъ. Тамъ ще трѣбва да е командниятъ постъ на еврейския народъ, за да излизать отъ тамъ всички директиви за Бенъ-Исраилъ, който въ нашия вѣкъ стои на върховетѣ на управлението.

Резултатитѣ отъ работитѣ на международното еврейство вече се излѣха въ реална форма. На конгреса на циониститѣ е избранъ съветъ на еврейската агенция. Този съветъ, или по-право „кагаль“, проявилъ своето могѣщество съ това, че заповѣдалъ на английското правителство веднага да ликвидира палестинскитѣ събития. Всички предявени отъ еврейската агенция искания се изпълняватъ като подъ хипнозъ. Макдоналдъ, следъ като пристигналъ въ Ню-Йоркъ, билъ принуденъ да приеме една еврейска делегация, която му връчила меморандумъ, въ който се изказва надеждата, че Англия за напредъ ще действува по-предпазливо по отношение на евреитѣ. Макдоналдъ, като изплашенъ, увѣрилъ делегацията, че анкетната комисия ще направи всичко, което еврейството иска. Той изказалъ своето възхищение, че евреитѣ проявили такава солидарностъ въ защита на националнитѣ си интереси.

И наистина, палестинскитѣ събития носѣха характеръ на сѣщинска гражданска война, резултатъ на която бѣше поголъмиятъ брой жертви, дадени отъ арабитѣ. Но съ съединени усилия еврейството придаде на всичко вида на погромъ и благодарение на това всичкитѣ симпатии на свѣтовната преса се изказаха на страната на Израиля. Англия съ орѣжие принуди арабитѣ да капитулиратъ. Това вече не е тайна. Отъ всички страни на свѣта се стичатъ доброволчески отряди евреи въ Палестиня съ орѣжие въ рѣце и никой не имъ прави никаква прѣчка.

На 12 октомври 1929 год. отъ Полша съ парахода „Кюстенджа“ замичали петстотинъ души евреи за Палестиня, взорѣжени по последната техника на изкуството и макаръ че съгласно пакта на Келлога се проповѣдва напредъ за миръ въ цѣль свѣтъ, евреитѣ отиватъ въ Палестиня съ пълно взорѣжение.

Дори това незначително палестинско събитие показва, че наистина никой другъ не е, а само евреитѣ сѣ повелители на свѣта и до тогава, докато „гоитѣ“ не изтрѣгнатъ отъ тѣхнитѣ рѣце оная диригентска прѣчка, съ която тѣ управ-

лзватъ всички народи, нѣма да иматъ край нито бедствѣята, нито кървопролитията.

Поради гоненията противъ вѣрата и масовото затваряне на черквитѣ въ съветска Русия, единъ отъ еврейскитѣ политически деятели, д-ръ Фридь казалъ:

— *Мъчно е да се изловятъ жабитѣ въ едно блато. Трѣбва най-напредъ блатото да се изсуши и тогава постепенно тѣ сами ще загинатъ.*

Докторъ Фридь нарича блато черквата. Споредъ неговото мнение, разрушението на религията ще бжде едно отъ най-силнитѣ сръдства да се лиши нацията отъ способността да се съпротивлява. *Това „блато“ въ Русия вече започнала да изсушаватъ.*

Но защо болшевицитѣ затварятъ и синагогитѣ? Отговорътъ трѣбва да се търси въ гробното мълчание на еврейството.

Защо тѣ не протестиратъ?

Защото трѣбва да се отвлѣче вниманието на човѣчеството, трѣбва най-напредъ да се изкорени религията, трѣбва да се прокара въ живота програмата на Сионскитѣ мъдрци, тогава по-лесно ще бжде да се разправятъ съ „гоитѣ“.

Еврейската история е пълна съ вой по всѣки незначителенъ случай, който би засегналъ тѣхнитѣ национални интереси. Въ Палестиня при Стената на плача стана сбиване между евреи и араби и буря протести премина по цѣлото земно кълбо.

Всички крещѣха: „Арабитѣ кощунствуватъ, арабитѣ биятъ евреитѣ!“

Болшевицитѣ обръщатъ синагогитѣ въ клубове, — това не е кощунство, това е приготвяне на „обетованата земя“ за Израиля. И сигурно ако не става тамъ всичко по програмата на Сионскитѣ мъдрци. Вайцманъ би заповѣдалъ да се взематъ всички мѣрки за укротяване на червенитѣ безбожници.

Но за да изсушатъ цѣлото „блато“ и да изморятъ „жа-

битъ“ безъ вода, трѣбва поне временно да спратъ и извора на Израиля. . .

Единъ отъ познавачитѣ на Талмуда г. С. запиталъ единъ отъ старитѣ равини:

— Защо въ Талмуда е казано: дори най-добрия отъ гойитѣ, убий го!

Равинътъ отговорилъ: „Когато водите война съ нѣкоя съседна ваша държава нима вие не убивате въ редоветѣ на своя противникъ добри хора? Въ Талмуда се предвижда това обстоятелство и ние, като пастири на прѣснатия народъ, проповѣдваме това учение. Тука нѣма нищо компрометиращо „нашата“ нация. Фактически ние се намираме въ война съ всички неевреи. Ако не можемъ да я осъществимъ въ реална вѣоржжена проява, трѣбва да търсимъ други пѣтища, за да дадемъ възможностъ на нашия народъ да чувствува заслуженото си превъзходство. Нашата история ни дава право да се ползуваме отъ първенство въ всички области на човѣшкия животъ.“

Така обяснява равинътъ учението на Талмуда. Изглежда, че и Троцки, когато бѣше червенъ полководецъ, сжщо се ръководѣше отъ учението на Талмуда.

— За нашето благо, — казваше той, — ние нѣма да се спремъ предъ изтрѣблението на стомиллионното руско население но ще постигнемъ целта си.

Тази философия я разбиратъ само талмудиститѣ, а тъмната руска маса не я разбираше и, изпаднала въ изстѣпление, вдѣхновявана отъ военния комисаръ, другаря Бронщейнъ, унищожаваше сама себе си, само да открие за Бенъ Израиля вратата къмъ обетованата земя.

„Блатото“ пресъхва, „жабитѣ“ загиватъ, народитѣ се изтрѣбватъ, а програмата на „избранитѣ“ съ математическа точностъ отива напредъ.

ГЛАВА XIII.

Следъ като Русия, подъ диктовката на международното еврейство, по инерция се разрушаваше отъ ржцетъ на измамената тъмна тълпа, евреитъ пренесоха своята работа въ Германия. Действувайки по методата на Сионскитъ мядреци, тѣ започнаха да нанасятъ на Германия ударъ следъ ударъ и въ резултатъ се получи характерната картина въ конструкцията на държавното управление.

При преминаването отъ имперския режимъ къмъ релубликанския се образува шесточлененъ кабинетъ, въ който влязоха най-влиятелнитъ евреи Хаазе и Ландсбергъ. Най-съблазнителниятъ портфейлъ на министра на финанситъ се падна на евреина Шиферъ и неговия помощникъ евреина Бернщайнъ. Тѣ двамата започнаха да нареждатъ финансовитъ работи съгласно заповѣдитъ на върховния кагалъ и разклатиха държавния финансовъ животъ до такива предѣли, че Германия и до днешенъ день не е въ състояние да излѣзе отъ периодическитъ болезнени кризи. За държавенъ секретаръ по въшнитъ работи и за неговъ помощникъ бѣха назначени евреитъ Прайсъ и Фрайндтъ. Евреинътъ Фрицъ-Максъ Коганъ зае поста началникъ на освѣтителната служба. Въ пруския кабинетъ портфейлитъ на министерствата на вътрешнитъ работи и на финанситъ заеха евреитъ Хиршъ и Розенфелдъ. За държавенъ секретаръ на финанситъ бѣ назначенъ евреинътъ Симонъ, който изпълни цѣлото финансово министерство изключително съ еврейск.

За директоръ на всички учреждения по просвѣщенieto бѣ назначенъ рускиятъ евреинъ Арндтъ. За директоръ на департамента на колонитъ бѣ назначенъ евреинътъ Майеръ Герхардтъ.

Интенданството, както и трѣбваше да се очаква, управляваше евреинътъ Вурма, а отдѣла за изкуствата завеждаше евреинътъ Каспенбергъ. Министерството на продоволствието управляваха евреитѣ докторъ Хиршъ и докторъ Щадтгаренъ. Председателъ на съвета на работнишкитѣ и войнишки депутати бѣше евреинътъ Каганъ, а най-високитѣ мѣста тамъ се заемаха отъ евреитѣ Щернъ Херцъ, Левенбаргъ, Френкелъ, Вайль, Израиловичъ, Мерцъ, Лаунбойхаймъ Шлезингеръ и Хайманъ.

Президентъ на полицията въ Берлинъ бѣше евреинътъ Ернстъ, сѣщия постъ въ Франкфуртъ на Майнъ заемаше евреинътъ Зайцхаймеръ, а въ Есенъ евреинътъ Леви. Президентъ въ Бавария бѣше евреинътъ Айснеръ, а неговъ министъръ на финанситѣ евреинътъ Яффе. Баварската търговия, транспортъ и промишленостъ бѣха подъ ведомството на полуевреина Брентано. Евреитѣ Талхаймеръ и Хайманъ работѣха въ министерството на вътрешнитѣ работи въ Вюртенбергъ, а евреинътъ Фулдъ—въ Хесенъ.

Всички делегати на мирната конференция бѣха евреи.

Експерти и съветници на германската делегация бѣха евреитѣ: Максъ, Варбургъ, д-ръ Фонъ Щраусъ, Мертонъ, Оскаръ, Оленхаймеръ, Ратенау, Васерманъ и Менделсонъ — Биртолди.

Презъ време на войната особено ярко полича еврейското влияние въ ущърбъ на държавата.

Въ Германия евреитѣ никога не сж били нѣмски патриоти и затова може да се сѣди каква ценностъ има еврейската вѣрностъ на държавата, въ която живѣятъ и за смѣтка на народа богатѣятъ.

Общото мнение може да бѣде само едно: всички тия лица не биха могли да заематъ такива постове, ако не бѣше революцията, а революция никога нѣмаше да има, ако евреитѣ не бѣха я направили.

Цѣлата обстановка, която спомага за понижение равнището на обществения моралъ, е била и винаги е подъ силно

еврейско влияние и само на това влияние може да се отдаде крушението на германската държавност.

Болшевизмътъ, който се крие подъ маската на германската социална демокрация, е резултатъ на господстващото влияние на евреитъ въ пресата, собственици на която сж самитъ тѣ.

Още въ началото на войната евреитъ писаха, че поражението на Германия е необходимо за укрепяване силитѣ на германския пролетариятъ.

Щрембелъ каза на всеуслишание: — „Откровено признавамъ, че пълната победа на страната не е въ интересъ на социалъ-демократитѣ“.

Нѣмскитѣ евреи се съединиха съ цѣлото еврейство, за да стане по-лесно събарянето на Германия и чрезъ пълното ѣ разстройство да сполучатъ да господствуватъ надъ нея.

Силниятъ националенъ духъ на германския народъ оказа упорита съпротива, но систематическата пропаганда победи чувството на патриотизъмъ и по-нататъшното разрушение на страната върви вече по наклонена плоскостъ.

Злоупотрѣбявайки съ довѣрието на правителството, доставяйки продоволствие и снаряжение за армията и спекулирайки съ това, евреитѣ разклатиха върността на храбритѣ, а потоцитѣ злато се излизаха въ еврейскитѣ каси.

Развълнуваната обществена съвѣсть бѣше безсилна да направи нѣщо, тъй като съветниците на правителството Бетманъ Холвегъ бѣха евреи: Баллинъ, Теодоръ Волфъ, фонъ Гвинеръ и Ратенау, които стояха близо до източника на властта и оказваха върху него своето влияние.

Отъ 1918 година се води упорита борба на територията на германската държава, насочена главно противъ ония здрави национални елементи, които още не се подаватъ на разрушителната сила на еврейския духъ. Евреитѣ играятъ съ икономическия животъ на страната и съ това попълнятъ своя лагеръ съ слаби духомъ; но отдѣлни водачи на германския народъ сж издебнали Израиля и се готвятъ да му дадатъ достоенъ отпоръ.

Нашият въкъ е пъленъ съ всѣкакви изненади и не е изключена възможността, щото хладнокръвниятъ нѣмецъ да започне да отстранява отъ пътя на германския животъ всички вредоносни елементи.

Стремежътъ на еврейството къмъ господство надъ свѣта се чувствува въ всички проявления на политическия животъ.

Презъ септемврий 1929 г. въ София ораторътъ С. чель въ еврейския домъ докладъ предъ събрани едновѣрци, изпядени отъ Испания. Освѣтлявайки свѣтовнитъ политически събития, той казалъ:

— Наближава краятъ на тирана Алфонсъ Испански. Ние скоро ще го изхвърлимъ отъ Испания, като негодно мученце! Срокътъ на неговата корона ще бжде не повече отъ две години.

Наистина, поразителна е тази точност. Не минаха и две години и въ Испания се изпълни предсказанието на мовия пророкъ отъ дома Израилевъ.

Цѣлиятъ вървежъ на испанската революция отведнѣжъ изобличи всички тайни замисли на новитъ господари на страната.

Съ ржцетъ на подмамани безумци, еврейството започна да разрушава най-напредъ католическиятъ храмове и да избива духовенството. Застаналиятъ на чело на Испанската република Алкала Замора е отъ еврейски родъ и макаръ че днешно време е християнинъ по документи, но не губи мизантропизма на своята нация. Въ неговия роденъ градъ Приего на изборитъ за градското управление съ грамадно мнозинство гласове (80 на сто) спечели листата на патриотическия съюзъ, но Алкала Замора не призна тѣзи избори и назначи тричленна комисия отъ свои близки, които да завеждатъ градскитъ работи. Мжчно е още да се каже какъ ще се свърши испанската революция, защото сплотениятъ католицизмъ ѝ създава прѣчки, но фактътъ остава фактъ.

Задъ гърба на всѣка революция стоятъ водачитъ на еврейския народъ и ржководятъ разрушителнитъ сили, като

прилагатъ на дѣло всички похвати, които се съдържатъ въ протоколитъ на Сионскитъ мждреци.

Великиятъ руски мислителъ, философътъ Владимиръ Соловьовъ отдавна е предупреждавалъ християнитъ за бъдещото нещастие отъ страна на Израиля. Той е казалъ:

— Еврейството, събаряйки старитъ кумири, изобретявайки нови, издигайки нови богове и разрушавайки ги панъ, е измѣстило вече отъ сърдцето на човѣчеството образа на Истинския Царь и съ него идеята за Богодарувана власт на царя-помазаникъ, и създава състояние близко до анархия. Още малко и държателятъ на конституционно-представителнитъ и републикански везни ще се изтърна: везнитъ ще се съборятъ и ще повлѣчатъ въ своето падение всички свѣтовни държави въ дъното на безднитъ на свѣтовни войни и най-разюзданата анархия. Отъ бездната на тази анархия ще трѣбва да се яви антихристъ...

Но колкото по-страшенъ е настѣпващиятъ исторически моментъ, колкото по-страшни сж скрититъ въ съгласяващия се мракъ гръмове на бждни събития, толкова по-сжѣли трѣбва да бждатъ благороднитъ сърдца, толкова по-безстрашно трѣбва тѣ да се сплотятъ около своята свещена хоругва,—Божията църква и Царския престолъ“.

Дълго време преди крушението на великитъ държави чувствителното християнско сърдце на философа е доловило приближаващитъ изпитания на измаменитъ народи, но все пакъ ние ги проспакме.

Днешно време работата на международното еврейство минава като живъ филмъ предъ очитъ ни и въ България.

Ние виждаме какъ националнитъ богатства на страната, които тѣй неотдавна бѣха въ рждетъ на българи, сега преминаха въ еврейски ржде.

Останала е само една тютюнотърговска фирма въ разпореждане на християни: „Ориентабако“, но и тя вѣроятно ще стане скоро еврейска.

Всички банки, повечето фабрики, застрахователни и транспортни дружества и други богати представителства сж

собственост на евреитѣ, безъ да говоримъ за търговията, която почти цѣла вече е сжщо тъй въ тѣсно разпореждане.

Яркъ прамъръ е личността на Коюмджийски. Неотдавнашенъ банкковъ чиновникъ, той успѣ да завладѣе две банки, манифактурната фабрика на Борова, най-богатата тютюнева фабрика „Картелъ“ и много други предприятия.

Въ продължение на нѣколко години Коюмджийски отговаряше съ гробно мълчание на всички нападки по неговъ адресъ въ печата и едвамъ сега издаде брошура на български, като я озаглави „Моятъ отговоръ“. Въ тази брошура той помѣсти отпечатащи отъ официални документи, които получавалъ отъ държавни учреждения по различни свои работи. Столичната преса се озова на страната на Коюмджийски и изказа възмущението си по адресъ на ония, които сж разоблачили „гешефтитѣ“ на банкера. А между туй достатъчно е да се запознае човѣкъ съ тѣзи документи, за да си състави правилно мнение за личността. Тия 52 отпечаташка отъ официални документи, помѣстени въ брошурата, свидетелствуватъ за поразителната ловкостъ на евреина Коюмджийски, който съ свойствената му хитростъ е успѣлъ да постигне онова, което е недостъпно за никой другъ човѣкъ отъ друга нация.

Достатъчно е да обърнемъ внимание на удостоверението отъ министерството на правосъдието отъ 12 септемврий 1919 година подъ № 6270, гражданско отдѣление, въ което е казано, че министерскиятъ съветъ е разрешилъ на българския поданикъ Челеби (Анжелъ) Нисимъ Коюмджийски да се откаже отъ българско поданство.

Всички знаятъ, че Коюмджийски е родомъ отъ Самоковъ, но по нѣкакви причини, безъ да е излизалъ извънъ България, той е приелъ най-напредъ испанско поданство, а сетне го промѣнилъ на белгийско.

Днесъ той се числи белгийски поданикъ и заедно съ това изпълнява длъжността на австрийски консулъ. Достойна е за внимание тази необяснима комбинация!

Безъ да влизаме въ подробно разглеждане на това явление, оставяме да съдятъ за него законодателитѣ.

Заслугитѣ, които пресата приписва на Куюмджийски, не издържатъ никакви критика, тъй като той, съ привеждането на тѣзи документи въ брошурата си, не доказва правотата си предъ общественото мнение, а само за излишенъ пжтъ нанася публично плѣсница на българската национална идея.

Съ други думи, той казва:

— Не сте вие, които можете да излѣзете на глава съ мене! Вие виждате, че цѣлата конструкция на вашето държавно управление е на моитѣ услуги!

Защо този довчерашенъ банковъ чиновникъ отъ бедно еврейско семейство не е помѣстилъ въ своята брошура доказателства, по какъвъ начинъ е успѣлъ въ такъвъ късъ срокъ да спечели такова грамадно състояние?

Когато въ една страна започва да се колебае политическата атмосфера, винаги изъ срѣдата на еврейството ще изплува нѣкоя по-забележителна фигура, която има постояненъ достъпъ до вършителитѣ на държавнитѣ сѣдбини и постепенно събира въ своитѣ хранилища чуждитѣ блага

Вншната склонность на Куюмджийски къмъ благотворителность, извъртливостъта и алчността за заграбване българскитѣ богатства ни напомня ролята на евреина Рубинщайна предъ революцията въ Русия, който сжщо тъй постепенно, справедливо и съ неправди, събираше рускитѣ материални ценности.

Такива случаи въ България се наблюдаватъ много. А главното е, че тукъ се повтаря сжщата оная печална картина, която минаваше предъ очитѣ на руския народъ наскоро преди революцията.

Всички вестникарски будки сж препълнени съ развращаваща литература. Всѣки день тичатъ малки деца да продаватъ книги, които явно подкопаватъ нравственитѣ устои на българската младежъ. Болшевишкитѣ вестници се разпространяватъ по всички кръстопжтища и въ най-широкъ размѣръ. „Ехo!“ — вижа момчето и тутакси търчатъ обуцарь-

файтонджия, ковачъ, търговски служащъ, желъзаръ, столаръ и много други младежи, жадни да прочетатъ нѣкоя болше-вишка прокламация се най-нахално съдържание.

„Въ Русия е земенъ рай, въ Русия работникътъ живѣе като богаташъ, въ Русия работникътъ се ползува отъ всички блага на живота и се облича като европейски капиталистъ, въ Русия е седемчасовъ работенъ день“ — и все така безъ край. Другата страница на вестника разтръбвява, че религията е опиумъ, духовнитѣ лица сж експлоататори на труда, а царизмътъ е тирания... Въ допълнение на всичко туй пристигатъ отъ Русия господа Напетови, болшевишки орждия, съ установени програми и въ Народното събрание, съ правата на депутата, допълнятъ печатната пропаганда, съ живо слово, безцеремонно и цинично и заявяватъ, че съветскиятъ работникъ е осигуренъ съ най-добритѣ условия на живота. Пакъ специалниятъ печатъ подхваща тѣзи изявления, пуца ги въ притурки и бързо ги разпространява. Работата кипи... Но кой ржководи тѣй умѣло този живъ апаратъ? Кому сж потрѣбни тѣзи неуморни грижи за тази разрушителна пропаганда?

Кжде е главниятъ източникъ на тѣзи неизчерпаеми срѣдства за литература, която разлага младежътъ?

Кой е заинтересуванъ въ всичко това?

Нека повторимъ пакъ думитъ на Нилуса: „Работнико. Отвори очитъ си!“

Работническата комунистическа партия е заслѣпена отъ измамливи обещания. Нейнитѣ водители, повечето евреи, прикривайки се задъ либерализма, строятъ съ силата на работнишкитѣ маси своитѣ скрити, зли, чисто еврейски планове.

Работниците въ Русия вече сж се превърнали въ автоматични лостове отъ общата машина, която движи капризътъ на „международнитѣ“.

Въ Русия човѣкътъ е отмѣненъ, тамъ правото за гласуване е задушено и семейството унищожено. Има само работнишко човѣшко стадо, съ чиито ржце се произвеждатъ всички продукти и се продаватъ на безценица на европейския пазаръ, понеже е изработено отъ ржцетѣ на роби.

Еврейството твърди, че всички неевреи сж добитъкът, който е длъженъ съ своя адски трудъ да обслужва всички тѣхни нужди. Затова трѣбва неевреитѣ да се поставятъ въ такива условия, че да нѣматъ право да отворятъ устата си дори и тогава, когато „избраниятъ народъ“ започне да ги бие съ бастуни по лицето. Това вече се осъществява въ Русия. За работниците тамъ сж устроени общи скотски дворове за почивка подиръ тежкия трудъ, а ги хранятъ като стадо, което трѣбва да живѣе само за да работи.

„Рабочая газета“ въ съветска Русия пише:

„Работниците бѣгатъ. Бѣгатъ защото да живѣятъ въ общежитията и да се хранятъ въ общественитѣ трапезарии е съвсемъ немислимо. Храната е една рѣдка калъ, въ чорбата винаги има черви. Продуктитѣ въ трапезариитѣ се разграбватъ, жилищнитѣ постройки се разрушаватъ и сж пълни съ дървеници, хлѣбарки и мрави. Баракитѣ сж въ най-отвратително санитарно състояние. Нѣма ни килери, ни зимници, продуктитѣ се държатъ подъ креватитѣ, гдето гниятъ и въздухътъ въ баракитѣ е непоносимъ. Нравитѣ сж диви, първобитни. Работници и работнички се събиратъ и се раздѣлятъ. Честитѣ аборти погубватъ маса жени“.

Ето съ какви блага се ползватъ работниците!

Могщата еврейска тайна всесвѣтска организация е съумѣла да презърне въ робство 160-милионно население, което подъ игото на еврейскитѣ комисари е лишено отъ всѣка инициатива и за да не би страшниятъ писъкъ на руския народъ да пробуди съчувствието на цивилизованитѣ държави, евреитѣ сж се погрижили да замъглятъ очитѣ комуто трѣбва.

Болшевицитѣ, подъ ржководството на евреитѣ, водятъ разрушителна работа по цѣль свѣгъ.

Тѣхниятъ лозунгъ е „Безпощадна борба съ капиталиститѣ“.

А капиталътъ е въ ржцетѣ на евреитѣ!

Би помислилъ човѣкъ, че евреитѣ трѣбва първи да бждатъ противници на болшевизма, но неизвестно защо

симпатитѣ на всички евреи, дори на най-богатитѣ, сж на страната на болшевицитѣ.

Къде да се намѣри оная нишка, по която можемъ да се доберемъ до източника на всичко що става въ действителность?

Обстановката сама разкрива отъратителната еврейска машинация, а ние я гледаме и мълчимъ.

ГЛАВА XIV.

Катастрофическото положение на финансите въ Германия, Англия и въ другитѣ страни вече лѣзна въ страшния свѣтовенъ кризисъ и възвестява, че борсата е преминала въ решително настѣпление върху икономическия животъ на всички народи.

Борсата е въ рѣшетѣ на еврейството и тя диктува условията на всички правителства.

Създавайки тежко материално положение въ всички държави, борсата господствува надъ тѣхъ, управлява ги невидимо и съ това изхвърля на улицата шѣли милиони работници безъ никакви срѣдства.

Отъ само себе се разбира, че човѣкъ, който се озове безъ късче хлѣбъ, търси причинитѣ за своето нещастие, а тука хитриятъ Израилъ му поднася прокламация, въ която обвинението изцѣло се струпва върху монархическия строй, върху интеллигентната класа и върху духовенството.

По такъвъ начинъ постепенно се сѣе смуть, възникватъ революционни движения, явяватъ се оратори изъ срѣдата на евреитѣ, които започватъ да ръководятъ възстанието, като насъскватъ обезумѣлата гълпа върху нейнитѣ братя.

Задъ кулиситѣ пѣкъ стоятъ ръководителитѣ евреи отъ по-висшъ рангъ и съ математическа точностъ даватъ указания на своитѣ едновѣрци, кога и до какъвъ начинъ трѣбва да се прибѣгва, за да се нанесе съкрушително разрушение на тая или оная страна отъ християнския животъ.

Израилъ бързо взема въ рѣшетѣ си браздитѣ на управлението и се стреми да създаде такава обстановка, че да прокара въ живота библейското сказание:

„Царетѣ да те отглеждатъ, а тѣхнитѣ жени да бждатъ

твои кърмачки; тв ще паднатъ ничкомъ предъ тебе и ще ближатъ праха отъ краката ти“.

Въ Швейцария всички сериозни жора отъ християнския свѣтъ сж поразени отъ необикновеното спадане на ценнитѣ книжа на главнитѣ борси.

Необяснимиятъ натискъ отъ страна на нѣкаква между народна група понизяващи ценитѣ, ръководена отъ указанията на по-високъ източникъ, хвърля въ недоумение доригония, които иматъ непосредствено отношение съ борсата.

Остава въ пространството областта на догадкитѣ и загаднитѣ!

Нѣкой е „устроилъ“ изкуствено понижение на ценнитѣ книжа на швейцарската борса, защото му е било изгодно да направи това.

Умишленнитѣ действия въ голѣмъ мащабъ на борсата вече сж регистрирали единъ таинственъ апаратъ, който разполага съ могъщо оръжие, въ смисълъ на въздействие върху свѣтовния икономически животъ.

Благодарение на поразителната постановка на борсовитѣ влияния върху съвременния животъ и всѣки отдѣленъ човѣкъ е принуденъ да се съобразява съ бюлетина на борсата повече, отколкото съ заповѣдта на нѣкой диктаторъ или съ решението на парламента.

Борсата днешно време регулира собствения животъ на всѣкиго.

Ако всѣки човѣкъ е въ зависимостъ отъ това таинствено учреждение, ако неговиятъ собственъ животъ се насочва и управлява отъ борсата, ако регулиращото начало се намира въ стоманенитѣ клещи на това създадено отъ еврейството учреждение, не би прѣчило да се изясни кой управлява пъкъ него и къде води то по вжкатушни пътеки къмъ незнайни цели?!

Свѣетъ на 12-тѣ колѣна Иудини нанася чувствителни удари на политиката и икономиката.

Той изработва актоветѣ на всесвѣтския животъ и създава нещастия въ всички слоеве на обществото. . .

* * *

Хенри Фордъ въ своята книга „Международното еврейство“ е казалъ приблизително :

— Каква е тая странна раса, която никой никога не посрѣща съ думи на приветствие, на която никой не е казалъ: пожелавамъ ти щастие! А наопаки, гдето е стъпиль кракътъ на евреина, върху него се сипятъ проклетия и отвращение. Евреина никой никога не вика; той се явява самъ, а кждето вече е билъ, всѣки плюе, следъ като той си излѣзе.

Него никой не обича, никой не желае да го срѣща, но той самъ винаги влиза тамъ, гдето не го очакватъ.

Обаче тази раса се е издигнала и нейната тайна ржка тежи надъ всички народи.

Бидейки въ мнозинството си бедно, еврейството е стигнало до господството надъ капитала; лишено отъ земя и управление, то заповѣдва на народитѣ; прѣснато по цѣль свѣтъ, — то проявява единство и сила; подхвърлено на нравитѣ на ограничението, то въ сѣнката на много престоли е станало истински властелинъ.

Най-големитѣ способности на евреина вредъ и винаги се проявяватъ въ областта на търговията. Отъ покупката и продажбата на стари вещи до господството въ международната търговия и финанси.

Въ Америка почти цѣлата търговия, банкитѣ, захарьта и други предмети отъ първа необходимостъ сж въ пълната зависимостъ на влиятелнитѣ еврейски финансисти.

Както беднитѣ, така и богатитѣ евреи достигатъ властта и цельта си съ своята желѣзна солидарностъ.

Прѣснати между другитѣ народи, тѣ обаче не се подаватъ на асимилация и не губятъ свята силна расова обособеностъ.

Споредъ древнитѣ сказания, Израилъ въ всички кжтища на свѣта „израства като лоза, която дава все нови и нови издѣнки и задълбочава коренитѣ си въ земята“.

И ето, разпрѣснатостьта на евреитѣ се протача вече 2500 години, но Израилъ, разпространенъ по цѣлата земя

не губи помежду си връзката, кръвта и вѣрата си въ бж-дещото силно Иудейско царство,

А главно, където и да се явятъ еврейтъ, веднага заедно съ тѣхъ се пренася и паричниятъ центъръ. Съ изгонването на еврейтъ отъ Испания, тази страна моментално изгуби своето финансово значение. Ако еврейниятъ бѣ способенъ да живѣе не за смѣтка на „гоитѣ“ а да стане честенъ работникъ, сигурно разпрѣсването на еврейтъ не би взело всемирень характеръ. Но тъй като той е способенъ само за търговия и лихвоимство, търгашеската му смѣтка и лихварскиятъ инстинктъ го прогонватъ по всички краища на обитаемия свѣтъ, за да извлѣча материална полза за себе си за смѣтка на другитѣ нации.

Въ Англия още въ епохата на саксонското владичество еврейтъ сж били вече известни, като най-натрапчива раса, която изстискава отъ другитѣ нации последнитѣ сокове.

Еврей-търговци е имало въ Южна Америка 100 години преди заселването на мисионеритѣ тамъ.

Въ 1492 година тѣ сж имали захарни фабрики на островъ Св. Тома.

Въ Бразилия сж били твърдо заседнали още тогава, когато по крайбрѣжието на Съед. Щати е имало само незначителни селища. Главнитѣ операции въ областта на кредита и по личното право сж били измислени отъ еврейски търговци, за да заплетатъ въ тѣхъ нееврейтъ, съ които сж имали търговски работи. Всички старания на еврейтъ сж се насочвали къмъ това, да опериратъ съ стоки, а не съ лица. Тази система и до днесъ позволява на еврейтъ да скриватъ нова могъщество, до което сж стигнали. Тя имъ дава възможность да действуватъ подъ име, което не съдържа въ себе си ни най-малко загатване за участие на еврейско влияние. (Анонимно дружество, Акционерна компания и други аквива.

Еврейтъ сж изобретили фондовата борса, пакъ тѣ сж основали и Английската банка.

Способността на еврейтъ да завързватъ дѣлови сно

шения съ правителствата се намира въ връзка съ периода на тѣхното преследване.

Тѣ сж разбрали могъществото на златото въ сношенията си съ врага.

Евреитѣ никога не сж обичани, дори и въ най-цивилизованитѣ страни, защото тѣхното специфично натрапчиво, търгашеско поведение винаги е било противно за всѣки честенъ човѣкъ.

Дори при условия, които изключватъ тѣхното преследване, тази ненавистъ постоянно съществува. Затова главното стремление на евреитѣ е насочено къмъ това, да си осигурятъ разположението на монарситѣ и дворянството.

Какво имъ влиза въ работата на евреитѣ, че народътъ ги гледа неприятелски, когато владѣтелитѣ и дворцитѣ сж тѣхни приятели! Еврейската тактика е винаги една и сжща: „Пхъть къмъ главната квартира на неприятеля“ (Фордъ).

Никога евреитѣ не сж се опитвали да разположатъ къмъ себе си руския народъ, но затова пѣкъ винаги сж търсили благосклонността на руския дворъ. Малко ги е интересувалъ нѣмскиятъ народъ, но винаги сж съумявали да проникнатъ въ германския дворъ. Цѣлото съсловие на лордоветѣ въ Англия е за евреитѣ и ги покровителствува не само въ своята страна, но дори и въ другитѣ държави.

Евреитѣ се мжчатъ да услужватъ на лица, които сж близко до короната и онова, отъ което се нуждае правителството, тѣ винаги му го предлагатъ: заеми, продоволствие, снабдяване на армията и др.

Независимо отъ обстоятелството, че отъ това тѣ извличатъ колосални материални изгоди, евреитѣ сжщо така спечелватъ вниманието на властта и при първа възможность го използватъ за своитѣ предварително обмислени цели.

Въ тѣхнитѣ ржце има страшна финансова сила и тѣ разиграватъ всѣка държава, както си искатъ.

Главната квартира на свѣтовното могъщество и на всеевропейското вицеправление се намира въ Лондонъ и Ню-Йоркъ. Отъ тамъ се разпрацатъ пратеници по всички

кжтове на свѣта за подготвяне почвата за поробване на другитѣ нации.

Британия вече се намира подъ еврейския хипнозъ, Съединенитѣ Щати сж многообещаващо поле, Русия е заробена а въ Германия продължава упорита борба.

Сцената на действието се мѣни, но евреитѣ въ продължение на хилядолѣтния оставашъ върни сами на себе си.

„Като клетка, пълна съ птици, домоветѣ имъ сж пълни съ измама: чрезъ това тѣ се въздигнаха и разбогатѣха“ (Иер. 5, 27).

„Може ли етиопецтѣ да промѣни кожата си и леопардъ — петната си? Тѣй и вие можете ли да вършите добро, като сте навикнали да вършите зло? (Иер. 13, 23).

Ако пророкъ Иеремия още въ древнитѣ времена е наричалъ евреитѣ „злодеи“, какво название заслужаватъ тѣ сега, за онзи смутъ, който сѣятъ по цѣль свѣтъ?

Ослѣпенъ отъ идеята за свѣтовно владичество, измаменъ отъ първосвещеницитѣ, фарисеитѣ и книжниците, които сж му внушили мисълта за „богоизбраничество“, — еврейскиятъ народъ, това порождение на Сатанаила, съ затворени очи отива къмъ гибель и води подире си цѣль свѣтъ.

„И вождитѣ на тоя народъ ще го въведатъ въ заблуда, и воденитѣ отъ тѣхъ ще загинатъ“ (Исайя 9, 16)

Его защо се създаватъ всевъзможни обвинения и негодувания по адресъ на „богоизбранитѣ“, които нѣма да се прекратятъ докато камънитѣ не започнатъ да вопиятъ:

— Проклетъ синътъ Израилевъ и да погине той!

Защото неговитѣ предѣди сж казали:

— Неговата кръвь да падне върху насъ и върху нашитѣ деца . . .

За да се избавимъ отъ постоянни смутове, отъ разорение, кръвъ пролития, междуособици, бедствия и други свѣтовни нещастия, трѣбва да изолираме въ името на благого на цѣлото човѣчество, еврейския народъ, който е всичко четиренайсетъ милиона, и само тогава ще може да настъпн желаниятъ миръ въ цѣлия свѣтъ . . .